FLORIN ANDREI IONESCU

CONCERT PENTRU SPION ŞI ORCHESTRĂ

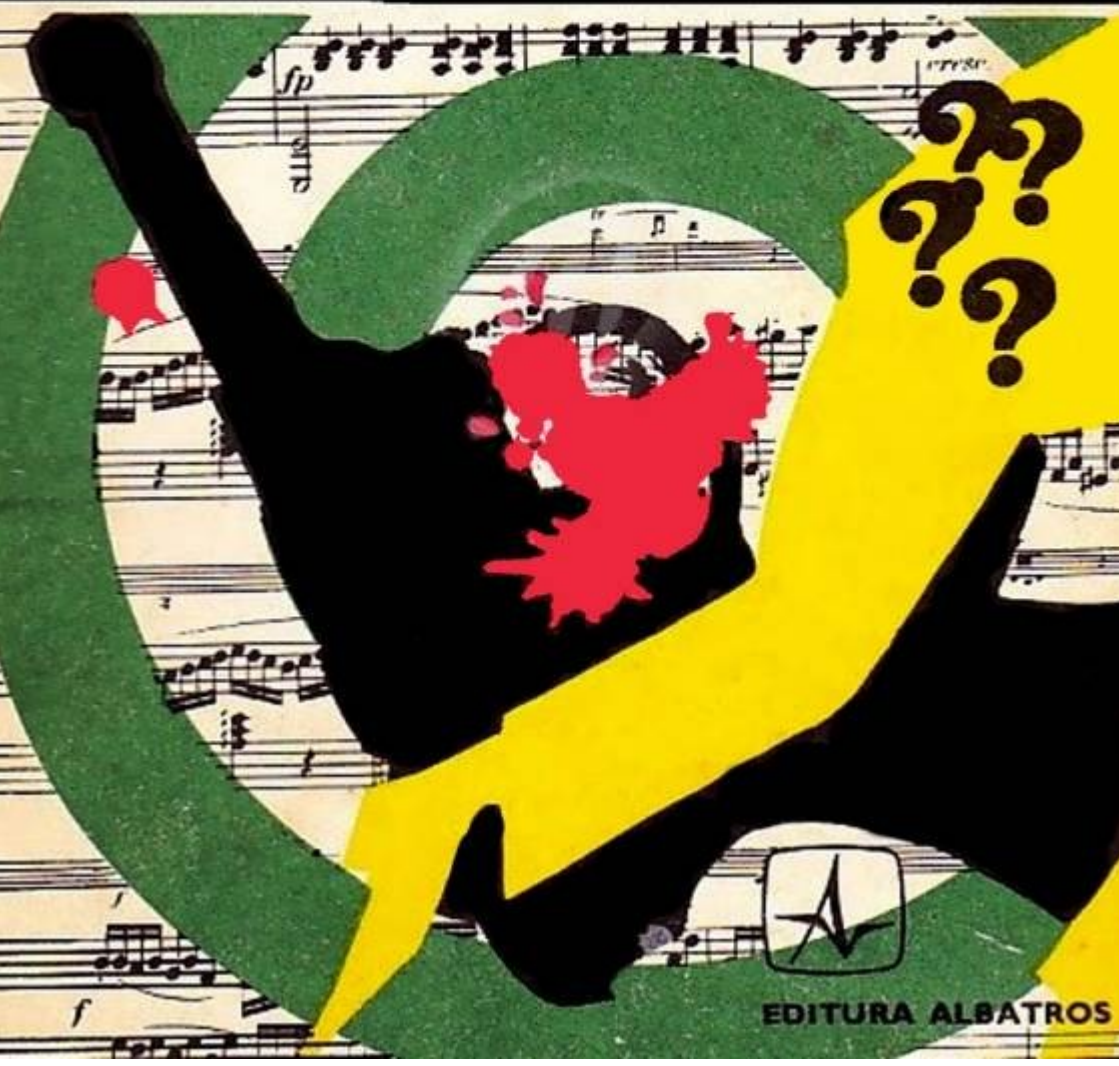

EDITURA ALBATROS

Ilustrația copertei de Matty Aslan

COLECȚIA AVENTURA

Florin Andrei Ionescu

CONCERT PENTRU SPION ȘI ORCHESTRĂ

Colecția AVENTURA
EDITURA ALBATROS, 1980

Soției și fiului meu,
pentru mulțimea de zile răpite
în care am scris acest roman.

(25 aprilie 1976 - 12 martie 1977)

Partea întâia:
POCO ALLEGRETTO E GRAZIOSO

1

„Când curmalele cad pe mustața unui leneș, acela cheamă pe altul să i le pună în gură…”

Iată un foarte instructiv proverb bengalez conținând, într-o formă comprimată, o mulțime de sugestii didactice la care reflectez întorcându-mă pe partea cealaltă, într-o frumoasă duminică de primăvară, către prânz, la ora când o mulțime de isteți s-au sculat de mult și se dedică studiului individual, aprovizionării cu bere sau creșterii viermilor de mătase.

Un proverb trage după el o cugetare, și iată că, prin apele tulburi ale somnului meu duminical își face loc cu coatele produsul micilor celule cenușii de pe scoarța creierului marelui înțelept Bankim Chandra Chatterjee, concretizat în cuvintele: *„Pentru orice bengalez, soția sa e cea mai frumoasă femeie din lume”* (A se vedea lucrarea atât de duios intitulată *„Kapalcundala”).*

Așa că pe ecranul mat al pleoapelor închise mi se desenează figura Luminiței, aflată actualmente la N…, unde efectuează pregătirile ce se impun atunci când cineva își face curaj să aducă pe lume un copil.

E vorba bineînțeles de propria mea fiică, o mică ființă

încântătoare care se va numi Monica.

Oftez visător, sting țigara pe care mi-o aprinsesem oarecum involuntar, și evitând astfel posibila incendiere a imobilului înțesat de garsoniere în care locuiesc, iar de câteva luni, reflectez asupra celor mai indicate căi de popularizare a mijloacelor de luptă împotriva neglijenței fumătorilor.

Da, e al naibii de plăcut să lenevești duminica…

Cald, liniște… Dacă în blocuri s-ar prăsi greierii, acum aș auzi unul cântând. Probabil că el ar țârâi cu mult mai muzical decât pacostea asta de telefon care țârâie și el în binecunoscutu-i stil personal, și iată, ridic receptorul cu un gest plin de grație pentru a auzi celesta, melodioasa voce a căpitanului Lupu, un tip care se bucură de imensa mea simpatie în clipele în care nu face uz de mijloacele de comunicare la distanță.

Acest Lupu nu are nimic mai bun de făcut într-o frumoasă duminică de primăvară, când oamenii serioși lenevesc în paturile lor, decât să-mi anunțe iminenta sa vizită.

Să vină deci, cineva va trebui totuși să prepare cafeluța aceea neagră și amăruie după care tânjesc de peste o oră…

Din motive asupra cărora nu e nevoie să insist, persoana în discuție dispune de una din cheile de la intrare. Aș putea adăuga că face și uz de ea, bineînțeles numai când la fereastra bucătăriei nu se află o inofensivă glastră albastră.

Iată deci că nu trece multă vreme și aburii minunii aromate, născută se pare în Brazilia, mă trezesc din nou din ațipeală, punând capăt călătoriei în circuit într-o lume în care nu sună telefoane, nu există șefi și înțelepciunea bengaleză n-are nicio importanță.

Vocea duduind de patos tineresc a căpitanului sparge monotonia spațiului meu locativ cu aceste memorabile cuvinte:

— Cafeaua e servită!

În timp ce îmi strecor picioarele în papuci (două mici obiecte incompatibile, după unii, cu nobila profesie ce mi-am ales), profit de ocazie să fac puțin pe deșteptul:

— Întrucât venind încoace ai beneficiat de deliciile transportului în comun, trag concluzia că „gărgărița" subsemnatului se află în prezent undeva, în apropierea uneia dintre ieșirile din capitală, proptită într-un pom sau înclinată nostalgic cu două roți într-un șanț pe jumătate plin cu autentică apă de ploaie; inutil să-mi confirmi! Ramele pantofilor sunt murdare de noroi, deci ai trecut peste șanț; ai noroi și pe bombeul de la dreptul, deci te-a călcat cineva în autobuz… În plus, o tânără și bine făcută voleibalistă, membră marcantă a clubului Dinamo, se plictisește în mica sa odăiță încărcată cu suveniruri aduse din deplasări, în așteptarea unei persoane blonde și cârlionțate pentru care volanul unei mașini mai reprezintă încă un mare mister…

— Aproape exact, consimte Lupu, care a așteptat plin de pietate, balansând periculos tava, terminarea micii mele dezideratii[1]. Cu câteva insignifiante corecturi pe care mi-aș permite să i le aduc, versiunea ta concordă perfect cu atât de cruda realitate. „Gărgărița" nu e „proptită" într-un șanț, ci într-o parcare. E drept, se putea observa ceva noroi în zonă… N-am venit cu autobuzul ci cu troleibuzul… Iar tânăra voleibalistă amintită e în realitate handbalistă și nu se plictisește în odăița sa, ci în bucătăria ta, unde confecționează niște senvișuri din rămășițele ospățului tău sardanapalic de aseară. Fapt e că nu un accident ne-a determinat să aterizăm în somptuoasa ta colibă; pur și simplu am rămas fără benzină, la numai doi kilometri de București. Reper corect: la 500 de metri de stația Peco…

— Distanță mult prea mare pentru ca tu s-o poți parcurge cu canistra în mână, evident.

— Bineînțeles. Mai ales că aș fi parcurs-o absolut inutil. Benzinării ăștia au căpătat prostul obicei de a solicita și

[1] dizertații [!?].

contravaloarea prestațiilor de servicii…

Sunt un tip ordonat, găsesc întotdeauna obiectul căutat… Întind deci mâna, extrag portofelul din buzunarul hainei, două hârtii albastre și plăcut foșnitoare iau drumul pribegiei și odată cu ele se volatilizează un căpitan blond însoțit de o talentată voleibalistă brunetă. El lasă discret în urmă un mic gol financiar, iar ea o imensă farfurie plină cu senvișuri.

„Totul se plătește” afirmă în titlul uneia din cărțile sale un cunoscut autor de romane polițiste, al cărui ilustru nume l-am uitat…

Meditând la aceste înțelepte cuvinte, înfulec senvișurile, beau cafeaua și apoi o pornesc alene spre baie. Nu-i lucru mai plăcut pe lume decât să te bărbierești la ora prânzului cu o lamă nouă și cu stomacul plin de mușchi țigănesc plutind în cafea braziliană!

În vreme ce plimb lama în diferite direcții pe obraji, mă gândesc la splendida domnișoară Anca Popescu, pe care mi-am propus s-o cuceresc astăzi, și asta cu orice risc. Tragedia mea e că întotdeauna îmi propun obiective cât mai dificile. Poate că procedez așa instinctiv, poate încerc astfel să-mi domin blestemata asta de lene care mă ține în pat duminica până către prânz?

Din informațiile pe care le dețin, rezultă că Anca Popescu va părăsi astăzi, în jurul orei 13, apartamentul său de la etajul patru al blocului de pe strada Povernei nr. 17. Ea se va îndrepta către centru, unde la 13:30 o va aștepta, în fața restaurantului *Cina,* un personaj din „1001 de nopți” denumit Remus Codrea, bătrân student la Institutul de teatru și cinematografie.

Scopul întâlnirii? Un inofensiv dejun în doi…

Analizând cu mintea refrișată de cafeaua voleibalistei-basketboliste posibilitățile de reușită ale micii acțiuni de acostare a splendidei nave sub pavilion roșcovan, mă împodobesc cu cel mai bun costum din vasta mea garderoba, îmi aleg o cravată cât mai luminoasă și o iau în

jos pe scări.

„Fericit e cel ce dă, nu cel ce primește”. Proverbul nu e bengalez, dar reflectă splendid starea mea de spirit; probabil că Lupu e foarte nefericit la volanul mașinuței mele, în vreme ce eu sunt atât de mulțumit că o pot lua la picior, ca apostolii.

*
* *

În strada Povernei numărul 17 e multă liniște când pătrund în hol, însoțit de privirile locotenentului Stamate, pe care nu l-aș fi observat la colț dacă n-aș fi știut că una din marile lui pasiuni e plimbarea pe diferite străzi, la cele mai diverse ore din zi și din noapte.

Cu numai puțini ani în urmă, pe când mă mai bucuram și eu de deliciile meseriei ăsteia, îndeosebi iarna, pe viscol, cred că tot acolo m-aș fi plasat, unde stă el acum cu ochii pe două străzi și-o intrare de bloc…

Holul e întunecos, ca orice hol ce se respectă, totuși nimeresc ușa liftului care, confirmând întemeiatul prestigiu al cooperativei „Ascensorul”, funcționează ireproșabil. Pătrund deci în această cutioară atârnată de un odgon solid, apăs pe butonul etajului IV, produsul civilizației mă transportă câteva nivele mai sus. Deschid ușa și înainte de a ieși, meșteresc ceva cu șurubelnița la mecanismul de închidere. Ajuns pe palier, nu închid ușa complet, astfel încât liftul rămâne blocat dar cu lumina stinsă în interior. Am învățat șmecheria asta de la un autor de romane polițiste, fapt care m-a determinat la început să cred că nu s-ar putea aplica în practică nici în ruptul capului; ulterior însă, experimentând-o din pură curiozitate, am constatat cu stupoare că e perfect aplicabilă. De unde și ferma mea convingere că Ramakrishna Paramahansa (1836-1886) n-avea dreptate când afirma că *„Bărbierul nu poate să facă și pe medicul”.*

Îmi aprind o țigară marca *Kent,* prevăzută cu „the famous micronite filter” din pachetul cumpărat ieri în mod special, urc vreo cinci-șase trepte și rămân apoi nemișcat, cu ochii pe ușa apartamentului 42, plasat exact vizavi de lift.

Când țigara e aproape terminată, ușa se deschide, în semiîntunericul casei scărilor producându-se o explozie de lumină și parfum: își face apariția însăși domnișoara Anca Popescu, care trântește ușa și se îndreaptă majestuos către lift.

În același timp, cobor treptele și exact în clipa în care splendida apariție e pe cale să dispară în cabină, pun mâna pe clanță.

— Permiteți? o întreb pe junǎ, în vreme ce mă strecor lângă ea.

Nu mai aștept încuviințarea, trag ușa după mine și, după ce apăs butonul pentru parter, o întreb distrat:

— Ce etaj?

Mă săgetează cu privirea-i aurie, căci domnișoara Anca Popescu posedă ochi aurii, cu foarte puțin verde plasat alandala în irișI, ridică elegant un deget înmănușat cu căprioară și apasă pe același buton.

Rolul ascensoarelor e de a transporta în sus și-n jos persoane la o simplă apăsare pe buton. Dar, culmea, cel în care ne aflăm noi nu prea-și cunoaște rolul… El rămâne insensibil chiar și la comanda transmisă de degetul unei femei atât de frumoase, încât până și o inimă rece, de ascensor, ar trebui să se topească…

Domnișoara Anca Popescu continuă să apese pe buton, iar liftul continuă să nu reacționeze. Nu pot sta de lemn, nu! Când ea se plictisește să mai apese, încep eu. Rezultatul meciului om-mașină e zero-zero la repriză, când Anca Popescu se plictisește și încearcă să deschidă ușa. Bănuiesc că intenționează să coboare pe scări. Dar ușa nu se deschide…

— După socotelile mele, vom rămâne aici o veșnicie, îi

spun companioanei de celulă, în vreme ce întind în direcția ei pachetul de *Kent.*

— Ce vă face să credeți? mă întreabă cu o voce aurie, căci vocea ei nu e în niciun caz argintie, extrăgând o țigară.

— Faptul că e duminică, domnișoară.

Îi ofer foc de la splendida mea brichetă electronică și cibernetică, achiziționată cu mari eforturi de la un bișnițar eforist, apoi continui:

— Duminica, mai ales către prânz, mecanicii de blocuri obișnuiesc să ia câte un mic aperitiv în bodegi uitate de dumnezeu. Mă îndoiesc că va apare curând vreunul prin această regiune a lumii… Numele meu e Cezar Dragoman, domnișoară, și sunt deosebit de încântat de cunoștință!

— Anca Popescu, murmură ea, oarecum intrată la idei. Dar de ce credeți că vom rămâne chiar o veșnicie?

— Ei, aici am cam exagerat, mărturisesc. Marele filosof bengalez Pramatha Chawduri denumea aceasta *„a face din mușstar palmier”.* Vreau să zic că nu vom rămâne nicidecum o veșnicie aici, spre marele meu regret, bineînțeles. Dar două-trei ore bune vom sta, de asta vă asigur…

Apăs pe butonul de alarmă și o sonerie țârâie vag undeva, la subsol.

— Să fumăm deci, și să jucăm instructivul joc intitulat „Țări-orașe-ape-munți”, atât de apreciat în nu prea îndepărtata noastră copilărie, scumpă domnișoară. Deși, nu sunt sigur că voi fi capabil să vă țin piept…

— Cum așa? se uimește Anca Popescu și, pentru prima oară în cele cinci minute de când ne cunoaștem, zâmbește. Iar când zâmbește, stimați tovarăși care redactați procesul-verbal, oricine se află prin preajma ei simte că e Fram, ursul polar, în clipa când apare aurora boreală…

— Nu știu de ce, dar cred că sunteți profesoară de geografie, îi mărturisesc. Or, în condițiile astea, mă simt în inferioritate numerică…

— Senzația asta ar trebui s-o am eu, domnule Dragoman, zice fata. Doar nu oricine are prea des ocazia să rămână blocată în lift cu cineva care poartă numele unui erou de roman.

Vagul accent ironic din vocea ei nu poate decât să mă îmbărbăteze:

— În privința asta, nicio grijă, scumpă domnișoară! De fapt, nici nu mă cheamă așa… Ăsta nu e decât pseudonimul meu publicistic.

— Sunteți cumva scriitor? se interesează ea de complezență.

— Am o profesiune înrudită… De fapt sunt istoric literar, specializat în literatura bengaleză a secolelor XVIII-XIX… Iar numele meu adevărat e mult mai prozaic: „Balaban”. Mihai Balaban. Dar îl folosesc foarte puțin.

Fumăm o vreme în tăcere. Când ne terminăm țigările, extrag dintr-un buzunar batonul de ciocolată pregătit din vreme, îi ofer, dar mă refuză cu un gest semnificativ, nu vrea să se îngrașe…

Apăs din nou butonul soneriei de alarmă, cu rezultatul scontat: nu apare nimeni, toată lumea se distrează în alte colțuri ale universului.

Anca Popescu începe să dea semne de nerăbdare, în vreme ce eu mănânc liniștit ciocolată. Fac din staniol o scrumieră, ne mai aprindem câte o țigară, și uite așa ne punem pe taclale și în următoarea jumătate de oră începem să devenim prieteni.

Când apreciez că Remus Codrea s-a plictisit să mai tocească trotuarul în fața restaurantului *Cina* întrucât s-a făcut deja două și jumătate, îi spun Ancăi (căci acum ne tutuim…):

— Scumpo, Bharat Chandra Ray remarca undeva cu foarte mult bun simț că *„atunci când frizerul n-are de lucru, se apucă și-și bărbierește motanul”.* Așa că fii te rog drăguță și scotocește puțin prin poșetă. Nu se poate să nu dai peste vreo forfecuță, o pilă de unghii sau ceva în genul

ăsta. E cazul să ne salvăm timpul liber cu forțe proprii.

— Vrei să pilești gratiile închisorii? mă întreabă ea, în vreme ce scotocește prin geantă.

— Ceva în genul ăsta…

— N-am mai văzut istorici literari reparând lifturi…

— Nici eu profesoară de geografie hipnotizând istorici literari…

— Nu înțeleg, rostește ea oarecum.

— Tradus în limbajul cotidian, zic eu în timp ce încep să meșteresc cu pila de unghii la mecanismul de închidere a ușii, m-ai făcut praf. Dacă ai avea la îndemână un făraș și o mătură, n-ar trebui decât să te apleci și să mă aduni de pe jos… Și asta în numai treizeci de reprize a câte trei minute… *„Zâmbetul tău îndulcește cântecele mele, așa cum spuma împodobește valurile mării”* - zicea Rabindranath Tagore, și nutresc o stimă deosebită pentru un om care a putut scrie ceva atât de frumos chiar fără să fi rămas blocat cu tine în lift. Așa că presupunând că reușesc cumva să deschid ușița asta, te-ar deranja foarte mult dacă te-aș invita să mâncăm împreună? Trebuie să-ți mărturisesc ceva: n-am mâncat niciodată la prânz cu o profesoară de geografie…

— Bine, dar eu nu sunt profesoară, încearcă ea să se eschiveze.

— Dar ce ești?

— Pictoriță.

— Și mai bine. Cunosc o minusculă cârciumioară în plin centru al capitalei, pe pereții căreia cineva a desenat un fel de berze, dar eu bănuiesc că ele reprezintă de fapt cu totul altceva. Poate că vei avea amabilitatea să mă luminezi; de ani de zile mănânc acolo la prânz, apăsat de acest mister… Sunt ele berzele-berze, sau reprezintă de fapt un congres de lingviști meridionali, în preajma luării unei importante decizii?

În vreme ce torn la bazaconii, „reușesc” să deschid ușa liftului.

Afară soarele își face de cap, frunzele verde-crud foșnesc sub adierea unui vânt călduț, coama roșcată a Ancăi vibrează în primăvară. Minunate versuri albe!

Restaurantul cu berze pe pereți nu e prea departe, și după ce ne găsim o masă în colțișorul acela pe care-l știu eu îi declar ospătarului că e cazul să ne aducă cu prioritate cel mai bun vin de care dispune. Și pentru a-l convinge s-o facă, îl întreb:

— Ai auzit de domnul Shankariprasad Basu?

— Nu e clientul nostru, remarcă el. Domnii de la legația indiană servesc masa vizavi… Dar de ce mă întrebați?

— Acest domn avea obiceiul să spună că *„dacă ai o dansatoare frumoasă, atunci trebuie să alegi și un cântăreț bun…”*

— Scuzați-mă, dar nu pricep, se scarpină discret în chică ospătarul nostru.

— Ai să pricepi când am să-ți mai spun că același domn avea obiceiul să anunțe încă de la început: *„Cum cânți, așa te plătesc”.*

— Acum e ceva mai clar, zice el și se volatilizează, în vreme ce Anca zâmbește cu ochii pe congresul lingviștilor meridionali.

2

Așa se face că ne prinde seara în cârciumioară, dar cum stabilimentul nu dispune de lăutari după cum și-ar fi dorit excelenta noastră bună-dispoziție, Anca se uită la ceas și uite că mă invită la ea, către orele 20, adică peste vreo oră și jumătate, declarându-mi că acolo va fi și muzică și antren, întrucât câțiva prieteni sunt invitați la o parolă și eu voi fi adăugat *ad hoc* la colecție.

După care se ridică și pleacă, trecând ca o zeiță printre

mese și uitând să-mi lămurească misterul berzelor congresiste.

Conform unui cunoscut proverb bengalez, *„pisica se bucură când se sparge oala cu smântână”.* Profit deci de împrejurare și mai cumpăr un pachet de *Kent,* zicându-mi spre autoliniștire că, de fapt, le voi utiliza parțial pentru a crea clipe plăcute celor câtorva prieteni ai Ancăi, imediat după ora 20.

Ospătarul îmi aduce nota pe o farfurioară, și tot pe farfurioară dispare și suta mea. Părăsesc localul și dau o raită pe bulevard, beau o cafea în picioare la Expres, dau un telefon să văd dacă sunt acasă și constatând că nu sunt, mă mai plictisesc puțin, din anumite motive, pe niște străduțe lăturalnice, după care urc în blocul de garsoniere și îmi schimb costumul cu altul mai închis, la care asociez o cravată albastră cu buline albe, așa cum poartă un cunoscut actor de film cu nume de pom.

Iau glastra din fereastra bucătăriei, scriu pe un bilet „ora 23:30” , îl pun la vedere pe pat, încui ușa pe care se află o tăbliță de alamă menită să convingă pe orice curios că acolo locuiește tovarășul Mihai Balaban și mă arunc în beția de liliac a nopții de aprilie.

În clipa când ies din florărie cu câteva crenguțe de liliac alb la pachet, observ că o anumită persoană curioasă s-a „agățat” de urmele mele. Lumina bate din față și cum nu suport ca cineva să-mi calce umbra personală, cotesc prima la dreapta, apoi a doua la stânga, și când ajung în dreptul părculețului acela liniștit, mă opresc să-mi aprind o țigară, cu care prilej se oprește din promenadă și persoana curioasă, dându-se după un pom. Observ că are o figură comună și mă gândesc că e absolut necesar să procedez în așa fel încât să-l pot ține minte, eventual și el pe mine, deci mă întorc, mă apropii de pomul respectiv, iar când individul e numai la câțiva zeci de centimetri și se face că plouă, îi întind brusc buchetul de liliac și tipul, uluit, îl ia.

Acum, că are mâinile blocate, pot să mă ocup ceva mai

amănunțit de el. Îl apuc cu stânga de revere și, atent să nu deteriorez florile, îi ating una delicată în regiunea care adăpostește simțul olfactiv.

În vreme ce (tocmai la timp) salvez liliacul alb de la pericolul de a deveni liliac roșu, iar tânărul combatant se scarpină de sus în jos cu spinarea de scoarța copacului prin procedeul alunecării, scot o carte de vizită, i-o strecor în buzunarul de la piept și mă retrag discret, cu gândul la înțelepciunea poeziilor bengaleze în care oricine poate găsi următoarea strofă: *„ficțiunea pășește prudent ca să convingă lumea, dar realitatea are curaj / să fie stranie / fiindcă ei nu-i pasă / de ce vede lumea*."

*
* *

Introduc buchetul de liliac prin ușa crăpată și cum nu se aude nicio rafală de mitralieră, îl urmez. În vestibul e întuneric, de dincolo de ușa salonului pe care îl bănuiesc vizavi, se aud răcnete de *rock-and-roll,* și având în vedere aceste circumstanțe atenuante, îmi permit s-o trag pe Anca spre mine și s-o sărut dulce, ca pe o veche cunoștință de azi de la prânz.

Persoana ei miroase nemaipomenit de frumos a băuturi alcoolice bine amestecate într-un cocktail denumit în limbaj de specialitate „Scorpionul deșertului", dar înțelepciunea bengaleză ne atrage atenția că *„pisica sălbatică se cunoaște după mustață*", așa încât nu insist prea mult asupra amănuntului, întrucât n-am timp. Căci ea se trezește parcă dintr-o clipă de reverie și mă mustră din priviri. Cum naiba i-o reușì chestia asta în plină beznă, zău că nu pricep!

Fapt e că mă trage dincolo.

Aici, pe stadionul de la etajul IV, stimați telespectatori, tribunele sunt pline și meciul a început. Atmosfera sărbătorească e subliniată de exclamațiile muzicale ale

numitului Elvis Presley, iar pe acest fond sonor Anca îmi prezintă formațiile. În vreme ce sărut ceremonios mâini subțiri și strâng degete oțelite în luptele cu cărțile de joc, am ocazia să constat că bunul Bharat Chandra Ray nu se înșelase scriind că *„dacă ai bani, poți să cumperi și laptele tigroaicei”*; numeroasa asistență e bine îmbrăcată și miroase a huzur.

Amfitrioana mă plasează lângă o brunetă învești mântată complet în negru. Are fața atât de albă încât mă ia frica și pentru a mă debarasa de starea hipnotică în care m-a azvârlit această persoană (confecționată din contraste) cu privirile ei fosforescente, încep să-i fac curte. Tentativele mele se lovesc însă de un blindaj mult prea rezistent, așa că mă las curând păgubaș, cu gândul să revin ceva mai târziu, când băutura pe care n-o cruță o să-mi mai corodeze carcasa.

Migrez deci către masa de pocher instalată într-un colț mai adăpostit, unde mă apuc să fac pe chibițul, anunțându-i în prealabil pe onorabilii jucători că nu-mi sunt străine condițiile pe care trebuie să le îndeplinească un gentleman aflat într-o astfel de postură.

Ca mai toți participanții la bairam, nici cei patru conquistadori nu par a depăși vârsta medie. Deși, după aerele pe care și le dau, par a fi cu toți membrii definitivi ai Academiei Franceze, cred că nu mă înșel dacă afirm că niciunul n-a mai avut timp să-și dea și examenul de stat. În următoarea jumătate de oră sunt complet edificat asupra garniturii. În stânga mea joacă foarte agresiv un tip brunet cu părul lung și nas acvilin, pe care-l cheamă destul de exotic Toartă. Are un portofel bine garnisit, e sigur de el ca Fittipaldi la volanul unei mașini de curse de „formula unu” și i-a înnebunit pe ceilalți cu cacialmalele: cu două dame face „pe trei” și cere potul, fără să se mai sinchisească de anunțurile partenerilor.

În stânga lui acționează o splendoare de femeie îmbrăcată cu o bluză transparentă, și în compensație, cu

fustă lungă.

Când își îndreaptă spatele, îmi țin răsuflarea: bluza i se întinde atât de mult pe imensele proeminențe, încât s-ar putea în orice moment să-i sară nasturii și să ne pomenim nas în nas cu doi porumbei albi și dolofani.

O cheamă Alice, n-are prea mulți bani în față, totuși joacă degajat. Când câștigă însă, se vede că-i face plăcere.

Alături de ea manevrează cărțile cu degete sigure un anume Teodoru, pe care-l simt jucător de forță. Filează concentrat, urmărește fizionomia celorlalți, nu se avântă, dar și când cere, atunci cere „gras”, cu un glas tăios, care impune. E cel mai urât dintre toți și poate de aceea se îmbracă cu o distincție căutată. Tot ce e pe el se asortează. E spân, cu buzele subțiri și are ochii mici, mult prea apropiați.

Personajul din dreapta mea pare cel mai tânăr dintre toți, e pe drojdie cu banii și joacă numai în carte, adică exact așa cum trebuie procedat când vrei să te cureți. Băiatul ăsta e denumit pur și simplu Vasilescu și are un nas atât de mare, încât din el s-ar putea confecționa două nasuri obișnuite și încă ar mai rămâne material.

Se joacă la cinci lei deschiderea, destul de „tare” aș zice, și partida a început să se încălzească. În timp ce amicul Vasilescu filează o *quartă* de culoare, simt palmele Ancăi acoperindu-mi ochii.

— Cine e? îi aud vocea aurie.

— Virna Lisi, răspund fără urmă de ezitare, după care mă ridic și o invit să dansăm.

În timpul acestei activități, Anca desfășoară atâtea cunoștințe în materie de seducție, încât am la un moment dat senzația că nu țin în brațe o contemporană, ci pe însăși Messalina.

Ca atare, regret profund că în locul meu nu se află Lupu, un tip care s-ar descurca mult mai bine în astfel de împrejurări…

Când simt că situația începe să se înrăutățească pentru

subsemnatul și sunt gata-gata să dau bir cu fugiții, sub un motiv oarecare, se aude sunetul salvator al soneriei, și Anca e nevoită să mă abandoneze.

Dau să mă apropii de Femeia Fatală în negru, când, în salon pătrunde, onorat juriu, în remorca amfitrioanei care moare de râs, un tânăr cavaler pe care am senzația că l-am mai văzut undeva, și încă cu nu prea multă vreme în urmă. Exact! Nu e nici Harap Alb, nici Făt-Frumos din Lacrimă și nici măcar Zmeul Zmeilor, ci însuși bravul meu urmăritor de astă seară, căci altfel nu se explică de ce un cetățean oarecare și-ar fi dat un pumn în nas înainte de a da curs invitației Ancăi. Se pare că a dat întâi pe acasă, să-și schimbe costumul și cravata.

Arată, cu excepția amintită, impecabil.

Torn rapid o băutură într-un pahar gol și mă apropii de dublul mixt. În vreme ce îi întind paharul fostului meu sparring partner[2], îl întreb:

— Parcă ne-am mai cunoscut cândva? Nu ești dumneata secundul de pe vasul „Ghiocel” care mi-a salvat viața în Pacific, acum 43 de ani?

Primul impuls al simpaticului domn este să-mi arunce conținutul paharului în față. Dar se pare că rațiunea e mai puternică: se face că nu mai vede și dispare rapid din apele mele teritoriale, în vreme ce din spate aud vocea cavernoasă a Femeii Fatale:

— Nu te băga prea tare în el, Xenofon, că turbează și mușcă. E mort după „Ducesă” și nu suportă intrușii…

— Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața, frumoasa mea, îi spun noii intrate în scenă. Nu-mi plac nici câinii turbați, nici injecțiile în burtă. Primește te rog, ca expresie a recunoștinței mele, acest diamant din coroana ducelui de Kent!

Îi întind o țigară, o sărut pe frunte și dau să bat în retragere pentru a examina pe furiș dacă nu mi-a rămas cumva ipsos pe buze, când îmi amintesc un amănunt și

[2] Partener de antrenament.

revin:

— Dar cine e oare „Ducesa” în discuție?

— Cum, n-ai aflat încă? Se vede că te-ai cufundat prea adânc în istoria secolelor XVIII-XIX… Ai dansat cu ea până acum două minute!

— Sunt cutremurat, baroneasă! Vestea asta m-a dat gata! N-ai vrea să încropim până una alta un menuet, așa, să mă simt și eu cât de cât aristocrat?

Cum Alteța Sa consimte, începem să dansăm ceva foarte interesant, care constă în faptul că eu o țin de talie iar ea fumează concentrată, exact ca în filmele alea bune la care eu închid televizorul. În timpul ăsta, încep s-o întreb ba de una, ba de alta și, încet-încet, trecem de la înălțătoarele probleme ale suprarealismului la mai prozaicele îndeletniciri cotidiene și aflu că posesoarea celor doi sâni din bazalt și a creierului de schweitzer e dactilografă la un minister, cunoaște trei limbi de circulație internațională și se numește Diana Papadopol. Ea visează nespus de mult să meargă cu metroul la Paris. O plictisesc ședințele, o deranjează munca patriotică, dar o pasionează cursele de ogari unde vine toată lumea bună. Ce mult i-ar place ei să mizeze pe negru la ruleta din Monte Carlo sau să joace baccara la Vaduz, iar dimineața, în loc să se înghesuie în 84, să lenevească pe o blană de leopard în vreme ce la radio se anunță timpul probabil la St. Moritz!

Îi mărturisesc, mângâind-o liniștitor pe crupă, că o înțeleg perfect: visul vieții mele e să picotesc dimineața în biblioteca de la British Museum, iar seara să consum *gin-fizz*[3] și să cutreier barurile, în căutarea unei ființe ca ea, capabilă să dea un sens vieții oricărui cercetător al înțelepciunii brahmane…

Mentorul meu, înțeleptul Bankim Chandra Chaterjee, ne-a învățat că *„nicio treabă serioasă din lume nu se face fără aprobarea și ajutorul femeii. Începând cu cumpărarea bijuteriilor și a vacilor și terminând cu revoluția franceză și*

[3] cocteil din gin și zeamă de lămâie.

cu, reforma socială a lui Luther, toate s-au realizat cu ajutorul femeilor”. Așa încât, ar avea ea oare ceva împotrivă dacă mâine seară ne-am întâlni numai noi doi, așa, către ora șapte, în hol la *Alhambra,* pentru a discuta mai pe îndelete unele probleme de o uriașă importanță pentru universul nostru spiritual și artistic ce a evoluat până astă seară complet scindat și paralel, fapt imposibil de conceput pentru viitor?

Cum ea declară că n-are nimic împotrivă, profit de animația generală și o sărut după ureche, îi mai ofer un diamant de Kent și o abandonez pe un fotoliu, unde rămâne cu ochii pironiți pe peretele din față, privindu-l hipnotic și fosforescent.

În timpul ăsta, la masa de pocher s-a produs un mic incident și Vasilescu, prins fără „deschidere”, e obligat să iasă din joc, ceea ce și face, în oprobiul unanim.

Vrea să-i ia locul James Bond, vreau să zic tipul care m-a călcat pe umbră aseară, dar mă uit odată frumos la el și-și schimbă intențiile. Se pare că e sortit să-și admire „Ducesa” numai de la distanță căci, nu știu cum se face, dar în clipa în care iau locul proaspătului alungat, pe brațul fotoliului meu își face cuib însăși amfitrioana, hotărâtă se pare să-i facă vasalului câteva tone de sânge rău.

Partida începe tare. Toartă dă cărțile, eu fac *bleint* și dublez miza, Teodoru împătrește cu un *over.* Jucăm la zece lei deschiderea, și din păcate, n-am decât câteva sute de lei în buzunare…

Primesc, în ordine, trei popi, un decar și o damă. Alice merge la *over,* Toartă i se alătură, fac over-ul pe trei și Teodoru pe nouă, iar ceilalți merg. În clipa asta am aruncat cu toții în pot câte 360 de lei, ceva mai mult decât bursa mea pe o lună, în vremurile nu prea îndepărtate când studiam dreptul roman și habar n-aveam că bunul Sri Ramakrishna avea obiceiul să afirme că *„acolo unde banii au puterea, vorbele n-au niciun preț”.*

Cer două cărți, Teodoru ia și el două, Alice e servită, Toartă cere una singură și în clipa când i se servește îi cade o carte din mână. Trag cu ochiul, îi căzuse jos un as. În vreme ce se apleacă să-l ridice, îi văd și cele patru cărți din mână, patru valeți. Ca atare, sunt imbatabil, căci filez încet al patrulea popă și restul nu mă mai interesează: carre deași nu poate avea nimeni, văzusem doar un as la Toartă care avea carre de valeți, ceea ce exclude existența unei quinte royale.

„Ducesa" tremură lângă mine, supraexcitată. Zic „cip", Teodoru mi se raliază, Alice e „parol" și Toartă cere o sută. Plusez restul de 240 pe care-i pescuiesc în portofel.

Teodoru plusează o mie cinci sute, Alice aruncă înciudată cărțile, Toartă plătește și zic și eu „sec". Etalez zâmbind cărțile, în vreme ce-mi aprind o țigară, mai sigur de succes ca niciodată. Dar marele învățat pe care îmi amintesc să-l mai fi pomenit de vreo două ori în seara asta nu se înșela observând că *„iluzia poate fi momentană, dar nici momentul nu e ireal. El se întoarce mereu cu adevărul său de moment"*... Căci Teodoru etalează cu mânuțele lui bine îngrijite patruași!

„Ducesa" oftează ca o cameră de automobil în care a pătruns o caia ruginită, și e cineva lângă ușă, cu nasul storcit, care am impresia că-și râde în pumni de bucurie.

N-am altă soluție decât să semnez o chitanță de 1 500 și să mă gândesc la minunea prin care asul lui Toartă ajunsese să se alipească celor treiași aflați în mâna învingătorului, minune la care „Sfânta Alice" își adusese din plin contribuția...

Gentleman cum mă pretind, o invit pe „Ducesă" la dans ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar ea mă sărută compensator.

Și după o vreme, cu nostalgia clipelor, îmi iau picioarele la spinare, sperând din tot sufletul că Lupu a remarcat cifra limită de pe pat și am deci unde să-mi odihnesc oasele bătrâne, zguduite în lupte și secate de trădări.

3

Ca într-o cunoscută melodie de muzică ușoară, mă îndrept alene către casă, în vreme ce răcoarea nopții se luptă să extragă din hainele mele mirosul diverselor esențe parfumate, al căror preț pe flacon se apropie de leafa săptămânală a unui angajat cu salariul mediu. E ora când străzile orașului sunt populate numai de respectabilii salariați ai ICAB[4]-ului, de bețivi melomani și de pisici negre.

Pescuiesc prin buzunare o țigară, fumul dulceag îmi pătrunde în plămâni combinându-se cu mireasma de liliac evadată din curțile caselor bătrânești de pe strada Silvestru, și pe acest fond olfactiv banda sonoră a filmului a prevăzut lătraturi de câini, chicotelile unei tinere persoane de sex slab cuibărite în brațele protectoare ale unei persoane nu mai puțin tinere, dar de sex tare, și pașii lui Remus Codrea care, la o sută de metri în urma mea, face pe detectivul particular.

Mă și miram de ce nu apăruse toată seara în arena din strada Povernei… Îl las să se distreze, descui ușa blocului, aprind lumina din hol pentru ca oricine să se poată convinge că cel ce se îndreaptă acum spre vastele sale apartamente nu e altul decât însuși Mihai Balaban, un relativ tânăr istoric literar care semnează, sub pseudonimul Cezar Dragoman, uluitoare studii și cercetări privind literatura bengaleză a secolelor XVIII-XIX.

Descui și ușa garsonierei, intru în impozantul vestibul de 1,50 ×1,50 metri și radarul meu personal îmi semnalizează „Primejdie!”.

Aprind lumina cu cotul în vreme ce îndrept capătul incandescent al țigării către pat:

— Sus mâinile!

Tolănit pe divan, Lupu ridică mâinile. Nu poartă armă…

[4] Întreprinderea de Canal Apă București.

— Vai, tu, ce m-ai speriat! îi zic cu o voce în care tremură spaima ancestrală a fetișcanei de la țară pe care flăcăul pus pe șotii a apucat-o dârz de cosițe. Ești singur sau ai ascuns basketbalista sub pat?

— Singur, singurel și indignat, mormăie Lupu. Bine, domnule, la ora asta se vine acasă?!

— Era gata-gata să nu vin nici acum… O serie de persoane înrăite s-au făcut forte să mă împiedice, am purtat bătălii grele cu femei fatale doldora de sex-appeal, trișori înveterați mi-au umflat agoniseala și m-au înfundat în datorii, băuturi conținând toată decadența occidentului mi s-au năpustit pe gâtlej, ce mai tura-vura, sunt pe buza prăpastiei și, pe deasupra, mă bântuie un somn năprasnic. Eliberează-mi deci patul și plimbă-ți trupul atletic pe alte meridiane și paralele ale acestui glob pământesc denumit uneori Terra!

— Reținchestia cu femeile fatale, murmură Lupu, căzut deodată pe gânduri. Sunt ele astfel din punctul lor, sau din punctul tău de vedere? Și, trecând la a doua întrebare a concursului nostru, când oare voi putea da și eu piept cu aceste pericole?

— Mâine seară în hol la *Alhambra*, doctore. Tare aș vrea să te amestec și pe tine în ciorba asta, am unele indicii că ajutorul tău îmi va fi nemaipomenit de util… Dar, să lăsăm politețurile și să intrăm în subiectul propriu-zis al dizertației! Amestecă și tu ceva întăritor în două pahare, eu am să fac între timp un duș. Las ușa deschisă, așa că poți lua liniștit startul…

În timp ce alternez apa caldă cu apa fierbinte, deoarece am așa, o vagă bănuială că numai eroii de roman utilizează și apa rece (ca niște bice de gheață, cum se spune foarte literar), Lupu se proptește de ușorul ușii și, gustând conținutul frumos colorat al paharului, pune banda:

— M-am întors devreme, pe la opt, și cum aveam de citit un raport al lui Diaconescu, m-a pus dracu’ și am trecut pe la birou. Acolo, forfotă ca duminică dimineața la Luna

Park, iar amicul tău, maiorul Neagu, sărea într-un picior de bucurie că te-a căutat șefu' și n-ai lăsat vorbă unde ești…

— Păi nu i-am zis Angelei?!

— Te cred, dar primăvara e anotimpul în care secretara lui nea' Dinu își lasă memoria să umble cu sorcova… Fapt e că după două luni de zile, după cum știi, s-a recepționat un nou mesaj pentru *Cupidon.* Transmis în clar, acest mesaj ar suna cam așa: „Toamna vine în mai. Felicitări. *Pegas".* Amuzant, nu?

— Teribil. La ce oră?

— 0:30, ca de obicei.

— Clar. La ora aia „Ducesa", vreau să zic Anca Popescu își făcea de lucru în baie. Cinci minute după ce a ieșit ea, m-a apucat o teribilă durere de stomac și m-am baricadat și eu în aceeași încăpere. Aparatul de recepție, o sculă-liliput, plutește, dragă doctore, în rezervorul de apă al WC-ului…

— Mde, idee specifică persoanelor feminine cu înclinații către artă… Exact ca-n bancul acela: „- E adevărat că soția ta are preocupări artistice? Mi s-a spus că se îndeletnicește cu pictura!… „- Adevărat. Supa pe care o pregătește ea n-are niciun gust, în schimb are o culoare…"

— Ha, ha, punctez cu cea mai serioasă figură, ies de sub duș și intru în halatul de baie, apoi iau unul din paharele pregătite de Lupu. Ceea ce se află înăuntru pare o combinație mai mult întăritoare decât alcoolică.

— Ai pus și sirop de tuse? mă interesez în vreme ce-mi usuc părul, operație nu prea dificilă având în vedere cantitatea minimală a fostei mele podoabe capilare.

— Acționează mai delicat, îmi atrage Lupu atenția, grijuliu cu mine ca întotdeauna. Să nu-l încurci…

Mormăi ceva foarte codificat și mă strecor sub cearceaf.

— Închide ușa pe dinafară și ieși din bloc prin spate, dacă ești amabil. S-ar putea ca un cățeluș numit Codrea să urle la lună în preajma intrării principale. Se pare că „Ducesa de Popesco" și-a pus ciracii să mă verifice. Drept

care ne vedem mâine la 8 la Pandelică acasă, nu trec o vreme pe la birou. Stânga-mprejur și executarea!

Căpitanul Lupu trage ușa după el.

Cu aceeași grijă pentru imobil, sting țigara și mă parchez în somn. Căci *„a pierde timp e rău. A acționa la timp e înțelept”* zice filosofia bengaleză și, din moment ce zice ea, nu văd de ce aș pune la îndoială acest minunat aforism.

*

* *

Și iată ce visez:

Visez o orchestră așezată foarte ortodox pe un podium. Scena e scufundată în penumbră. Anca Popescu e vioara întâi, Alice cântă la harpă, Vasilescu s-a încovoiat asupra contrabasului, Remus Codrea suflă în oboi. Diana Papadopol manevrează cu degete lungi, de dactilografă poliglotă, clapele pianului. La corn englez acționează cu mânuțele-i mici însuși Teodoru. În picioare, lângă dirijor, solistul suflă într-un nai care scoate sunete morse.

Fața lui e albă, nu, e un fel de gelatină care nu spune nimic. Mai sunt câțiva instrumentiști, dar nici fețele lor nu se pot deslușI. Dirijorul, cu spatele, își agită brațele ca un apucat, în loc de baghetă ține în mână un sul de bancnote verzi. Un semn, și se face liniște. Atunci, din culise, apar eu. Mă așez pe un colț de scaun și încerc să deslușesc partitura. Notele sunt minuscule, ciudat aruncate pe portativ, din cheia de sol apare o antenă telescopică, notele se învălmășesc, mă aplec asupra partiturii, am senzația că încep să pricep, apoi se deschide o ușă, curentul îmi ia de sub nas notele, întind mâna dar ele dispar. Dirijorul ridică bagheta, ochii instrumentiștilor sclipesc. „Reflectorul!” strig, „spot pe dirijor!”, dar electricianul nu aude, îi fac semn, seamănă cu maiorul Neagu, își aprinde o țigară și zâmbește visător. Pe stativ a

apărut din nou partitura, apuc să citesc titlul piesei, *„Concert pentru spion și orchestră”,* ce naiba titlu mai e și ăsta mă gândesc eu, dar dirijorul îmi face semn.

Și încep să suflu în contrafagot.

*

* *

Cred că e trecut de ora două când aud soneria. Sar din pat buimac dar nimeresc direct în papuci și mă îndrept spre intrare. Pe coridor parcă se aud șoapte înăbușite, dincolo de ușă sunt, după umila mea apreciere, doi sau trei inși. Oftez și descui ușa, apoi o deschid cam de un lat de palmă. Așa cum era și de așteptat, prin crăpătură se introduce un pantof (maro, 210 lei, talpă groasă din plastic), apoi ușa e împinsă brusc din afară și în hol năvălesc trei personaje din filmele cu gangsteri. Nu, ăsta nu mai e vis…

Stimați tovarăși de la Direcția Difuzării Filmelor, iată rezultatele concesiilor făcute violenței pe ecran, serialelor și lui Mr. Majestic[5]! Indivizii coborâți de pe pânză sunt îmbrăcați uniform, în salopete albastre, din cele pe care le primesc gratuit studenții în numele nobilului scop al practicii în producție. Peste capete și-au tras ciorapi negri de damă, astfel încât orice profesoară de desen ar leșina numai la vederea lor.

Doi mă bușesc bine în perete, al treilea încuie ușa, și în secunda asta e gata-gata să fac o prostie, dar imediat mă răzgândesc: istoricul literar Mihai Balaban e specializat în poezia bengaleză, nicidecum în cea japoneză, n-are deci de unde să știe judo…

Mă las deci păgubaș, reflectez o clipă dacă e indicat să fac pipi în pantaloni de groază, între timp îmi simt mâinile smucite la spate și legate cu un cablu rotund, bineînțeles

[5] Film american de acțiune (1974) în regia lui Richard Fleischer și având în rolul principal pe Charles Bronson.

cablul telefonului, ceva tare face impact cu începutul meu (avansat) de chelie și iau hotărârea să leșin puțin.

Sunt târât pe linoleum ca un sac de cartofi, aruncat pe pat cu fața în sus, stele verzi și nu de revistă îmi dansează samba pe retină, apoi simt cum mi se lipește peste gură un plasture.

Orice regizor de cineclub din lume s-ar declara mulțumit de felul în care a ieșit scena, numai că în filme actorii sunt atinși la mir cu obiecte confecționate din mucava și nu cu autentice săculețe pline cu nisip…

Simt cum mi se dezvoltă un cucui imens și mă gândesc că tot răul merge spre bine, voi avea în sfârșit prilejul să port, în următoarele câteva zile, șepcuța aceea în carouri cu pompon pe care am câștigat-o cândva la Moși, nimerind din trei bile toate cele trei cutii de conserve de mazăre fină marca *Flora.*

Că unul dintre cei trei e Codrea nu mă îndoiesc câtuși de puțin; că al doilea e James Bond, nici atât. Dar cine o fi eroul negativ numărul 3? Iată o întrebare care nu mă lasă să zac liniștit, așa încât îmi întorc milimetru cu milimetru capul și privesc printre gene activitatea celor trei cercetași.

Cu toată modestia, pot afirma că uneori am participat și eu la percheziții. O astfel de activitate nu se aseamănă cu ora de lucru manual la grădinițele cu program normal, ea cere metodă, ochi format și perseverență.

Or, ceea ce se petrece acum în biata mea garsonieră aduce aproximativ cu dezmățul maimuței Judy, pătrunsă în compania altor doi fârtați de gimbușlucuri în cabinetul de consultații ale doctorului Daktari… Prin aer zboară cărți, indispensabili, cravate, studii privind conceptul de apartenență în poemele lui Kazi Nazim Islam (născut în 1899), lame de ras, prosoape, o husă de fotoliu, lucrarea lui M. Biardeu apărută în 1965 și intitulată cu o impresionantă modestie *„Théorie de la connaissance et philosophie de la parole dans la brahmanisme classique”,*

șapca de la Moși, papuci de casă, o vază, de flori, cămăși proaspăt șifonate de cooperativa *Nufărul,* mă rog, o întreagă gospodărie de burlac.

În timp ce contemplu prăpădul, ca Napoleon după Austerlitz, dar dintr-o total diferită poziție, simt cum în loc să crească în mine o sfântă și oarecum justificată indignare, se amplifică o banală și enervantă senzație de foame. Cred că în lucrarea *„Kantakaviracanasambhar”* a cunoscutului Bimanbihari Muzandar, autor al tot atât de cunoscutei culegeri *„Panc Sata Batsarer Padavali”* am citit următoarea și perfect adecvata maximă: *„Când burta e plină, privești pe toată lumea ca pe ochii din cap. Când burta e goală, îi vezi ca sarea în ochi”.* Cum burta mea e goală (Ducesa de Popesco nu servise la băuturi decât foarte crocante grisine) găsesc că e oarecum justificat modul în care încep să-i privesc pe onorabilii invadatori.

Dar, cum orice început are și un sfârșit, iată că tinerii vandali furioși se lasă, unul câte unul, păgubași. Nu știu ce-au căutat, bănuiesc că nici măcar ei nu știu precis, dar din nenorocire au dat peste depozitul meu „top secret” de sherry *Amontillado,* și iată că tembelii încep să-l consume fără pic de gheață! Față în față cu această lipsă crasă de rafinament, indignarea face să-mi iasă un geamăt surd din gâtlej, și tipul pe care-l suspectez a fi însuși James Bond în variantă dâmbovițeană pune paharul jos, își trage la loc ciorapul pe figură, se întoarce cu fața și se apropie de sediul material al sfintei mele indignări. Până să ajung cu numărătoarea la trei, îmi și plasează un pumn revanșard în plină figură, de așa manieră, încât reflectez serios dacă mai e cazul să fac pe istoricul literar sau e momentul să-i proptesc tălpile în stomac și să-i fac vânt pe fereastră, în curtea interioară, unde se depozitează gunoiul.

Rânjește sub țesătura ciorapului, îmi dezlipește plasturele de pe gură și se dedă conversației mondene:

— Parcă ne-am mai văzut undeva, mormăie el schimbându-și vocea. Nu ești tu milogul ăla căruia i-am dat

trei pesos în port la Rio de Janeiro?

— Cum să nu? îi răspund, abia mișcând buzele care tind să devină din ce în ce mai senzuale. Te țin minte de pe atunci, zâmbărețule. Ai auzit cândva de Pramatha Chowdhuri?

— Nu, da' ce importanță are? se miră James Bond.

— Niciun fel de importanță, numai că el observa undeva că *„te copleșește darul, când ți se dă cu un zâmbet”*. O să te țin minte, binefăcătorule, în vederea propunerilor de gratificații pe trimestrul șase…

— Mai bine zi-i repede, până nu-mi sare mustarul, pe cine căutai dimineață în blocul ăla de pe strada Povernei!

— Care bloc? fac eu pe niznaiul, așa, de dragul plăcerii acestui interesant joc de societate.

— Povernei 17, milogule. S-a furat azi dimineață de acolo o cutie de scrisori și-un cărucior de invalid, mă ia el peste picior. Ne-a trimis comitetul de bloc să facem niște mici investigații. Zi-i repede, până nu te fac să umbli în căruciorul ăla…

— A, în Povernei! mă arăt, înspăimântat de perspectivă, dispus să fac mărturisiri complete. Dar de ce vă interesează?

— Studiem stomatologia, mă informează degajat Remus Codrea. Avem mâine examen, și s-ar putea să ne întrebe…

— Atunci se schimbă situația, cedez eu definitiv. Îmi plac repetenții, dar mai mult de un deceniu în același an începe să devină plicticos… Am fost în Povernei la domnul Virgil Mâinea care, dacă ați dat cumva vreodată cu nasul prin reviste, publică de vreo câțiva ani studii despre cultura brahmană. Mi-a șoptit cineva de la Editura Academiei că ar avea volumul IX din *„Eseurile”* lui Vividha Prabandha… Sper să iei cu răspunsul ăsta prima notă de trecere la stomatologie…

— Și? Îl avea?

— Volumul IX? Nu știu. Mâinea nu era acasă. Iar dacă te interesează, mai încerc odată zilele astea și pe urmă te

invit la o lectură în colectiv, împreună cu agreabilii tăi prieteni. Lasă-mi adresa sau numărul de telefon.

— Când îl ai, dă un anunț la *„Mica Publicitate”* cu textul „Mihăiță a prins în buchetul anilor cel de al 30-lea trandafir. Bunicuța, bunicuțul și prepelicarul îi urează succes la Loto”, mă sfătuiește al treilea magnific, storcând ultima picătură din sticla de Amontillado[6]. Bye-bye, copilaș. Vezi să nu mai ieși singur pe stradă fără mămica, să nu te calce căruța aia roșie numită tramvai…

Pe fondul acestor sfaturi practice, James Bond se opintește, îmi mai expediază o lovitură sub centură care ar putea conduce lejer la eliminarea unor pietre de la rinichi, apoi tripleta mascată se retrage.

În garsonieră se pogoară o liniște deplină.

N-am mai încasat de multă vreme pumni în figură și prin alte regiuni anatomice, și această simplă constatare aproape că mă înveselește. În orice caz, se pare că Ducesa de Popesco nu prea știe să-și țină bine clica în mână, acțiunea pare să provină dintr-o legitimă dorință de răzbunare a amicului James Bond.

Sau a fost totuși o verificare?

Posibil…

Mă răsucesc în pat până reușesc să aterizez pe podea și o iau de-a rostogolul până în bucătărie. Aici spațiul e redus, mă lovesc bine de vreo patru-cinci ori până reușesc să trag cu picioarele sertarul în care țin tacâmurile, îl fac să cadă, zgomotul cuțitelor, lingurilor și furculițelor se aude probabil până în Piața Romană, proptesc cu greu un cuțitaș de pâine cu zimți sub aragaz și, peste zece minute, reușesc să tai cablul telefonului.

Prin brațe îmi circulă zeci de mii de ace, dar în curând sângele începe să circule din nou normal.

Până la patru dimineața reușesc să pun totul la punct, inclusiv telefonul, al cărui cablu îl lipesc cu leucoplast, în

[6] Vin de Xeres [Vin de calitate superioară, cu aromă și buchet specific, originar din Spania].

lipsa de izolier band.

Fac un duș, îmi oblojesc cum pot cucuiele și ora șase mă prinde bând cafea, după ce am luat două aspirine.

Din când în când, îmi arunc privirea în oglindă. N-am avut niciodată un nas prea mic, dar proeminența care îmi străjuiește acum figura e demnă de invidia oricărui clovn de talie europeană.

Un proverb bengalez ne îndeamnă să fim prieteni cu vecinii, dar să nu punem mâna pe gardurile lor. Pe chestia asta, mă hotărăsc ca începând de mâine să le smulg vreo doi bulumaci din ulucă.

4

În holul hotelului *Alhambra,* la ora 18 cincizeci și opt de minute și treizeci și două de secunde (ora exactă e indicată de un fel de pendulă cu dimensiuni apropiate de cele ale statuii Aviatorilor) domnește acea atmosferă care caracterizează marile uzine de pierdut timpul la scară industrială. Micii amploiați ai unor firme occidentale sosiți în București pentru diverse afaceri și-au încheiat treaba de dimineață, au tras un pui de somn și acum, bine-rași-bine-dispuși și-au îmbrăcat hainele noi și dau roată în căutare de distracții cu meridionale. Printre ei se foiesc bișnițari cu părul lung și pantaloni croiți după *„Neckermann”* de cooperatori de la *„Avântul confecțiilor,* pantaloni dârz evazați, dar proptiți atât de și pe șolduri, încât văzându-i, creatorii de modele, din fericire absenți, s-ar lăsa de meserie și s-ar apuca de spălatul vitrinelor. Duduițe cu fustițe-abajour și peruci din plastic *made in Hong-Kong,* bătrânei mirosind a soluții de curățat danturi false, și actorași rar distribuiți, înrăiți în cleveteală și aprig bărbieriți alături, la Gigi sau la Picky, care vor apare mai

târziu și ei aici, pentru a-și transforma bacșișurile în cocktail, completează fericit menajeria.

Mă apropii de bar, cer un pachet de *Kent,* barmanul, un tip coafat cu un fel de blană de miel unsuroasă, ridică din umeri. Vezi, doamne, așa ceva n-a mai văzut ei de când dansa bunica *charleston...* Afectat de insucces, mă retrag la o măsuță abia părăsită de o pereche care a luat-o în sus pe scară oarecum grăbită (ea abia a terminat liceul, el a înaintat de curând dosarul pentru pensie) iau poziția singură posibilă, adică cu genunchii la gură, întrucât scaunul a fost profilat *ad usum* Albei ca Zăpada dar mai ales al celor șapte pitici, și împing spre marginea mesei scrumiera plină-ochi cu chiștoace. După un timp apare un fel de debarasoare cu șorțuleț alb, impecabil anul trecut, ia scrumiera, plesnește masa cu o cârpă dubioasă, astfel încât scrumul să-mi aterizeze exact pe pantaloni, și mă întreabă ce doresc. Doresc vodcă cu puțin suc de roșii îi mărturisesc eu, și ea se interesează dacă separat. Nu, nu separat, combinat. Ea pleacă și imediat îi ia locul un fel de maur care scoate, pe jumătate, din buzunarul pantalonilor un pachet de *Kent* și-mi face simultan cu ochiul, după care dă drumul pachetului la loc, în depozitul sui generis.

Îi fac și eu cu ochiul, el îmi replică aidoma, și după câteva secunde de gimnastică a mușchilor de care se ocupă oftalmologii îl întreb:

— Cât?

— Trei la foaie, signore. Marfă proaspătă, madeinseua.

Scot „foaia”, extrage și el trei pachete și pe urmă se retrage în căutarea altui fraier. Se face acum văzută debarasoarea care se dovedește a fi totuși chelnăriță și-mi plasează un pahar sub nas. Gust din el, vodca, bine botezată, pare amestecată cu bulion. Mai apuc să observ că trei cuburi anemice de gheață plutesc în compoziție și fata se retrage, târând cârpa de vase după ea. Îmi aprind o țigară, miroase vag a petrosin, probabil că maurul își încălzește vizuina cu petrol.

Între timp, a trecut un sfert de oră mai mult sau mai puțin academic și iată că prin ușa rotativă se insinuează Femeia Fatală, față de ipsos, gene ca aripile de fluture marca „cap de mort”, fustă trei-sferturi, zdrăngănele la gât, decolteu amplu la bluza de culoarea înghețatei de zmeură uitată la soare, tocuri de 14 centimetri, mers de trapezistă.

Mă scol, îi sărut mâna, pe fiecare deget are câte două inele dintr-un metal alb, se lasă pe scaun și dispare în spatele propriilor ei genunchi.

— Hello, Aristofan! mă salută ea distins.

— Xenofob, o corectez. Așa m-ai alinat ultima oară…

— Ultima oară, arătai altfel… Ai spart cumva lemne azi-noapte și ți-a sărit un pumn în nas?

— Nu, e o iritație. Fac alergie la mirosul de fân proaspăt…

— Aha… Era să nu vin, zice după o scurtă pauză.

— Suprasolicitare? o întreb. Muncești mult?

Dă din mână a lehamite, îmi ia paharul, gustă, se cutremură ca după o gură de ulei SR 111 de iarnă, se strâmbă.

— Cere-mi un visichi, să-mi treacă migrena…

Fac un semn, vine fata cu otreapa, ia comanda, se duce.

— Muncesc al naibii, se plânge biata martiră, și fața i se schimonosește într-o dulce grimasă. 8-16, non-stop. Vin hârtii, ies hârtii. Șase ingineri avem în serviciu, și fiecare se simte obligat să scrie cât mai mult, referate peste referate, note pentru miniștri, corespondență cu întreprinderile…

— Cel puțin, sunt lucruri interesante?

— Aiurea! Investiții… Nu pricep o boabă, dar de scris, scriu până îmi amorțește spinarea. De aici și migrena…

— Și eu care vroiam să-ți propun să-mi bați și mie vreo sută de pagini… Dactilografa care mă ajută e în concediu prenatal și trebuie să predau în zece zile un studiu despre…

— Ai înnebunit? Pentru trei lei pe pagină ai tăi? Nu mă chinuiesc eu destul la serviciu? Haida-de! De aia m-ai invitat?

— Ei, de aia… Un pretext să te văd mai des, o dreg.

— Ești drăguț, Socrate… Păi dacă-i vorba doar de atâta, treaba e simplă. Uite-te bine la mine acum, și când mai am timp poate că mă vezi din nou…

— Atât? mă mir eu, și mai trag o dușcă din bulion.

— Ce! vrei mai mult? Sau, dacă vrei mai mult, fă-mi un mic serviciu: tot încerc eu să mă mărit, caută-mi un elefant, unul care să iasă pe afară, vreun amploiat de la comerțul exterior sau de la externe, vreun specialist de ăștia care dau asistență tehnică în străinătate, poate fi la nevoie și vreun diplomat străin… Mă mărit, îți dau partea ta și pe urmă o roiesc…

— O… roiești?! Ce-i aia?

— Hai că ești fraier. „De fapt, la ce mă pot aștepta de la un șobolan de bibliotecă? O întind, dacă altfel nu pricepi! Cu picioarele astea pe care sper că le vezi prea bine, oi găsi eu un babalâc cu fundul pe sacul de bani. Măcar să mă văd în Occident... Crezi că rabd să văd Cannes-ul doar în filme și Las Vegas-ul numai în *Paris Match?* Dacă nu reușesc în doi ani, și asta ca termen maxim, îmi pun funia de gât…

Femeia Fatală cu fața de ipsos și creier de aspic își dă capul pe spate și râde gâlgâit, și abia în clipa asta îmi dau seama că e beată. Unde și când o fi reușit, Sfinte Sisoie, dacă zice că lucrează până la patru?

— Diana, ești nebună? Dacă ne aude cineva? mă alarmez eu, și arunc priviri de El Fugitivo[7] în jur.

— Cine să mă audă? Costel de la bar?

[7] *The Fugitive* (*Evadatul*) este un serial TV american cu 120 episoade, produs între anii 1963-1966 ca film alb negru de American Broadcasting Company, iar între anii 1966-1967 ca film colorat. Rolul principal al doctorului Richard Kimble este jucat de David Janssen. Telespectactorilor români ai anilor 60-70 le-a rămas în amintire rolul său ca Dr. Richard Kimble.

— Știu eu? Sunt o mulțime de tipi în jur… Și lasă naibii băutura, că aici nu e locul potrivit… Hai mai bine la mine, îi propun privind pe furiș ceasul, discutăm mai liniștiți…

— Despre poezia bengaleză? hohotește Diana, înecându-se. Mă duci la tine, îmi dai vișinată preparată de mămica din compot cu spirt alb și-mi citești versuri brahmane? Iar pe urmă fetița e transpusă, își dă pantalonașii jos și băiețelul e fericit? Și a doua zi eu mă duc iar la minister să-mi rup unghiile în tastele mașinii și tu o ștergi la biblioteca publică și la leafă vin cu bănișorii numărați, mâncăm ghiveci călugăresc și turnăm și-un plod, așa-i Euripide? Iar peste trei ani ție ți se publică un studiu despre Dalai Lama, luăm zece mii și ne destrăbălăm o săptămână la Cota 1400? Ne facem un apartament în Pantelimon, ne luăm o Dacie în rate și trai pe vătrai? Ușurel, băiețică, nu-i de mine… Diana Papadopol are alte gânduri în căpșorul ei drăguț… Hai, Euclid, nu plânge, pupă fetița pe guriță și ia-ți gândul de la ea…

Nu. Nu se preface, e beată. Dracu m-a pus, stimați tovarăși din prezidiu, să-i dau întâlnire la ora asta? Cu femeile fatale trebuie să intri în vorbă înainte de ora mesei, că altfel… Dar iată că, în sfârșit, pe ușă se strecoară însuși bravul căpitan Lupu, în toată splendoarea părului blond și cârlionțat, purtând în mâna dreaptă, ca pe o măturică, un buchet de narcise. Se duce direct la bar, cere un pachet de *Kent,* de unde *Kent?!* Dar iată că, absolut din întâmplare, mă vede prin oglindă, și se apropie de măsuță cu pașii ăia ai lui de cuceritor al fortificațiilor Maginot…

— Salut, bătrâne arhivar!

— Salut, doctore… Te angajezi la Salubritate?

— Pe ce chestie?

— Te văd cu mătura aia în mână… „*Amintirea ta, cu ochi umezi ca florile plouate, mi-a inspirat cântecul…*”

— Faci texte de muzică ușoară?

— Nu eu. Rabindranath Tagore… Bei un bulion cu noi?

— Mă grăbesc, am intrat doar după țigări… Poate însă

că, având în vedere distinsa companie, aș rămâne câteva minute…

Lupu se înclină în fața Dianei și ea cade în transă și îl privește cu ochi mari cât Balta Albă.

— Lucian Basarab, domniță, se prezintă el. Inoportunez?

— Deloc. Eu sunt Diana Papadopol. Iar tipul din fața mea e filosoful Platon. Nu luați loc, domnule Basarab?

Femeia Fatală s-a trezit brusc din beție. Lupu ăsta e o forță, ar trebui pus să învârtă turbinele unei termocentrale.

— Pentru câteva clipe doar, din păcate. Dacă aș fi știut…

— Te așteaptă o tipă, doctore? se interesează Diana, apoi se întoarce spre mine: în ce e doctor amicul? ORL?

— Nu, în drept. Domnul doctor Basarab, viță de domnitor, se pregătește să plece la o specializare la Paris, adaug, făcându-i semn lui Lupu care mă privește o secundă ca atunci când nu ți se deschide parașuta.

— Seriooos? miaună Diana. Ești însurat, doctore?

— Pe jumătate, face Lupu pe interesantul. Logodit de trei luni, frumoaso. Cu o artistă, dacă te interesează… Mi-a părut bine de cunoștință, se înclină el, și dă să plece.

Vulpoiul a simțit că i-am întins capcana…

— Ușurel, os domnesc, îl apucă Diana de mână. Filosoful Aristotel, aici de față, e plin de țigări, dacă asta căutai, iar eu te invit la un visichi. Dacă te adoră, artista poate să mai aștepte, să se antreneze pentru frumoasele vremuri viitoare… Costică, lălăie ea către barman, aruncă un visichi doctorului, să prindă niscaiva curaj!

Costică se execută prin bunele oficii ale debarasoarei promovată pe post de chelneriță și Lupu ia loc. Extrag un pachet de țigări din buzunar și i-l pun în față.

— 35, îl informez. Cu atât l-am luat.

Dar Lupu s-a dedicat deja în întregime Dianei, și prima întrebare pe care i-o pune se referă la raza de bătaie a nemaivăzuților ei ochi frumoși. Îl las să se „intimizeze” și, după un sfert de oră, îi semnalizez cu degetele pe genunchi

căpitanului că o șterg la toaletă și ar fi cazul să nu-i mai găsesc la întoarcere.

Când revin, perechea a dispărut, lăsându-mi nobila sarcină de a achita nota.

Tocmai dau s-o fac, când stația mea de radar îmi semnalizează intrarea în rada acestui port liniștit a unui nou vas de luptă: într-adevăr, în incinta barului își face apariția Anca Popescu.

Am impresia că în seara asta toată lumea bună și-a pus în cap să se prefacă în căutare de *Kent* la barul hotelului *Alhambra*…

5

— Ce surpriză!

Dacă surpriza e mimată, și nu văd de ce n-ar fi, atunci Ducesa de Popesco nu e numai artistă plastică, e actriță în toată legea.

Îi sărut mâna, ea se simte obligată să fie uimită de starea jalnică a figurii mele și îi destăinuiesc adevărul: plecând de la ea, m-au atacat niște indivizi în Parcul Ioanid.

— Vai, vai, vai!

Ce rău îi pare Ancăi de pățania mea! Și în timp ce continuă să-i facă rău, comandă ceva de băut. Însuși Costică se deplasează personal și îi aduce un fel de cocktail în care plutește o jumătate de vagon de gheață. Se vede că se face economie de cuburi numai la vodca în bulion…

Anca soarbe puțin din amestecul respectiv apoi declară că se bucură enorm că m-a întâlnit. Toți amicii ei sunt mâine ocupați și tocmai trebuie să plece la Predeal, să încaseze niște bani pe un tablou vândut acum câteva zile.

— Și? mă interesez.

— Și n-am curaj să mă duc singură, asta-i! La ducere, mă rog, ar mai merge, dar la întoarcere… o femeie singură… cu atâția bani la ea…

— Nu-i mai simplu să-ți expedieze banii prin poștă?

— Aoleu, naiv mai ești, literatule… Nu știi că n-avem voie să vindem decât prin Fondul Plastic? Or, prin Fond, nu iau mai nimic… Așa, direct, suma e substanțială… Nu vrei să mă însoțești? Mă gândesc că tot n-ai de semnat condică, nu te întreabă nimeni nimic dacă lipsești din București o zi… Mi-ai fi de mare ajutor… Ce zici? Nu mă refuza, aș fi tristă…

— Zic da, ce să zic? Cine te poate refuza pe tine? *„Zâmbetul unei femei frumoase e ca un șir de diamante; lacrimile unei femei frumoase sunt ca un șir de perle”…* Eu unul, prefer diamantele…

— Și eu, Micky…

Mă uit în spate, nu e nimeni.

— Ție ți-am zis, mă lămurește ea. O să-ți zic Micky, e mai ușor ca Mihai.

Iată-mă și botezat cu nume de prepelicar…

*

* *

Peste o jumătate de oră o conduc pe Anca în Povernei, mă „lasă” să o sărut la despărțire, apoi o iau razna pe străzi, supraveghindu-mi spatele. James Bond s-a dus probabil să-l vâneze pe Goldfinger, nu apare în zonă.

Totuși, pentru orice eventualitate, trec pe acasă, fac un duș, apoi ies pe scara din spate, lăsând lumina să ardă în cameră. Ocolesc iar câteva străzi, trec printr-un pasaj, mă reîntorc, e în ordine, așa că intru liniștit în minister. După cum mă anunțase Lupu de dimineață, tovarășul colonel Dumitrescu, nea’ Dinu cum îi zicem noi, mă convocase pentru ora 22.

În cabinet arde doar lampa de birou, nea' Dinu stă trântit pe canapea și fumează. Când intru, se ridică și vine spre mine cu mâna întinsă.

— Să trăiți, tovarășe colonel!

— Noroc, Adriene. Bine că ai venit ceva mai devreme, avem o groază de discutat. Ți-a spus Lupu?

— Da, tovarășe colonel. S-a emis din nou pentru *Cupidon.* Și cred că mâine voi fi foarte aproape de el.

— Ești sigur?

— Sper. *„Niciodată nu poți avea siguranță în lanul care stă pe malul unui râu, în casa care are temelia pe nisip, în banii pe care nu i-ai primit în mână"…*

Nea' Dinu mă privește lung.

— Scuzați-mă, tovarășe colonel, mi-a intrat personajul în sânge.

— Vezi să nu sări peste cal. Bei o cafea cu mine?

— Dacă-i ordin…

Când Angela nu-i la birou, colonelului îi place să-și prepare cafeaua singur. O face cu dichis. Îi ofer un *Kent,* din rezerva proaspătă, dar îl refuză cu un gest de lehamite. Cine fumează *Mărășești* autentice, nu dă doi bani pe *king-size*-uri…

Îl informez despre invitația Ancăi de a o însoți mâine la Predeal; colonelul ascultă distrat, sorbind din când în când din cafeaua amară și tare ca ness-ul.

— Se duce să predea mai departe mesajul, tovarășe colonel, conchid eu. Observați? Se verifică: o zi după fiecare mesaj către *Cupidon,* Anca a plecat din București. *Pegas* emite din București, cu un aparat cu raza de acțiune locală, iar Anca face și pe curierul special. Cu puțin noroc, sper să dau cu ochii de ilustrul personaj…

— Speri tu, Adriene… E, cred eu, prematur. „Ducesa" ta face și pe gâsca, dar e deșteaptă foc. N-a uns-o degeaba *Cupidon* dispecer-șef… Adică, zici tu că la câteva zeci de ore după ce i te-ai infiltrat în anturaj, gata, te și ia să te prezinte rezidentului? Nici pomeneală… Își face treaba și,

simultan, te și verifică, asta-i tot.

— M-a mai verificat odată, tovarășe colonel…

Îi povestesc pățania de noaptea trecută și el tace posomorât.

— Pare o joacă de copii, Adriene. O joacă, cam fără sens, cam puerilă, ca orice joacă… Ceva nu e în regulă. Prea ai intrat ușor, prea pare să meargă totul strună. Aproape că îmi pare rău că ți-am aprobat propunerea de infiltrare în rețea. Într-o rețea fantomă, care n-a produs încă nimic…

— Într-o rețea în stadiu de formare, tovarășe colonel. V-am mai expus teoria mea. Și ea începe să se verifice. Adică, de ce m-au trișat indivizii la cărți? De amorul artei? Odată cu datoriile, vor începe și obligațiile. Dacă mai pierd de două-trei ori sume de-astea, pe care nu le pot plăti, va trebui să fac rost de bani, nu? Și-mi vor da o sarcină, vă asigur… Iar bani, de unde să fac rost? Publicând articole despre poezia bengaleză?

— Dacă ești dispus să plătești din propriul tău buzunar, te privește. Știi că noi nu putem cheltui fonduri pe chestii de-astea…

— O să pierd în final câteva sute, tovarășe colonel. Iar datoriile mi le plătesc tocmai prestându-le niște servicii…

— Nu-mi place, Adriene. Îți pierzi din independență. Și văd că, pentru a nu strica vechea voastră tradiție probabil, îl atragi și pe Lupu în dansul ăsta pe sârmă. Grigoraș le are pe ale lui și acum mă văd nevoit să-l pun să coordoneze și grupa ta operativă.

— De coordonat o pot coordona și așa. Pe de altă parte, de renunțat e ușor, putem s-o facem oricând. Dar dați-mi vă rog voie să mai recapitulez o dată totul. Dacă veți considera totuși că nu e în ordine, ies din joc și gata… Aplicăm vechiul plan de acțiune. N-am pierdut decât câteva zile…

— Bine, Adriene. Dă-i drumul…

— Am pornit de la apariția în țară, după cinci ani, a lui Adolf Pucci, acum patru luni de zile, pe când se mai emitea

încă destul de des pentru *Cupidon.* Așa cum am stabilit, nu se răspundea la mesaje, ele erau doar confirmate scurt din apartamentul Ancăi Popescu. Am pus-o sub observație și iată că ea vine în contact „întâmplător” cu Pucci, în înghesuiala din fața tonetei unde se vând cosmetice de la magazinul „Romarta”. Au făcut schimb de mesaje, asta e clar. Peste trei zile, după același procedeu, Anca e contactată din nou de Pucci, de data asta la librăria „*Coșbuc*”. Și iată că, primind O.K.-ul, Anca începe să racoleze tot felul de indivizi, mai ales tineri, mai mult sau mai puțin dubioși. Imediat, Pucci părăsește țara, fără a mai veni în contact cu cineva. Îmi place să cred că venirea lui e strâns legată de cele două întâlniri cu Anca… Ulterior, ea pleacă de câteva ori din București, de fiecare dată în direcția Predeal. Cui transmite Anca mesaje la Predeal? Evident, rezidentului. Domnului *Cupidon.*

— Dar acolo nu se întâlnește cu nimeni!

— Asta mi-a dat și mie de gândit, tovarășe colonel. Și totuși, ea transmite mesajele recepționate mai departe. Cum? Am elaborat atunci o teorie, o ipoteză de lucru…

— Știu, tu ai ipoteze de lucru și teorii și pentru dispariția Atlantidei…

— Am constatat, continui eu imperturbabil ca o bucată de azbest atinsă de scânteile unor biete artificii de la pomul de iarnă, că mesajele au întotdeauna cinci cuvinte. Ultimul nu s-a abătut nici el de la această regulă. „Toamna vine în mai. Felicitări. *Pegas”.* Cum semnătura e întotdeauna aceeași, nu intră în discuție, dar m-a frapat numărul constant de cuvinte.

Și m-a mai frapat ceva, tot aflând de plimbările Ancăi prin Predeal: faptul că ea, pictoriță, deci posedând un dezvoltat simț al armoniei culorilor, pleacă întotdeauna la Predeal îmbrăcată mai fistichiu decât o lăptăreasă care a câștigat la Loto și și-a cumpărat de la Arta Modei cele mai diverse obiecte de îmbrăcăminte! Fiți vă rog atent, tovarășe colonel! Pălărie verde, eșarfă galbenă, bluză mov,

fustă albă, pantofi negri! Groaznică combinație! Altădată: pălărie albă, eșarfă albastră, bluză verde, fustă neagră, pantofi maro! Observații? Mereu pălărie, mereu eșarfă…

— Mereu pantofi…

— Ei, am zis eu pantofi, uneori purta cizme… Iar pălăria putea fi căciuliță, iar eșarfa fular. Pentru mine, concluzia e clară: Anca transmite mesaje pe cale vizuală, printr-un cod al culorilor…

— Tâmpită idee!

— Tâmpită, dar practică. Am avut curiozitatea să compar cuvintele, în ordinea din mesaje, cu piesele ei vestimentare, în ordinea: pălărie-eșarfă-bluză-fustă-pantofi. Dacă ar fi Lupu aici, aș paria solda pe o lună contra o bere caldă, că mâine Anca va purta pantofi galbeni…

— A mai folosit cuvântul „felicitări”?

— O singură dată. Dar dacă se verifică mâine… Tovarășe colonel, dacă-mi permiteți, conchid: Anca nu-l cunoaște pe rezident.

6

Trenul accelerat numărul 406, în direcția București - Ploiești - Brașov - Sibiu și etc. mai departe, spre frontieră, pleacă din Gara de Nord la ora 9 și 42 de minute. Cel puțin așa scrie, cu litere roșii ca rujul de buze numărul 14, pe tăblița din capătul liniei 11.

Stau rezemat de un fel de stâlp și citesc *Urzica,* atent să nu mă murdăresc tot tăvălindu-mă de râs. Tocmai dau gata o schițișoară a amicului meu Florin, în care un administrator de imobil are ideea îndrăzneață de a construi o terasă la subsol, idee care reliefează unele descompletări în mobila de la mansarda autorului, când simt o undă de parfum *Helene Rubinstein* amestecându-se

cu mirosul de fum al locomotivelor electrice și însăși Ducesa de Popesco îmi atinge obrazul proaspăt ras cu niște buze bine rujate în nuanța asfințitului de lună pe muntele Găina.

— Ai luat bilete, Micky?

— Luat. Mergem?

— Mergem.

Se agață de brațul meu, zeci de tipi aflați în deplasare își maltratează mușchii grumazului întorcându-se după noi, mă umflu în pene și fac în gând mătănii, rugându-mă dumnezeului ceferiștilor ca socrul meu, șeful gării din N… să n-aibă ceva urgent de rezolvat la Mecca-CFR. Nea' Dinu mi-a comunicat aseară că Luminița e bine și în câteva zile urmează să se interneze. Niciodată n-aș fi crezut că cineva poate merge cu o divă ca Anca aninată de braț, și să-i fie dor în același timp de propria-i nevastă…

Cum am luat bilete de clasa întâi, ne așezăm față în față pe canapelele de catifea, din care numai câteva bucăți au fost secționate și sustrase în vederea confecționării de cârpe pentru lustruit pantofii. Anca își aruncă un picior peste celălalt cu grația Teodorei, fostă împărătească a Bizanțului, *poartă pantofi galbeni*, iar pălăriuța ei tricotată din fibre PNA are o culoare violent violetă, contravenind flagrant oricărei reguli a artei care se ocupă de asortarea pieselor vestimentare. Și ilustrul Sen Atul Prasad mai are tupeu să afirme textual: *„Casa e bună, când o ții curată; femeia e frumoasă, când se gătește frumos".*

— Rezolv totul într-o oră, mă înștiințează Anca, aprinzându-și o țigară. Pe urmă luăm o mașină și mâncăm la Poiana, iar seara ne întoarcem cu acceleratul de 21 și 15 din Brașov. De acord?

— Am putea rămâne și până mâine, din partea mea, arunc eu într-o doară. Am dormi la Poiană, aer curat…

Anca mă amenință cu degetul, trenul pornește cu o smucitură scurtă, mă ridic să închid geamul și-l zăresc pe Remus Codrea sărind în vagonul din față. Încă un bărbat

se precipită să prindă trenul, a băut până acum *Cico* la un chioșc și sub șapca în carouri recunosc figura rotofeie a locotenentului-major Pănescu, cel mai proaspăt membru al grupei mele operative.

Cum Anca s-a cufundat într-o cărțulie cu copertă galbenă a cărei autoare e o anume Princese de Bibesco, scot și eu din buzunarul trendului un roman de aventuri intitulat *„Ceaiul de la ora cinci”*[8] pe care l-am primit cu autograf de vreo șase luni, dar de care am uitat imediat, și încep să-l răsfoiesc sceptic, din moment ce autorul lui e același bun prieten care s-a obișnuit să-și plictisească posibilii cititori cu relatarea propriilor mele aventuri.

Prietenul la nevoie se cunoaște: pe fondul lecturii, roțile trenului țăcăne monoton și, cum era de așteptat, mă ia somnul.

*

* *

Mă trezesc când Predealul e numai la o azvârlitură de băț. Anca râde și-mi întinde o sticlă de *Pepsi.* Savurez conținutul fostei băuturi a iadului, apoi îmi aprind o țigară (dacă amicul meu ar scrie chestia asta, directorul editurii care-i suportă divagațiile beletristice ar face un semn cu creionul roșu pe manuscris, deoarece după cum mi s-a povestit, nu suportă ca eroii de roman să fumeze la fel de mult ca el), ieșim pe culoar și, când trenul se hotărăște să oprească, iau geanta de voiaj a Ancăi și coborâm pe peronul scăldat în soare și coji de floarea soarelui.

E frig, mai frig ca la București, arunc o privire după Codrea, nu-l zăresc, nici Pănescu nu se face văzut, Anca îmi cere geanta și o ia spre clădirea gării.

— Așteaptă-mă te rog două minute, „rezolv” ceva și sunt înapoi…

O urmăresc cu privirea prin ferestrele imense ale

[8] Editura Eminescu, Colecția Clepsidra, 1974.

construcției aducând cu o parașută. A intrat direct în toaleta pentru femei.

Gara e destul de animată, la Predeal e oricând sezon. Îmi achiziționez o pungă cu floricele și încep să le ronțăi iar între timp mă distrez observându-l prin fereastra chioșcului de răcoritoare pe Codrea, care a coborât din tren pe partea opusă peronului și s-a dat după un stâlp de felinar, imaginându-și că sub pălăria aia de velur trasă pe ochi a devenit „omul invizibil”.

Termin de ronțăit floricelele, dar Anca nu apare. Nu-mi vine să cred că i se trage de la *Pepsi...* N-am ce face, aștept.

Trec zece minute. Anca, nicăieri.

Îmi iau elanul necesar și intru în gară. Megafonul hârâie ceva, exact atât de neinteligibil ca oricine i-ar da atenție să piardă lejer trenul, din toaleta pentru femei iese o bătrână purtând niște pantofi bărbătești. Niciodată n-am crezut că la vârsta asta cotoroanța are cel puțin șaptezeci de primăveri - o babă mai poate avea picioare frumoase, așa că o urmăresc cu coada ochiului în vreme ce ea dispare prin una din ușile care dau spre oraș, apoi intru în toaleta pentru bărbați, aleg o cabină mai confortabilă, îmi aprind o țigară pentru a contracara mirosul ce nu aduce câtuși de puțin cu cel al liliacului din poeziile lui Topârceanu, privesc prin gaura cheii: Codrea se apropie, așa cum era și de așteptat.

În încăperea rezervată toaletei nu mai e nimeni cu excepția noastră, ultimul vizitator, un puști de vreo doisprezece ani, a furat niște hârtie igienică și a șters-o afară, Codrea încearcă ușa cabinei mele, tușesc demonstrativ și mă așez pe colac, luându-mi meditativ capul în pumni.

Iată că nu numai tusea și strănutul sunt molipsitoare, de altfel pe asta am și contat, tânărul meu amic intră în cabina de alături și aud niște zgomote care mă determină să cred că-și face de lucru cu una dintre cele două piese

ale costumului. Mai aștept două minute, și când consider că s-a făcut comod, trag apa, descui și ies păstrând cheia în mână, apoi mă fac că plec, tropăind îndeajuns de tare pe ciment. Deschid ușa, o trântesc la loc, mă înapoiez călcând pe vârfuri, cu cheia pregătită, izbesc puternic ușa cabinei pe care abia am părăsit-o și în aceeași secundă introduc cheia în ușa celei ocupate de Codrea și o întorc rapid. Zgomotul cheii a fost acoperit de cel al ușii izbite, iar cabina în care am făcut un prizonier se închide cu un zăvor pe dinăuntru, cheia inițială dispărând cine știe de când, mă convinsesem de asta încă de la început…

Am deci cinci minute avans…

Ies călcând tot pe vârfuri, apoi o iau la goană spre peron, unde îl depistez pe Pănescu cu ochii pierduți pe peisajul montan și, simultan, pe intrarea în toaletă.

— Dacă reușește să scape mai devreme de cinci minute, ține-l de vorbă, îi arunc, apoi mă întorc spre toaleta pentru femei.

În ușă mă oprește o persoană cu un halat relativ alb și împodobită cu o basma roșie.

— Vizavi e pentru bărbați, zice. Nu vedeți capul?

— Care cap? mă interesez.

— De bărbat. Pe ușa asta e cap de femeie.

— N-am observat, mă scuz. Ușa e deschisă. Unde ai biroul, tanti?

Persoana se uită câș la proaspătul nepot.

— Să zicem că sunt de la Sanepid, îi șoptesc, în vreme ce o trag de mânecă în cămăruța care-i servește drept cartier general.

Împing ușa cu piciorul, iar cu mâna scot o hârtie foșnitoare de „25” pe care i-o înghesui în palmă.

— Sunt curios să arunc o privire în geanta de voiaj pe care o ții în dulapul ăla alb, îi arăt eu cu bărbia în direcția respectivă, și fără să mai aștept aprobarea necesară, deschid ușa.

Geanta e acolo. Iar în geantă se află o serie de obiecte

vestimentare divers colorate, pe care le-am însoțit de la București și până aici.

Trag fermoarul, pun geanta la loc, închid ușa.

— Tanti, n-ai văzut, n-ai auzit. Nu știu ce ți-a povestit soră-mea, căci fata care ți-a lăsat geanta mi-e soră, o urmăresc de două săptămâni, se întâlnește cu un cetățean în oraș, oi avea și matale copii, așa că mă înțelegi, trebuia să mă conving, de acum încolo o țin încuiată în casă până se mărită. Ia încă 25 și ține-ți gura, că sunt văr primar cu șeful gării…

„Tanti” ia banii și-i face să dispară în buzunarul halatului.

Lângă ușa pe care cineva a desenat într-adevăr un cap de bărbat stă Pănescu, iar dinăuntru se aud o serie de zgomote care aduc cu cele produse de niște pumni molestând o suprafață lemnoasă.

— E în ordine, mă informează Pănescu, îngrijitoarea s-a dus să caute un șperaclu.

— Vorbește cu ea, spune-i să se scuze: s-a stricat broasca, s-a mai blocat ușa aia o dată etc. etc. Și pe urmă întorci orașul pe dos și cauți o băbuță cu picioare frumoase!

Îi descriu bătrânica, mă întorc pe peron și încep să mă plimb nervos din cale-afară până apare Codrea, roșu la față și transpirat. Când mă vede, se liniștește subit.

Mă mai plimb vreo zece minute, pe urmă iau o hotărâre eroică și mă reped la casa de bilete, de unde cumpăr un tichet pentru primul tren spre București.

Peste douăzeci de minute stau tolănit într-un compartiment și citesc *„Ceaiul de la ora cinci”.* Peste alte zece minute închid ochii. Romanele astea de aventuri au niște proprietăți somnoterapeutice pe care nici cântecele de leagăn nu le pot întrece…

7

După cum aflu din *„Informația”,* la ora 17 formația de muzică pop *„Keops 6”* a liceului *„Petru Rareș”* dă un concert la casa de cultură a tineretului.

La ora când concertul demolează de o jumătate de oră timpanele onoratei și entuziasmatei asistențe, m-am convins deja că toți membrii orchestrei se află pe scenă zdrăngănindu-și chitarele și cobor din gărgărița mea, pe care am parcat-o la umbra firavă a unui pom, după care dau colțul pe *„Zece Mese”* și sun la poarta pe care se află o tăbliță cu numărul 79.

Din casă apare un bărbat la vreo cincizeci de ani, cu părul cărunt, îmbrăcat într-un pulover albastru și niște pantaloni decolorați de doc. Un cățel roșcat se ține după el și când mă vede, își arată colții, mârâind.

— Cuminte, Tuțu, cuminte! îl potolește bărbatul, și vine să-mi deschidă.

— Bună ziua, tovarășe locotenent-colonel Ghica, îl salut. E periculos ăsta micu?

— Da’ de unde, își face și el curaj… Poftiți în curte, nu mușcă.

Îl urmez pe aleea pietruită, străjuită cu rânduri de stânjenei, dar, când mă invită în casă, mă opresc.

— Doamna e acasă?

El mă privește mirat.

— Da…

— N-am putea discuta în curte?

— Dacă țineți… Să mergem în spate, e mai adăpost…

În spatele casei toată grădina e în floare, iar pe chioșcul în care intrăm a înverzit bine iedera. Ne așezăm pe scaunele verzi de grădină și îi arăt legitimația.

— S-a întâmplat ceva, tovarășe maior? mă privește el curios și scoate din buzunarul pantalonilor o pungă de tutun.

Tutunul miroase frumos, dar după ce își înfundă pipa și începe să tragă din ea, fumul alungă mireasma plăcută a florilor din jur.

— Încă nimic grav, tovarășe locotenent-colonel. Dar dacă nu ne grăbim amândoi să luăm niște măsuri, s-ar putea să se întâmple… E vorba de fiul dumneavoastră.

— Dorin?!

— Dorin. A intrat într-un grup de tineri de la care nu poate învăța nimic bun.

— A, vă gândiți probabil la chitariștii lui…

Locotenent colonelul zâmbește și se luminează.

— Nu mi se pare nimic grav… Orchestra e organizată de liceu, trebuie să se distreze și copiii, nu? Are 18 ani, mai bine cu chitara decât pe bulevarde… Dar nu înțeleg ce legătură are asta cu securitatea statului?!

— Niciuna. Nu-i vorba de colegii de orchestră. Spuneți-mi, vă rog, dumneavoastră i-ați cumpărat chitara aceea electrică?

— Nu, nici măcar nu e a lui. E a unui coleg, i-a împrumutat-o.

— Ea lui. Iar banii pe care i-a dat pe ea nu i-a găsit pe stradă și nu i-a câștigat la loz în plic; cel mult la pocher…

— Dorin nu joacă pocher, tovarășe maior!

— Joacă. La ce oră a venit acasă alaltăieri seară? Sunt sigur că vă reamintiți…

— Alaltăieri? Târziu, adevărat. Către zori. E însă prima oară când o face… S-a întâmplat ceva?

— S-a întors pe la trei, nu-i așa?

— Cred… Eu dormeam, dar maică-sa l-a auzit. Am vrut să-l pedepsesc, să nu-i mai dau voie să iasă până la terminarea anului școlar, dar am trecut de data asta cu vederea. E o vârstă periculoasă vârsta de 18 ani…

— Așa-i. Tovarășe locotenent-colonel, aveți mulți prieteni, cei mai mulți sunt ofițeri superiori, colegi, e normal. Vin des pe la dumneavoastră. Discutați. Mai aduceți vorba și despre probleme de serviciu, iarăși e

normal. Dar faceți vă rog în așa fel încât, o vreme, să evitați astfel de discuții, sau Dorin să nu se afle prin preajmă… N-aș vrea să se producă ireparabilul, atâta timp când am reușit să aflăm din timp și să-l putem contracara…

Sting țigara și mă ridic.

Pe fruntea locotenent-colonelului Ghica, cunoscut specialist în balistică militară, s-a conturat o cută. Cea mai adâncă dintre toate.

— Băiatul nu trebuie să bănuiască nimic. Nici despre vizita mea, nici despre faptul că sunteți la curent cu preocupările noilor lui prieteni. Se apropie examenul de bacalaureat. E un prilej să se dedice mai mult studiului. Iar doamnei, spuneți-i că am venit să mă interesez dacă nu cumva închiriați garajul.

În timp ce-i strâng mâna colonelului și el mă conduce spre portiță, mă gândesc că peste niște ani va trebui să urmăresc și eu cu atenție prieteniile pe care le leagă fiica mea, Monica.

Dar, deocamdată, să așteptăm întâi să se nască.

*

* *

Bineînțeles, Pănescu n-a reușit să dea în Predeal peste bătrânica cu picioare frumoase. Patru ore mai târziu însă, ea se înapoia la gară și dispărea definitiv în toaleta pentru femei, pe ușa căreia ieșea, un sfert de oră mai târziu, Ducesa de Popesco în persoană.

Cum Codrea îmi făcuse mie umbră până acasă, Pănescu o urmărise la rândul lui până la București, în Povernei…

Colonelul Dumitrescu pune raportul pe masă și trage țigările mai la îndemână.

— Trebuia să-l trimiteți pe Pănescu după ea.

Când șeful nu te privește în ochi, e sigur că ceva nu e în ordine…

— Trebuia, tovarășe colonel. Dar ce facem cu Codrea?

Oricum, el poate jura acum că m-am comportat ca unul căruia „i s-a dat plasă”. M-am înfuriat și am venit direct acasă…

— Mă rog, nu mai e nimic de făcut. Iar tu, Lupule?

Căpitanul Lupu își îndreaptă spatele și stinge țigara.

— Conform indicațiilor, tovarășe colonel, am plecat cu Diana Papadopol de la *Alhambra* și i-am dat ceva de băut la *Trocadero.* Din cele discutate reiese că nu s-a prea interesat vreodată de conținutul hârtiilor pe care le dactilografiază la minister, dar, cum are memorie bună, mi-a recitat câteva. Direcția în care lucrează e destul de importantă, cred că va trebui să discutăm cu tovarășii de acolo să fie mutată pe undeva, pe la Administrativ… Pot să vă raportez însă și ceva pozitiv, tovarășe colonel. După ce am condus-o acasă, Diana m-a cerut în căsătorie. Dispuneți să mă însor cu ea, tovarășe maior? se întoarse el spre mine, cu figura impasibilă.

— Din partea mea… îi răspund cu aceeași mână. Dar interesează-te și tu în prealabil, vezi dacă are zestre, o căsuță, o mașină mai ales, dacă tot îți strici dosarul măcar să pot dispune și eu de a mea…

— Tovarășul maior, aici de față, mă toarnă Lupu, i-a spus nebunei că sunt doctor în științe juridice și urmează să plec la specializare la Paris. Or, ea abia așteaptă o pleașcă de genul ăsta. Să ne căsătorim în prealabil și să plecăm împreună. I-am spus că deocamdată, nu mă lasă mama să mă însor, încheie Lupu, fără să-și schimbe cât de puțin expresia feței.

— Și ce-ar fi dacă ai face-o?

Din vocea colonelului nu prea reiese că ar fi vorba de o glumă…

Lupu sare în sus, gata să ia lustra în cap:

— Să mă însor cu Femeia Fatală?

— Dacă-i ordin… arunc eu moale.

Pe fața căpitanului, albă deodată, apar pete roșii. Mă privește năucit.

Colonelul izbucnește într-un râs fără sfârșit.

— Lupule, începi să îmbătrânești… Am vrut să spun că ar trebui, poate, să-ți „aranjăm” o bursă la Paris…

*
* *

— Toartă?

Directorul-adjunct Costescu, care răspunde și de personalul Institutului de studii și cercetări pentru produse neferoase, face vizibile eforturi de memorie. Înclin să cred că eforturile respective sunt și justificate; ocupându-se de problemele personalului, a uitat probabil propriul lui dosar de pensionare…

— N-am auzit de vreun salariat cu numele ăsta… Poate o fi mai nou…

— Poate. Nu puteți verifica?

Costescu întinde reflex mâna spre telefon, dar i-o opresc din drum.

— N-aveți o schemă aici? N-aș vrea să se afle despre discuția noastră de azi…

Cotrobăie printr-un dulap în care pare să se fi adunat, în cursul deceniilor, întreaga istorie a neferoaselor, și în timpul ăsta cercetez biroul cu privirile. Nu seamănă deloc cu cele din filmele moderne și contemporane. Nicăieri atât de filmo-fototelegienicele suluri de proiecte, cele două fotolii par a contrazice ideea fixă a cineaștilor conform căreia într-un institut de cercetări totul e fabricat din țevi nichelate, numai biroul e din metal și pare a fi supraviețuit celor două războaie mondiale. Colac peste pupăză - cred că acesta din urmă e cuvântul pe care-l căutam… - secretară mai urâtă n-am văzut nici în caricaturile lui Cik Damadian. În sfârșit, Costescu pescuiește mapa căutată, sper să nu fie contemporană cu masa lui de lucru, nu e. Bravul pensionar începe să urmărească cu creionul o listă dactilografiată.

— Nu lucrează în atelierele de proiectare, tovarășe

Adrian, observă el, în timp ce vârful bine ascuțit al creionului, atestând imensele calități profesionale ale urâtei, coboară către extremitatea inferioară a tabelului.

— Uite-l! Toartă Nicodim, funcționar principal. Lucrează la registratură… Vă interesează unul care lucrează la registratură, tovarășu'? se întoarce Costescu către mine.

— Dacă-l cheamă Toartă, da. Cu ce probleme ale institutului poate veni în contact?

Purtătorul grelei răspunderi privind personalul pare fericit și dezamăgit totodată.

— A, cu simple adrese fără importanță… Problemele importante cu care lucrăm au regim special, proiectele au caracter secret și se păstrează în compartimentul lor, conform Legii 23, până la testare și introducerea în producție. Bineînțeles, ele nu trec pe la registratură, zâmbește directorul expunând mediului înconjurător o splendidă dantură din cel mai pur porțelan. Ceea ce înregistrează el acolo sunt hârtii banale, cereri ale salariaților, bonuri de aprovizionare cu materiale și rechizite, corespondența obișnuită cu ministerul și uzinele, reclamații…

— Reclamații?

Bricheta directorului se oprește, înainte de a ajunge în dreptul țigării pe care intenționa să și-o aprindă.

— S-ar putea să aveți dreptate, tovarășe Adrian… Din reclamații s-ar putea trage concluzii interesante privind producția de neferoase.

8

— Micky?

Vocea argintie provine dintr-o gură ale cărei buze sunt rujate în culoarea cireșelor timpurii, plasată la rândul ei

sub un nas care ar putea sluji drept reclamă chirurgilor care se îndeletnicesc cu mici intervenții estetice, nas străjuit de niște ochi mari, ochi adumbriți de… în sfârșit etc.

— Anca?

— Exact. Te deranjez din analiza unor sublime versuri bengaleze?

— Nu mă deranjezi. Dormeam.

— Ai dezlegat misterul berzelor congresiste?

— Nu, n-am mai fost pe acolo…

Caut să păstrez un ton cât mai rezervat și mai rece cu putință. Nu poți uita într-un timp atât de scurt că ai fost plantat într-o gară ca un pisoi orb, produs peste normativ.

— Nu ți-e foame?

Vocea e răsfățată și plină de promisiuni.

— Mă satur citind versurile lui Chadidasa…

— Mai ești supărat pe mine?

— *„Cei ce bat uită de bătaie; cei ce sunt bătuți, nu pot s-o uite”…*

— Chadidasa?

— Nu, Tagore, *„Contactele reciproce”.*

— Nu vrei să mâncăm împreună? E unsprezece, ne-am putea vedea acolo la unu, pentru un contact reciproc fără Tagore. Dă-mi voie să mă explic. Pentru „atunci”…

— Cam târziu, după două săptămâni. Și nici nu mă simt bine, apăs eu mai tare pe pedală.

— Capul?

— Buzunarul. Strâng bani, am unele datorii. Și sunt scadente cam de mult…

— Te invit eu. Am vândut un tablou…

— Și pleci mâine la Predeal să încasezi banii?

Pun în voce câtă ironie pot. Și simte.

— Micky!

Așez receptorul în furcă.

De două săptămâni aștept telefonul ăsta…

Îmi torn un pahar de *Amontillado* și aștept.

Trebuie să sune.

Și sună…

— Micky, nu închide! Micky!

— Numele meu e Mihai Balaban…

— Micky, iartă-mă. Vino, te aștept la unu…

E duminică dimineața.

Duminica în care îndrăznisem să sper că pot pleca s-o văd pe Luminița…

*

* *

Berzele congresiste ne privesc cruciș, înțepenite pe câte un picior subțire și par oarecum invidioase văzându-ne consumând cârnăciori oltenești, specialitatea casei.

— Mai doriți ceva?

Vocea chelnerului e aproape la fel de unsuroasă ca pulpanele hainei.

— Înghețată, cafea și liniște, comand.

Dispare.

Anca mă privește peste marginea paharului. Privirea numărul 23, destinată înmuierii inimilor congelate.

— Credeam că ai suferit un șoc și ți-ai pierdut graiul…

— Aștept o explicație…

Sunt dur ca bazaltul. Am citit în niște cărți că așa procedează bărbații cărora femeile le cad automat la picioare.

Urmează zâmbetul numărul 18, destinat irigării puieților de speranță proaspăt plantați.

— Ți-am deteriorat vanitatea?

Ridic din umeri. Lupta e crâncenă…

— Gelozie?

O privesc în ochi. E momentul să cedez teren.

— Poate…

— Atunci nu-ți spun ce s-a întâmplat acum două săptămâni… Îmi place cum arăți așa, gelos. Ai avea ceva

împotrivă dacă te-aș ruga să-mi pozezi pentru un portret?

Joacă tare, dragi suporteri ai echipei noastre!

— *„Strungar fruntaș depășind norma”?*

— *„Amurgul zeilor”.* Îți surâde?

— Nu.

— Ziceai că ai nevoie de bani…

— N-am ajuns încă să-i câștig pozând…

— Cum vrei…

Zero-zero la pauză. Trecem la înghețată.

La cafea, îi aprind o țigară și mie alta. De data asta m-am profilat pe *Carpați* fără filtru. Asta zdrobește de obicei inima oricărei mame…

— Ei? Explicația?

— Micky, dacă ții morțiș, fie. Dar ai să te simți jignit…

— Mai jignit decât atunci…

— Ai să-ți faci despre mine o părere greșită…

Hopa! Parcă chestia asta se spune de obicei cu totul în alte împrejurări?

— Explicația?

— Tu ai vrut-o, Georges Dandin![9] Ei bine, a fost, pur și simplu, un pariu.

— Că mă lași ca pe un cățel în stradă și eu vin pe urmă, gudurându-mă, să-ți ling mâna?

— Nu exagera… Uite, zău, mi-e și jenă să ți-o spun, dar m-a enervat Alice… Zicea că las numai cadavre în drum, dar că mi s-a înfundat cu un… cu un „biet istoric literar”… Dacă ai ținut morțiș să afli! Și-atunci, am pariat cu ea că te „plantez” la Predeal, aveam într-adevăr treabă acolo, serios, și când mă înapoiez la București te găsesc la ușă… Prostii, iartă-mă, am fost o gâscă… Zău îmi pare rău… Poți să uiți?

Tac.

---

[9] *Tu l’as voulu, George Dandin!* (fr.) tu ai vrut-o, George Dandin! - Molière, „*George Dandin*”, act. I, scena 7. Cuvinte de reproș pe care și le adresează eroul ori de câte ori se vede înșelat de soția sa de neam mare. În sens general, reproș ironic: ți-ai făcut-o cu mâna ta.

Zâmbetului 105 de copil vinovat îi urmează surâsul 45 de fetiță bătută. Dacă o mai țin puțin așa, e în stare să producă toată gama de artificii a unei bune actrițe și să izbucnească în plâns. Cum n-am la mine o batistă corespunzător de albă pentru a contribui cât de cât la buna desfășurare a melodramei, privesc dârz ca Yul Brynner peste capul ei, acolo unde trei berze își cufundă ciocurile roșii și supradimensionate în profunde iazuri de cerneală Pelikan.

— Micky! Zi ceva, măcar unul din nelipsitele tale proverbe!!

În vocea ei a început să se simtă nerăbdare. Dacă fierbi oul prea mult, riști să-l scoți crăpat… Mă produc deci:

— *„Măreția se dovedește prin iertare; virtutea se dovedește prin dăruire”…*

— Ce vrei să spui?

— Că sunt gata să fiu măreț…

Pauză. Unul dintre șahiști pare a fi intrat în criză de timp…

— Clar, zice ea într-un târziu. Mă ierți, și-mi dovedești că ești măreț. Eu, la rândul meu, trebuie să-ți dovedesc că sunt virtuoasă prin… dăruire?

Ochii aurii aruncă săgeți de oțel subțiri ca acele de cusut.

Iar eu, bărbatul dur și pus pe fapte mari, înclin capul meu splendid, adică da, cam asta aș vrea să-mi dovedească ea, că e într-adevăr virtuoasă…

— O.K. Diseară la opt, la mine. Vin mai mulți prieteni, dar nu întârziem peste unsprezece. Pe urmă o să încerc să-ți demonstrez cât de virtuoasă sunt.

Bam-bam-bam-bam! Acordurile celebre din Simfonia a IX-a, *„Eroica”*, îmi sună în urechi ca cele ale Simfoniei a V-a, a *„Destinului,* dacă nu cumva evenimentele care se precipită mi-au deranjat memoria. Păi ce ne facem atunci cu cealaltă simfonie, la care bietul Beethoven n-a mai ajuns, *„Etica”?*

Înspăimântat de perspectiva creată de un biet proverb bengalez, simt cum pielea mi se face de găină… Iar Anca scoate din poșetă o hârtie de o sută, o pune sub șervet, se ridică și pleacă, cu privirile onoratei clientele lipite de acea parte mai rămasă în urmă a trupului ei perfect.

Astă seară facem jocurile, *ladies and gentlemen…*

9

La orele 20 fix, când marele cuceritor de inimi pătrunde în semiobscuritatea holului, arena e deja înțesată de *señores y señoritas.* Vocea Amaliei Rodriguez se așterne ca o catifea violetă peste perechile îmbrățișate într-un dans pe care mi-aș permite să-l caracterizez drept parșiv, în sfeșnice de argint - sau perfect imitate - ard lumânări roșii, fumul atotputernicului și mereu incineratului duce de Kent înmiresmează atmosfera de pierzanie, iar doctorul în drept Lucian Basarab, șoptește la urechea Femeii Fatale cu fața de ipsos propoziținii specifice limbii lui Voltaire.

Alice dansează cu un tip nou, privindu-l, bănuiesc că nu prea găsește în magazine haine pe măsură și ca urmare e silit să și le procure „din pachet”. Vasilescu, Toartă, Teodoru și Codrea gâdilă cărțile într-un loc mai adăpostit, iar un James Bond întunecat face să-i alunece pe gâtlej unele băuturi alcoolice intens colorate.

Personaje noi au intrat de asemenea în scenă, dar pozele lor se află de mult într-o anume cartotecă…

Intrarea mea dă naștere la măgulitoare exclamații,. Sărut mâini, strâng mâini și, odată ajuns în fața lui James Bond, îl întreb:

— Ce mai faci, părinte?

Omul meu mă privește galeș, nereușind probabil să priceapă cum vorbesc deodată cu el doi gemeni.

— Nu ești dumneata părintele stavrofor Ursu de la biserica Sf. Partenie din Boțilați? Ala care are un Ford cu mustăți cu care a omorât ieri trei gâște și-o broască de ușă pe șoseaua de Slobozia? Fii atent, părințele, nu te urca așa împărtășit la volan că schema e ocupată, nu mai sunt posturi de sfânt decât de la adjunct de subșef de subsecție în jos…

Anca mă trage mai de o parte și observ pe divanul din spatele unui paravan o țigancă tânără, ocupată cu un recipient plasat pe un mic reșou.

— Asta e Gina, am adus-o să ne ghicească în cafea și în palmă, mi-o prezintă Anca, și Gina râde la mine cu niște dinți care te fac să strigi entuziasmat „Bravo Mentodent!”

— Dă mâna, conașule, să te ghicesc până nu dă cafeaua în foc, mânca-ți-aș ce-ai mai scump, se repede țiganca dând din aripi, și la gât îi zdrăngănesc capete de împărați și de alte personalități între timp abdicate.

Mâinile care îmi cuprind mâna sunt fierbinți, au degete lungi și manichiurate cu atâta grijă, încât am impresia că ghicitoarea abia a ieșit de la coaforul hotelului Athénée Palace, unde se duc pe apa sâmbetei multe salarii plasate, ca nivel, peste cel mediu.

O ciupesc ușor de obraz, mă uit dacă nu cumva mi-a rămas cremă de ghete pe degete, dar țiganca pare autentică, deși miroase a Chanel.

— Mai târziu, Carmencito, o potolesc, abia mi-am citit horoscopul pentru azi și mi-e frică să nu-l contrazici…

— Să nu uiți, pupa-ți-aș ochii!

Oacheșa cu nume parizian se retrage către cafeaua care e gata să dea în foc, iar eu continui turul de pistă prin salon până mă trezesc în fața necunoscutului tocmai ieșit dintr-un pachet încă nevămuit.

— Virgil Deleanu, se prezintă el. Are o voce puțin hârâită, de fumător la limita minoră de trei pachete, și când îmi strânge mâna i-o simt moale și uscată, ca o pungă din plastic pe care scrie *„Hertie”.* Cravata de autentică

mătase naturală nu i-a alunecat nici măcar cu un milimetru din locul pe care i l-au hărăzit canoanele vestimentației moderne, dacă i-aș întoarce-o pe dos aș găsi cu siguranță eticheta „*Cardin*”, cămașa lila are gulerul tare și adânc răscroit, dungulițele albe ale costumului lui cu revere late stau perfect vertical, și aș zice că mereu elegantul doctor în drept Lucian Basarab, în cârlionții căruia s-au rătăcit degetele de pianistă ale Femeii Fatale, simte un oarecare sentiment de invidie.

Deleanu zâmbește, are un zâmbet crispat, mai mult o grimasă și expresia feței lui se imobilizează când Anca Popescu adaugă prezentării un amănunt:

— Fostul meu soț, zice ea parcă în treacăt, și ne părăsește brusc.

Ce-i cu mine, dragă mamă? De ce am deodată senzația că am folosit biletul de loto cu trei numere câștigătoare drept hârtie igienică?

Fostul soț al Ancăi mă privește, eu îl privesc, noi ne privim. Cum am avut întotdeauna mici greutăți cu conjugarea, mai ales la limbi străine, simt nevoia să trecem la probleme meteorologice.

— Frumoasă vreme, zic.

— Splendidă, confirmă el.

— Am auzit la radio că un val de aer cald din regiunea Saharei se îndreaptă spre Islanda. Mă întreb ce se va întâmpla dacă valul de aer rece din regiunea insulelor Franz Joseph, despre care se vorbește tot mai mult în ultima vreme, va reuși să-i iasă în cale deasupra Europei…

— Greu de răspuns. Experiențele nucleare au dereglat în ultimii ani echilibrul climateric…

Simpatica tovarășă meteorolog de serviciu a televiziunii nefiind prin preajmă pentru a-mi da o mână de ajutor, mă întreb dacă nu e cazul să abordez puțin situația internațională. Sau mai bine unele probleme legate de antrenamentele porumbeilor voiajori?

Mă hotărăsc pentru viticultură, ridic paharul în dreptul

ochilor, Deleanu face la fel, gustăm, convenim din priviri că ceea ce se află în recipientele respective întrunește excelente proprietăți gustative, pe urmă el extrage din buzunar un port-țigaret din piele de crocodil și îmi oferă o țigară *Pall Mall.* Mi-o aprinde cu o brichetă de argint, aprinde și el una, sorbim din nou din pahare și, deodată, tipul îmi devine simpatic.

— Mi s-a spus că studiați poezia bengaleză…

— Mda… E, oricum mai interesantă decât cultivarea viermilor de mătase…

— Am citit câte ceva din Tagore. Asiaticii ăștia par să posede un ascuțit simț al observației, combinat cu o oarecare înclinație spre introspecție, reflectează Deleanu.

— Au o poezie a lor, adaug prompt. Și o înțelepciune ciudată, venită dintr-o istorie veche de când lumea…

La drept vorbind, nu mă prea omor după ei, dar îmi imaginez că e pasionant să pătrunzi adânc într-o concepție despre lume care nouă, europenilor, ne e oarecum străină. N-am fost în Asia, dar, din lecturi, îmi imaginez India, spre exemplu, ca o insulă paradisiacă în care oamenii rătăcesc culegând din natură doar atât cât le este necesar pentru a-și duce zilele, iar în rest meditează tolăniți la umbră, eliberați de ambiții și complexe…

— N-aș zice că e așa, sau, cel puțin, nu mai e de mult așa… Dacă e să ne luăm după ziare…

— Ziarele!

Deleanu se strâmbă scârbit, și o falie adâncă i se sapă între sprâncene.

— Nu-mi vorbiți de ziare! A fost o vreme când mâncam ziarele cu polonicul, până mi s-au urcat la cap. Prefer să nu vorbesc despre asta, dar ziarele, domnul meu, revistele mai ales, iată ceva pe care scuip! Niște fabrici de miraje, niște invenții odioase, mecanisme de sucit capul proștilor! Proștilor sau naivilor, ceea ce e cam totuna.

Deleanu soarbe din nou din pahar, pare deja puțin amețit, și ochii, de culoarea oțelului, i se tulbură.

— A fost o vreme când un *Paris Match,* un *Stern,* un *Quick* sau un *Playboy,* un *Mirroir Sprint* chiar, erau pentru mine niște oaze în care mă refugiam să… să… dar, la dracu'! exclamă el întrerupându-se, nu văd de ce trebuie să vă plictisesc cu obsesiile mele.

Îmi întoarce brusc spatele și dispare în baie.

Ridic din umeri nedumerit și migrez către canapeaua pe care Femeia Fatală îl face varză pe doctorul în drept.

— Salve, Sofocle, mă ia ea în primire, zi-i repede unde îți alegi prietenii ăștia, doctorașul dansează ca un gigolo, m-a făcut praf, dacă te apleci puțin mă aduni de pe jos cu fărașul, îl iau de bărbat și mâine, cine e cabotina aia care zice că-i e logodnică? Mă tentează să-i fac puțin părul permanent…

— Sărut mâinile, Diana, salut doctore! Unde naiba ați dispărut data trecută? N-am nota de plată la mine, dar să știți că o să vă coste scump distracția, am lăsat și banii pentru telefon la *Alhambra…*

— Lasă, maestre, că te plătește gras Academia, nu te mai văita ca o babă, măcar să avem noi banii tăi că am ști ce să facem cu ei, mă îmbărbătează doctorul, părând foarte ocupat să scoată la lumină un medalion ce se pierduse, ca un călăreț singuratic, în adâncurile defileului care desparte categoric cele două stânci rigide din zona cea mai proeminentă a bustului Dianei. Așa-i floricica mea de iasomie?

Diana înclină capul visătoare, în vreme ce stâncile de cremene freamătă sub impulsuri foarte vulcanice.

Deleanu reapare din baie, și în părul lui strălucesc câteva picături de apă. Ochii i s-au limpezit și când ei îmi întâlnesc privirea, o evită. Dintr-un colț, James Bond îl urmărește întunecat și cred că în creierul lui se derulează în aceste clipe unele scene erotice ale căror eroi principali sunt prințesa visurilor sale adolescentine, ducesa de Popesco, și ex-soțul reapărut din neant.

În timp ce-i observ, recapitulez principalele date ale

existenței lui aventuroase: Dan Negreanu, fiu de mici funcționari, 28 de ani, absolvent al unei școli de bucătari, nu s-a împăcat cu mireasma leușteanului și, după o scurtă escală lipsită de glorii culinare în subsolul unui restaurant din Timișoara, a ajuns la concluzia că e menit să facă o formidabilă carieră în Capitală. Cum însă nici aici nu s-a grăbit nimeni să-l ungă bucătar-șef la *Ambasador* și nici să-i dea un salariu personal stimulator, tânărul veleitar a părăsit câmpul muncii cu destinația Coasta de Azur.

Extras de grăniceri din cutia de scule a unui vagon, a zăbovit o perioadă în bucătăria unui stabiliment oficial, unde s-a specializat mai puțin în prepararea renumitului *„Cordon Bleu”* și mai mult în mâncăruri cu pronunțat specific penitenciar.

Revenit la aer proaspăt grație unei amnistii, a făcut o vreme, în mod demonstrativ, pe lustragiul, dar în ultimii ani s-a profilat pe comercializarea de obiecte „din pachet”. Posedă largi relații în rândurile cetățenilor cu rude în străinătate ca și în cele ale bișnițarilor care-și fac veacul pe strada Consignațiilor[10]. În grupul Ancăi Popescu a pătruns de curând, inițial ca Furnizor al Curții, ulterior pe post de gorilă personală. *„Toți dracii trăiesc lângă templu,* remarcă un înțelept bengalez al cărui nume s-a rătăcit în tăria lichidului pe care l-am îngurgitat mai înainte…

James Bond - am uitat, poartă mereu o curea lată cu pafta de aramă pe care a scrijelit un 007 - răstoarnă pe gâtlej un pahar de formă destul de aerodinamică și se decide subit să-și invite la dans obiectul adorațiilor personale. „Ducesa” e ocupată însă, ca o bună amfitrioană aduce mereu senvișuri matadorilor din jurul mesei verzi. Îl respinge deci, și zâmbetul fermecător cu care însoțește refuzul e doldora de gheață ca un *shaker.*

---

10 Strada Covaci este situată în centrul municipiului București, în sectorul 3. Numele străzii provine din termenul slavon „ковач” (covačĭ)[1] care înseamnă „fierar” și arată meseria cu care se îndeletniceau, pe vremuri, meșterii pe această străduță.

Cum figura prietenului Bond se lungește la dimensiunile celei ale unui cal căruia i s-a sustras săculețul de ovăz, mă hotărăsc să-i dau prilejul să ridice performanța, în sensul amplificării lungimii către granița coșmarului oricărei mârțoage pusă să care trei tone de nutreț într-o direcție diametral opusă grajdului.

Așa că mă apropii de Anca.

— Dansăm?

— Acum? mă întreabă ea, arătându-mi cu bărbia tava.

— Acum. *„A pierde timp e rău, a acționa la timp e înțelept”.* Stâlpii tripoului nu simt foamea, după cum focul nu simte căldura.

— Chatterjee?

— Balaban. Și dacă te mai admir mult de la distanță, mă aduci în stare să fac și versuri…

— Atât de devreme?

— Atât de târziu.

— Să-ți ghicesc în palmă, mânca-ți-aș cecurile de mașini, conașule? se insinuează între noi Gina, țiganca.

— Mai târziu, fluturaș. Prelucrează-l întâi pe dumnealui, i-l arăt eu pe James Bond. Dar fii atentă că îl mănâncă palmele, are o alergie cronică. Ghicește-i că o să aibă o bucurie la drum de seară și-o să-i cadă la așternut un gândac de bucătărie cățărat pe plafon…

— Ce naiba tot ai cu amărâtul ăsta? mă întreabă Anca cuprinzându-mi cu palmele ceafa, tunsă din fericire la timp.

— Nu-mi dau seama. Simt periodic nevoia să-i deplasez nasul cu cinci centimetri mai la vest… N-ai putea ca în viitorul cel mai apropiat să-l legi la ușă, și anume pe dinafară? Sau ți-e frică să nu se spânzure cu lesa?

— Răule, șoptește Anca, punând în voce un grăunte parșiv, și mă sărută în treacăt pe obraz…

— Nu mi-ai spus că ai fost măritată, stric eu momentul poetic.

Ochii aurii pornesc în derivă pe mulțimea de pânze pline

de ulei colorat atârnate pe toți pereții, și în sinea mea, sper din tot sufletul să nu fie ulei de soia.

— Am și uitat… De altfel n-a durat mult așa-zisa mea căsnicie… Domnul făcea pe savantul, meșterea tot timpul la nu știu ce drăcie electronică și când trecea pe acasă știam sigur că e ori 1 Mai, ori 23 August… De altfel, nu l-am mai văzut de câțiva ani… Dar tu, ce mai studiezi? schimbă ea vorba.

— A, fleacuri… încerc o nouă interpretare a eseurilor satirice Kamalakarter Daptar. Dar se pare că nu-mi iese, cum se pare că nici musafirii tăi nu vor pleca, după cum planificaseși tu, la unsprezece…

— Vrei să-i dau afară?

Peste ochii aurii se lasă o ceață din care Ulisse ar fi auzit poate melodia leșinată a sirenelor.

— Inclusiv fostul? mă hazardez.

— Inclusiv.

— Nu, floare de lotus. *„Așteptarea e ca cerul roz din zori de zi”.*

Ochii, mai aurii ca oricând, se dilată brusc și primejdios.

— Cred că te iubesc, cercetătorule…

— Atât de devreme?

— Atât de târziu.

Când o minune (divorțată?) îți susură astfel de șoapte în imediata apropiere a pavilionului urechii, e momentul să te gândești că nevasta se pregătește să-ți aducă pe lume o fiică pe care s-o cheme Monica.

*

* *

Către orele unsprezece se face un loc la masa hazardului și nu pierd ocazia să-l ocup.

Teodoru amestecă gânditor cărțile.

— Se obișnuiește ca atunci când cineva intră în joc să-și achite datoriile vechi, se adresează el scrumierei din

dreapta.

Extrag portofelul, număr 15 hârtii nou-nouțe de culoarea cerului boltit deasupra unui litoral animat de sezoniști, le aranjez frumos și i le împing în față.

— Jucăm până la unu fix, hotărăște el. E târziu și mâine e sfârșit de lună.

Contabilul Teodoru se gândește la toate…

— Se obișnuiește ca atunci când cineva își achită o datorie, să primească înapoi și chitanța cu care a acoperit-o, îi spun eu scrumierei din stânga.

— N-am știut că vii. N-o am la mine.

Întind lento mâna, trag cerul senin către mine.

— Poți da cărțile. Bunele socoteli fac bunele prietenii. Banii contra chitanță. Așa scrie la manualul de contabilitate.

Mâinile care amestecau cărțile se opresc brusc din mișcarea ritmică.

— De unde știi că sunt contabil?

Vocea lui Teodoru e subțire ca un arc de ceas.

În salonul din strada Povernei numărul 17 se lasă brusc liniștea.

Numai vocea Amaliei Rodriguez lasă să picure fiori de gheață pe coloana mea vertebrală, și am impresia că inima mi s-a oprit pentru câteva secunde.

Ochii tuturor mă fixează ca niște ace lungi care prind un fluture în insectar.

Anca a rămas cu bricheta aprinsă în fața țigării, și flacăra îi joacă în ochi ca limbile de foc deasupra comorilor îngropate.

Lupu a încremenit cu Femeia Fatală în brațe. Numai James Bond se ridică încet, cu mâinile încleștate pe centura lui de amant.

Dumnezeii și cristoșii ei de treabă!

Într-adevăr, de unde naiba știu eu că Teodoru e contabil?

Partea a doua:
ANDANTE CON VARIZIONI

10

— De unde știi că sunt contabil? repetă Teodoru, în vreme ce Anca stinge bricheta și schimbă o privire cu exsoțul, care s-a crispat în costumul lui gri-fer cu dungulițe.

— De la tine, răspund. Dar nu pricep de ce te miri. Or e cumva secret militar?

Îmi privesc fugitiv mâinile: nu tremură.

— Eu n-am spus că sunt contabil…

— Serios? Și eu care credeam că numai contabilii se culcă devreme în preajma sfârșitului de lună… Dar dacă vrei să mă convingi că bilanțurile lunare sunt specialitatea dresorilor de meduze și nu a contabililor, asta-i altceva…

În salon discuțiile se reiau, și abia acum simt cum îmi curge o picătură grea de sudoare pe spate. Aș merita să mă scuip singur în oglindă pentru o greșeală ca asta, mă gândesc furios, în vreme ce tai cărțile pe care Teodoru le-a amestecat cu dexteritate.

Se joacă din nou la cinci lei deschiderea. Îl am pe Teodoru în dreapta, pe Vasilescu în față și pe Toartă în stânga. Cel puțin am de-a face cu o tripletă de aur… Îmi fixez drept tactică de joc cacealmaua, mă declar des servit chiar fără carte, plec la cele mai fanteziste combinații și totuși, spre marea mea uimire, câștig aproape toate poturile…

Către douăsprezece am în față, în afara banilor cu care am intrat în joc, încă trei mii. Dacă mai durează mult așa, se profilează o seară pierdută. Aș încerca să declar că am cărți mai slabe decât în realitate, dar încetul cu încetul, s-au adunat toți în spatele meu și mă chibițează, Alice neuitând să scoată chicote gâlgâite ori de câte ori câștig un nou pot.

Teodoru solicită crispat un nou rând de cafele și Gina, căreia îi băgasem în sân la un pot câștigat câteva hârtii, trece după paravan să le prepare.

În următorul sfert de oră câștig prostește, cu aproape orice carte. Simt că nu mai poate merge așa, norocul ăsta porcesc îmi strică seara, ceva trebuie să se întâmple, și iată că Anca anunță deodată, în toiul unei discuții, că e gata cafeaua. Ca la un semnal, partenerii mei de joc încep să paroleze orice carte, astfel încât în centrul mesei potul se ridică rapid, deschiderea ajungând la un moment dat la 400 de lei!

Fac cartea, primesc o chintă mică, nu deschid. E rândul lui Teodoru să facă jocul. Amestecă îndelung cărțile ostentativ aproape, și ceva îmi spune că se pregătește o lovitură, că a venit momentul.

Anca s-a așezat pe brațul fotoliului meu, Teodoru îmi întinde la tăiat pachetul de cărți gata amestecate, tai cărțile și în acest moment apare Gina cu cafelele, frumos aranjate pe tavă. Teodoru a așezat pachetul cu cărțile tăiate la îndemână, pe masă. Pentru a-și putea primi ceașca.

Anca se întinde către tavă, își pierde deodată echilibrul și-mi alunecă în brațe.

— Vai, ce beată sunt, îmi susură ea la ureche în vreme ce revine pe brațul fotoliului.

Deși ocupat cu Anca, am timp să observ cum Gina acoperă cu un șervet împăturit cărțile tăiate de mine, parcă ar fi ceva în șervet, îl ia apoi și-l reașează pe tavă, cafelele sunt servite și Teodoru începe să împartă cărțile.

Mă uit la Lupu și-mi aprind o țigară. Plasat acum în spatele lui Teodoru, Lupu mă imită și, neatent, e gata-gata să dea foc filtrului. Cum ăsta e semnalul nostru, înseamnă că a sosit momentul…

Ridic cele cinci cărți. Sunt reci. Niște cărți cu care s-a jucat atâtea ore *nu pot fi reci,* e alt pachet, domnilor arbitri…

Filez curios. Am primit o quintă royală la as de treflă…

Oricine a pus mâna odată în viață pe un pachet de cărți și-a învățat regulile statuate de domnul Pocher, știe că o quintă royală ca asta e visul oricărui jucător, așa cum Cupa Jules Rimet[11] e visul oricărui fotbalist…

Vasilescu zice pas, semn că nu are deschiderea sau nu vrea să deschidă. Toartă îl imită, deschid eu cu potul, patru sute zece lei, coapsa Ancăi îmi frige cotul, mâna ei s-a rătăcit pe umărul meu, Femeia Fatală cu fața de ipsos e gata să leșine de emoție, în salon parcă s-a rarefiat aerul, Teodoru triplează deschiderea. Asta înseamnă 1230 de lei, salariul minim garantat lunar, tovarăși directori din Ministerul Muncii sau Finanțelor…

Vasilescu, în fața mea, rânjește subțire, și asta mă face să-mi aduc brusc aminte de bancul ăla cu câinele, pe care dacă nu-l știți vi-l spun acum, dacă tot ne pierdem timpul și banii…

Deci: Într-un club londonez exclusiv trei oameni de afaceri așteaptă un al patrulea, pentru a putea face o partidă de pocker. Dar al patrulea probabil că a pierdut trenul. Când seara pare iremediabil stricată, în salon apare un câine. Spilcuit, smoching, umbrelă, tot tacâmul.

— Bună seara, zice câinele, altfel foarte stilat.

— Bună, răspund gentelmenii, fără să clipească.

---

11 Trofeul Campionatului Mondial de Fotbal a fost un trofeu din aur care s-a acordat țării câștigătoare a Campionatului Mondial de Fotbal. Trofeul, inițial denumit Victory (Victorie) apoi redenumit în onoarea fostului președinte Jules Rimet, era fabricat din argint placat cu aur și din lazurit (*lapis lazuli*), și o reprezenta pe Nike, zeița victoriei în mitologia greacă.

— Căutați un al patrulea?

— Da, i se răspunde cu acea politețe ce caracterizează pe orice clubman.

— Aș putea fi eu cel de-al patrulea…

Cei trei schimbă între ei priviri și semne de întrebare.

Câinele pricepe, scoate un portvizit doldora de lire sterline (era pe vremea când devalorizarea lirei părea pentru perfidul Albion un fel de povestire științifico-fantastică), îl deschide, așează bancnotele în teancuri pe masă, jocul începe și câinele pierde enorm.

La un moment dat, unul dintre jucători aruncă pe masă cărțile și declară că în acele condiții el nu mai poate juca.

Câinele pare surprins. Se interesează asupra motivelor:

— Nu joc corect?

— Prea corect chiar, i se răspunde.

— Nu onorez fiecare carte?

— Și încă cum!

— Atunci? De ce nu mai jucați? Am încă destui bani…

— N-ar fi *fair* din partea noastră, i se răspunde, jucați splendid, *sir* câine, magistral, aș spune. Din nefericire însă, ori de câte ori aveți o carte bună în mână, dați din coadă…

Vasilescu nu dă din coadă, dar rânjește și triplează și el. Îmi privesc din nou cartea. Quintă royală la as de treflă, cartea supremă, visul oricărui jucător… Dar nu și cartea absolută… Inventatorul jocului infernal, domnul Pocket a cărui țărână nu cred că-i deloc ușoară, a hotărât că nu e bine ca cineva să fie sigur vreodată pe câștig, și a stabilit că și cartea supremă poate fi bătută la rândul ei, dar numai de quinta royală la valet.

Oricum, scena trebuie jucată, publicul din staluri a plătit biletele.

Toartă nu merge mai departe.

Triplez și eu și în clipa asta arunc pe masă leafa pe o lună a unui șef de serviciu încadrat la bază, 3 600 de lei.

Teodoru și Vasilescu merg în continuare. Se servesc cărțile, Teodoru ia o carte, Vasilescu e servit, eu de

asemenea.

Licităm și supralicităm pe rând, începând cu Teodoru care depune pe masă trei pachete de câte o mie. Vasilescu cere plus trei, am de ales: plătesc în total șase, sau cer și eu ceva în plus, așa cum în mod normal s-ar impune la o carte ca a mea. Mă hotărăsc la prima variantă, din spatele meu se aude un oftat de dezamăgire, Teodoru ezită o secundă, am impresia că vrea să supraliciteze, dar se lasă păgubaș și aruncă înciudat cărțile.

— Deci… nu mai ceri nimic, cercetătorule? se interesează așa, parcă într-o doară, Vasilescu.

— Nu mai am bani, ridic eu din umeri.

— Te împrumut, Micky, îmi șoptește Anca. Joacă-ți cartea!

Ridic din umeri.

— Te-am plătit, îi spun lui Vasilescu.

Tipul așază încet, una câte una, cărțile pe masă. Șapte, opt, nouă, zece, valet. Toate de cupă. Quintă royală la valet…

Quinta royală la valet bate o singură carte: quinta royală la as de treflă.

Cartea mea.

Din tribune și peluze se aud „ah”-uri și „oh”-uri și gemete și suspine de ai zice că ne aflăm la înmormântarea unui cârciumar care a botezat o sută optzeci și cinci de fini. Arunc cărțile, mă străduiesc să-mi fac bărbia și mâinile să tremure, înhăț primul pahar plin aflat în imediata apropiere și-i dau conținutul pe gât a disperare.

Ducesa de Popesco îmi susură la ureche:

— Ghinion la cărți, noroc în dragoste…

Așa-i…

— Cuvântul cel mai potrivit pentru titlul acestui „studiu” e „chitanță”, cercetătorule, se hlizește Vasilescu, întinzându-mi o bucată de hârtie și un stilou.

Semnez chitanța pentru patru mii în vreme ce el își aranjează banii pe căprării, mă ridic.

— Banii în 24 de ore…

— În 24, răspund, și vocea mi se gâtuie. Cred că nici Constantin Codrescu în *„Egmont”* n-a putut scoate vreodată un astfel de efect sonor din propriul lui gâtlej.

În urma ultimelor evenimente, James Bond s-a îngrășat cu cel puțin patru kilograme, Femeia Fatală a slăbit două. În încăpere se discută mai agitat decât în Consiliul de Securitate al ONU, Gina, țiganca, îmi ia mâna, mi-o studiază concentrat.

— După ploaie vine soare, după supărare bucurie, conașule, mânca-ți-aș banii ca spânatecul de colo. Nu te necăji, prințișorule, văd o damă de ghindă la așternut, drum de zi și dar de bani. O să trăiești 80 de ani dacă nu dai ortu’ popii mai înainte, ajungi om mare și-o să treci de opt ori pe lângă moarte da’ o să izbândești…

— Vezi tu asta în palmă, Carmencito?

— Văz conașule, pupa-ți-aș gura.

Dacă vede ea, așa o fi.

Doar țigăncușa asta se pricepe la toate, din moment ce s-a priceput să schimbe un pachet de cărți jucate și calde cu un pachet de cărți măsluite și reci.

11

Fotoliul e moale și adânc, *whisky-ul* din pahar autentic, Lana Tuner[12] toarce ca o pisică siameză ațipită la căldură, lângă un magnetofon care transmite muzică de jazz, iar musafirii ducesei de Popesco, pictoriță modernă și contemporană, încep să se retragă individual sau dubiu

[12] Lana Turner (n. 8 februarie 1921, d. 29 iunie 1995) a fost o actriță americană. Cunoscută în special pentru rolul din filmul noir *The Postman Always Rings Twice* (1946) care o prezintă în ipostaza de *femme fatale*.

mixt către alte unghere ale Capitalei.

Dacă cineva se comportă ca un beţiv melancolic, atunci, dragi tovarăşe din comitetul de părinţi, eu sunt acela. Am luat-o pe Alice pe genunchi, mi-am îngropat faţa în părul ei şamponat cu esenţă de mandarine şi-i recit:

Eu cred că ai minţit
Când ai spus
Că nu ştii să numeri
decât până la
unu.
Aflu acum
că ai rostit cu sufletul
doi.
O teoremă spune că
după doi vine trei
şi repede
patru.
Apoi cinci; cu şase
în urmă.
Şi şapte şi opt şi chiar
nouă.
Când zece rosti-vei
cu sufletul sau
chiar numai cu trupul
voi veni şi-ţi voi spune
atât:
Una.

Mă gândesc imediat că am fost trimis la munca de jos şi pus să tai ceapă în bucătăria unei cantine de bloc, din ochi îmi ţâşnesc şuvoaie de lacrimi conţinând 10% alcool, lacrimile se amestecă cu fixativul din părul fetei, îmi plimb palmele pe sânii Alicei şi şoptesc cât mai leşinat cu putinţă:

— Anca… floare de lotus… femeia visurilor mele…

demon apatic… Anca, disperarea mea!…

— Eu sunt Alice, murmură diva derutată, Alice, auzi?

— Aud, Anca…

Alice încearcă să se desprindă de mine, o mușc de umăr și-i vărs *whisky*-ul în poală.

Sare în sus și începe să urle isteric.

— Anca, salvează-mă! Anca, *help!*

Ducesa apare în goană.

— Mă confundă cu tine, îmi recită versuri tâmpite, mă pipăie și-mi toarnă *whisky* în poală, animalul! reclamă Alice. Dă-l afară pe bețiv! Dă-l afară, auzi?

Anca o liniștește, o împinge în hol, îi șoptește ceva la ureche lui James Bond care a rămas ultimul, ăsta mă sfârtecă din priviri dar iese cu Alice.

Banda s-a oprit.

Stau cu ochii închiși, cu capul căzut pe umărul stâng și ascult liniștea. Ciudată meserie… Alții dorm la ora asta liniștiți, visează aventuri și se plâng că au o viață prea monotonă. Duminica își încarcă familia în mașină, se duc la Argeș, și dacă le sare în față o vulpe au subiect de discuție trei săptămâni… Simt deodată o ceașcă în apropierea buzelor, miroase teribil a cafea cu multă lămâie, dau s-o răstorn cu mâna, Ducesa îmi trăsnește o palmă uluitoare, simt cum în ureche îmi bubuie un reactor care tocmai se pregătește să depășească bariera sonică deplasându-se cu viteza de 2 Mach (ce părere aveți de cunoștințele mele tehnice?), deschid gura și nu pentru a rosti politețuri, imediat un lichid îmi alunecă pe gât. Cafea cu lămâie, cu grozav de multă lămâie.

— Iubire parșivă, zic, și dau s-o ciupesc pe binefăcătoare.

Perechea palmei anterioare îmi mută capul către sud-vest.

— Micky, ești nebun? Ce-s manierele astea? Te-ai îmbătat?

— Dă-mi voie… ăăă… dă-mi voie să chem ora un-un-un-

sprezece din neant… lălăi eu.

— Micky, trezește-te! Micky!!

— Micky, cuțu-cuțu, cuțulache, pipăi eu pe covor lângă fotoliu, dar cățelul nu-i.

Ducesa a dispărut de lângă mine, îi aud pașii în baie, deschid rapid ochii, am rămas singuri. Sper că scena a părut autentică, altfel m-am ars. Se redeschide ușa, simt pași care se apropie, închid iar ochii și deodată trag pe nas ceva usturător, eter probabil. Urmează monologul din actul trei, scena cincea, mă gândesc, deschid precaut ochii și privesc aiurit în jur.

— Micky!

O examinez îndelung, cu privirea tulbure, pe urmă dau să mă ridic dar se pare că nu mă țin picioarele și cad la loc în fotoliu.

— Dă-mi… dă-mi te rog o țigară.

Îmi întinde o țigară aprinsă și se așază pe brațul fotoliului, poziție preferată de orice persoană cu păr lung și picioare și mai frumoase.

— Ce-ai pățit?

— Prea mult *whisky…* șoptesc eu răgușit.

Îmi îngrop fața în poala ei și-i simt degetele reci pe ceafă. Gem încet, ca un câine bătut.

— Banii? mă întreabă ea.

Dau afirmativ din cap, cu inima cât un purice. Dacă merge așa cum a început, înseamnă că mica tragicomedie rentează.

— De unde naiba fac eu rost de patru mii până mâine?

Iată o întrebare care rămâne fără răspuns.

Ducesa fumează preocupată, pe urmă mă sondează.

— Ai venit cu niște bani azi. Câți?

— O mie cinci sute.

— Te-ai împrumutat?

— Nu.

— Atunci?

— Am scris o lucrare de diplomă.

Mă ridic încet, îmi reazim ceafa de spătarul fotoliului, sorb fumul țigării.

— Patru zile întregi de muncă… *„Personalitatea lui Rabindranath Tagore reflectată în poezia sa”…* Încep să râd cu hohote, pe urmă mă opresc brusc: Cum dracu’ să scriu eu trei lucrări de diplomă până mâine?!…

— Ascultă Micky, tu vorbești serios? Ți-e ceva mai bine? Nu cumva vrei să susții că ai muncit patru zile pentru o mie de lei!?

— O mie cinci sute… Aproape patru sute de lei de zi. Asta ar însemna un venit lunar neimpozabil de circa 12 000. Mai mult decât câștigă un ministru… Cine dracu’ mai câștigă atâția bani în țara asta?

Ochii aurii mă privesc ciudat.

— Și… câte lucrări de diplomă ai scris anul ăsta?

— Una.

— Aha… Deci, un venit lunar de aproape 150 de lei…

— Uiți studiile, adaug eu moale. Uiți articolele…

— Scuze, se disculpă ea. Așa-i, uitam studiile și articolele… Păi, dacă-i așa, înseamnă că trăiești ca un nabab. Ai de unde-ți plăti datoria.

— Anca…

— Da?

— Cât plătești tu modelelor?

— Termină cu prostiile… Lasă-mă să mă gândesc, să găsesc o soluție…

Mă ridic și încep să mă plimb prin salon. Peștișorul de aur a înghițit nada. Acum, încetișor, pescarule…

Miroase a lumânări parfumate, a colonie pariziană și a țigări bune. Îmi torn două degete de *whisky,* de data asta chiar că aș avea chef de o înghițitură…

— Micky…

Vocea ducesei mă trezește din reverie.

— Da?

— Cred că am găsit.

— Serios?

— Cred. Îți va trebui puțin tupeu, dar eu zic că îl ai când vrei. De exemplu atunci, în lift…

— Ce e tupeul? Puțin curaj, puțină obrăznicie, un dram de disperare… Dacă nu e vorba să omor pe cineva sau să sparg Banca Națională, atunci poți conta pe mine. *„Marea e ca un bazin de înot pentru cel ce nu mai are frică de moarte”…* Răpim cățelul vecinilor de la doi?

— Ai prins curaj?

— Nu destul de mult pentru a-ți aminti că a trecut de mult ora unsprezece… În sfârșit, care-i ideea?

— Mâine trebuie să predau un tablou. Nu-i al meu, nu te speria. L-a pictat unchiul meu, înainte de război. Acum e un pictor cunoscut în America Latină. Trăiește în Argentina… O să predai tu tabloul.

— E furat de la Muzeul de Artă?

— Ce te face să crezi?

— Altfel nu-mi pot explica cum poți să-mi plătești cu patru mii serviciul de comisionar… Dar, în sfârșit… Altă soluție n-am, am să-l duc chiar dacă-i șterpelit de la British Museum…

— Micky, acolo unde-i multă deșteptăciune e și multă prostie… Cel puțin așa zicea bunica-mea, dumnezeu s-o ierte… uite care-i schema: clientul vrea tabloul, i-am promis că i-l vând, am și eu nevoie de bani, dar n-am stabilit încă prețul. Tipul e un grangur de tip nou, putred de bani, dacă poți, jumulește-l! Eu am nevoie de 20 000, tabloul face mult mai mult, tocmește-te! Ce scoți peste, e partea ta…

— Vorbești serios, Anca?

— Foarte serios. De acord?

— De acord. Unde-i Gioconda?

— Într-o debara. Îl scot mai târziu, acum trebuie să te duci acasă, ești dărâmat. Îl sun pe cetățean de dimineață, aranjez randevuul și pe la 11 îmi telefonezi și vii să iei marfa. Și acum, șterge-o! Ți-a crescut o barbă de șofer pe cursele internaționale… De fapt, e și foarte târziu…

Așa e, pendula din hol arată ceva peste două.

O sărut pe frunte, când intri la stăpân nu-ți poți permite mai mult, și deschid ușa.

Așezat pe o treaptă a scării, picotește James Bond.

12

Soarele s-a ridicat de două sulițe pe cer, dacă e să ne luăm după proza fantastică orală, când îmi expun străzii întreaga personalitate cu un tablou gata înrămat sub braț, în drum spre casă. Tocmai meditez cât de necesară mi-ar fi acum o bască, eventual și o lavalieră enormă, când un al X-lea simț îmi spune că cineva s-a oprit în fața mea, barându-mi drumul.

Ridic privirea și mă străduiesc ca în ea să nu se citească nici uimire, nici mirare, nici stupefacție, nici nimic. Se pare că strădania dă roade, deoarece Virgil Deleanu, plasat într-un zdrobitor costum sport de o culoare care predomină pe hărțile fizice și administrative, simte nevoia să-mi întindă mâna și să mă întrebe dacă-mi mai amintesc de el.

Trec tabloul în stânga, strâng o dreaptă cu dreapta și declar că ah, da, cum să nu, domnul de aseară care…

— Virgil Deleanu, zice el zâmbind.

— Așa-i…

Deplasez bărbia într-o mișcare circulară către înapoi, și mă interesez:

— În drum spre Anca?

— A, nu… Pur și simplu am ieșit la plimbare. Abia m-am sculat.

Mă uit la ceas. Limba mică bate binișor spre două.

— Halal. Așa mi-ar place și mie, să mă scol cu noaptea în cap…

— Și cine te oprește? Doar n-ai ore fixe.

— Așa-i. Cine naiba să mă oprească? Că tăticu' îmi trimite săptămânal un cec de patru mii de la Bolintin…

— Stai, n-o lua așa… Lucrez și eu, dar în schimbul de noapte.

— Numai?

— De cele mai multe ori.

— După casa de mode pe care-o plimbi, n-aș zice că dai cu mătura prin rigole…

Pun tabloul jos cu o infinită atenție, și mă scotocesc după țigări. Din produsul casei de mode apare un port-țigaret de piele, din el un *Pall Mall*. Îl iau, ca să nu cadă pe jos. După ce ne aprindem țigările, Deleanu mă privește cu capul puțin aplecat pe un umăr și mă întreabă:

— Înclini să crezi că tai frunze?

— Să zicem.

— Ce te face să crezi?

— Azi-noapte nu-mi făcea impresia că ești în plin proces de producție…

— Am avut o recuperare… De fapt, lucrez la o fabrică de baterii. Sunt inginer.

— Aha… Parcă-mi amintesc să-mi fi spus cineva. Electronist, nu?

Deleanu nu așteaptă întrebarea inerentă ce urmează, ci mă apucă de braț.

— Nu bei o bere cu mine?

— Cu plăcere, dar cu berea nu prea mă împac. Iar mastodontul ăsta nu mă lasă să mă deplasez pe o arie prea vastă. Or, la ora asta, bere găsim numai pe litoral. Dar dacă vrei să guști altceva, mai bun zic eu, hai la mine. Stau la doi pași, mai lungi, e drept, dar e umbră.

— N-aș vrea să deranjez…

— Pe cine? întreb. Azi servitorii au zi liberă, iar doamna arhiducesă, soția mea, e la băi la Karlsbad. Singurul inconvenient deci e că va trebui să ne descurcăm fără valet, l-am trimis de dimineață după țigări și a dispărut cu banii. În ceea ce mă privește pe mine, eu nu sunt acasă…

Când Deleanu pare a se fi hotărât, îl iau de braț, pun mastodontul sub celălalt braț și ne îndreptăm iavaș-iavaș spre domiciliu, conversând despre toate cele și mai ales despre vreme care e splendidă, n-a plouat de mult dar o să plouă, temperatura fiind în oarecare creștere stopată uneori de mici scăderi, cum spun profeții timpului probabil de la radio-TV, ceea ce ne face pe amândoi să credem că la mare e frumos. Stare meteorologică care se produce de obicei când alții se află acolo… Și iată că făcând aceste considerații meteo-rutiere, ne introducem în garsonieră ca doi buni prieteni, în orice caz mai buni decât ieri pe vremea asta.

Scot o sticlă de *Amontillado extra dry* din rezerva mereu adusă la zi de un prieten care odată plecat să lucreze în străinătate n-a uitat că acum vreo patru ani l-am ajutat să iasă dintr-un rahat mare cât Ceahlăul, rahat în care intrase catapultat de o blondă serafică aflată în slujba unui domn cu patru conturi secrete la Zürich, îi dăm cep și ne punem pe taclale, așa cum le stă bine la doi bărbați dintre care unul abia a scăpat de o femeie, iar celălalt nu știe cum să-și rupă gâtul mai bine pentru a pune mâna pe ea.

Astfel, trecem în revistă lungi cortegii de persoane de sex slab și frumos, căutând să le scoatem cât mai plastic în evidență farmecele, materializate în sâni, coapse și diverse alte părți anatomice cum ar fi gleznele de căprioară, ne povestim scurte dar interesante experiențe amoroase soldate cu victime sau nu, iar în toată această perioadă de timp pe care o căuta un scriitor cu numele de Camus sau Proust (pentru el nu mai are nicio importanță confuzia…) consumăm vârtos din licoarea de origină iberică precum și două cafele preparate personal de marele istoric literar Cezar Dragoman, după rețeta strict secretă a unui turc din Ada Kaleh[13], localitate insulară cufundată în prezent sub apele Danubiului, cu urmele pașilor mei cu tot…

[13] insulă pe Dunăre, acoperită în 1970 de apele lacului de acumulare al hidrocentralei Porțile de Fier I.

Cum e și firesc, limbile ni se dezleagă, și dacă cele ce urmează s-au putut materializa în cuvinte tipărite, asta se datorează numai faptului că, uneori, la o simplă apăsare pe un butonaș aflat sub pervazul ferestrei din baie, un paralelipiped cu componente electronice intră discret în acțiune, memoria lui fiind infinit mai rapidă decât cea a oricărui produs al naturii nedotat cu astfel de cuceriri ale tehnicii…

*
* *

— „Acum patru ani, pe vremea asta, îmi făceam bagajele… Aveam 29 de ani, un Renault 10, o nevastă tânără, încă studentă la Arte Plastice, destul de frumoasă aș zice din moment ce și acum citesc în ochii multora că, fără unele norme de conviețuire socială, ar dezbrăca-o și-ar pune-o jos după primele cinci minute de conversație între patru ochi, un salariu peste medie și-un dor nebun să am mai mult.

Munceam de dimineață până seara, Anca se plângea că mă vede acasă numai cu ocazia sărbătorilor naționale, noaptea aveam insomnii, lucram la niște calculatoare din generația doua, ceva nu-mi ieșea, nu-mi ieșea de peste doi ani, luam sticla de coniac lângă mine și mă adânceam în reviste. Günther Sachs, acompaniat de patruzeci de playboys și starlete, își petrecea sfârșitul de săptămână la Sylt, alergând pe plajă desculț sau organizând concursuri de călărie pe ponei de rasă; la Monte Carlo un necunoscut schimba la casă două sute de dolari pe jetoane, miza la ruletă de 13 ani consecutiv pe 13 și pleca numai după două ore cu trei milioane; la Cannes, la festivalul filmului, cunoscuta actriță Norah Blessi Jung se îndrăgostea iremediabil de un spectator aflat în primele rânduri la premieră. Acesta, i-am uitat numele dar era în orice caz student la universitatea din Amsterdam, închiriase

smokingul strict necesar pentru a putea intra să-și vadă idolul cu banii destinați taxelor pe anul în curs, urmau paisprezece fotografii color în mările sudului și pe podișurile din Afganistan unde fericita pereche își petrecea luna de miere, iar în final se sinucideau cu focuri simultane de armă, nemaiputând suporta ideea că dragostea lor nebună s-ar putea eventual diminua cu timpul; la Hamburg, salariatele unui bordel de pe Repeerbahn ieșeau în stradă dezbrăcate în costume de lucru, pentru a protesta împotriva samavolniciei poliției care le arestase câteva colege neîncadrate și fotografiile redau din toate unghiurile posibile insolitul cortegiu; echipa de rugbi a unei universități columbiene cădea cu avionul în Anzi, coechipierii rezistau eroic timp de două săptămâni chinurilor foamei apoi se mâncau între ei, supraviețuitorii neuitând să pozeze ulterior, rânjindu-și dinții printre firele de barbă sură, fotoreporterilor sosiți odată cu echipele de salvare; marele artist fotograf Axel Jo Cobimus II reușește să imortalizeze pe peliculă Kodak-color majoritatea tăinuită încă a farmecelor Claudiei Cardinale, fotografiind cu un aparat prevăzut cu cel mai puternic teleobiectiv din lume prin crăpăturile jaluzelelor de la ferestrele divei, mereu coborâte în ultimii ani. Celebrul reporter era și el, la rândul lui, imortalizat pe aceeași peliculă Kodak-color, și anume în poziția sa de lucru, adică spânzurat cu degetele picioarelor de jgheabul acoperișului vilei, astfel încât numai capul și teleobiectivul gigant să-i ajungă până în dreptul ferestrei oblonite; fiica celebrului armator grec Dimitrakios, Electra, dădea o recepție pe yachtul ei personal „*Penelopa*”, dotat cu piscină încălzită, 18 saune, sală de cinema cu ecran panoramic, cazino, trei baruri și-o orchestră pop, recepție inaugurală la care participanții, porniți într-o croazieră de 40 de zile, trebuiseră să apară costumați în maximum treizeci de centimetri pătrați de produse textile; Firma Masseratti prezenta în imagini ultimul său tip de autoturism sport cu două locuri care se

puteau transforma în budoar la o simplă apăsare de buton; parada anuală a modei organizată de casa Pierre Cardin era deschisă de însăși Veronika, manechinul cu cele mai lungi picioare din lume; la Costa Brava se puneau în vânzare ultimele *bungalow-u*ri construite pe piloni și expuse din toate cele patru laturi brizei oceanului Atlantic (ultraconfortabilele *bungalow*-uri puteau fi achiziționate cu un avans moderat, creditarea restului putându-se efectua la simpla cerere de către consorțiul financiar IOS la convenabila dobândă de 9,825% pe an); inginerul de origină poloneză Jaroslaw Pasjuskiewiez, după cinci ani de încercări zadarnice și după ce irosise suma de trei milioane dolari pusă la dispoziție de firma General Electronics Ltd. reușise să pună la punct un dispozitiv electronic de avertizare a erupțiilor petrolifere de intensitate medie, care avea să aducă firmei un beneficiu anual net de 60 de milioane. Fericitul inventator era fotografiat cu și fără soție, cu și fără amantă, cu și fără Rolls Royce, cu și fără „modestul" său *châlet d*in Elveția…

…Iar în timpul ăsta, citeam în ziarele noastre, se intensifica în mod deosebit campania de utilizare eficientă a mustului de grajd, comisia de valorificare superioară a deșeurilor de fier-beton raporta însemnate economii, se dădeau în folosință patru noi blocuri de locuințe la Odorhei, iar conferința internațională pentru deshidratarea legumelor își deschidea lucrările la București, în vreme ce peste tot se desfășura cu succes campania de recoltare a păioaselor…

M-am suit deci în avion împreună cu alți 39 de turiști, Anca își dădea niște examene, se încăpățânase să nu meargă și ea, și odată aterizat în prima capitală occidentală prevăzută pe itinerariul excursiei, mi-am abandonat geamantanul conținând cinci cămăși și două costume de tergal la hotel și-am sunat la ușa reprezentanței locale a firmei General Electronics Ltd.

Nu eram nici mai bătrân nici mai prost decât

inventatorul dispozitivului electronic de avertizare a erupțiilor petrolifere de intensitate medie, iar un Rolls Royce și-un *châlet* în Elveția puteau sta foarte bine și unui tânăr inginer electronist de origine română”…

13

Deleanu își aruncă ochii pe ceas și sare în picioare.

— Te-am plictisit destul și la șapte am o întâlnire, plus că ar mai trebui să ațipesc vreo jumătate de oră înainte de a pleca la fabrică…

Îl conduc până la ușă, pe urmă intru în baie, apăs pe buton și dau drumul dușului. E momentul în care sună de obicei telefonul, aștept încordat înainte de a intra sub ploaia călduță, nu se întâmplă nimic, mai există și excepții… Fac deci liniștit o baie, beau o cafea și simt cum aburii iberici dispar treptat din cutiuța mea craniană, lăsând în urma lor spațiul necesar ca cel puțin trei duzini de întrebări să danseze o sambă îndrăcită, dans național de origină sud-americană care produce de obicei prea mult zgomot și prea puține răspunsuri.

La șapte fix iau din nou mastodontul sub braț și încep să cobor scările. În hol e răcoare, din lăzile verzi pline cu pământ de flori a trei lei găleata se înalță cea mai felurită vegetație, în spatele unei uși scâncește un cățel.

Toată viața mi-am dorit un câine, unul negru, lucios, care să mă aștepte dând din coadă în colțul străzii, la ora când știe că vin de obicei acasă. Poate că e mai bine că nu l-am avut, sărmanul animal ar fi trebuit să lâncezească toată ziua la colț, având în vedere orele când vin eu acasă… Am să iau unul pentru Monica, când va împlini cinci ani. Dar cum până atunci mai sunt încă cinci ani și două săptămâni, să ne vedem mai bine de ale noastre…

Afară s-a mai răcorit, mă hotărăsc să merg pe jos până în strada Lunii, și așa loc de parcaj se găsește din ce în ce mai rar în ultimul timp. Tabloul atârnă al naibii de greu, parcă ar avea rama din aur, dacă e să-l vând la kilogram mă umplu de bani.

Când dau colțul din Armenească în Republicii, un cetățean distrat se ciocnește din plin de mine și când ne despărțim din involuntara îmbrățișare cu scuzele de rigoare, am în palmă un bilețel. Îl mențin acolo până ajung în liftul care mă urcă la etajul șase al blocului de la numărul 74 pe strada Lunii, apoi îl despăturesc rapid. „Te așteaptă nea' Dinu, vino imediat ce poți". Bilețelul e semnat *„L"* . Îl fac mărunțiș și-i dau drumul prin găurile de aerisire ale cabinei.

Pe ușa apartamentului 62 scrie „Ing. A. Teodosie", sun, îmi deschide un bărbat cu ochelari negri și dotat cu un barbișon cenușiu. E îmbrăcat într-un halat de casă grena și își ascunde picioarele goale în niște papuci de aproximativ aceeași culoare. Îmi întinde o mână moale, mă invită să iau loc într-un fotoliu chiar acolo, în hol. Nici nu apuc să mă instalez, că se și repede la tablou și-l despachetează cu mișcările precipitate ale amantului tocmai sosit dintr-o lungă deplasare.

Îl așază pe o comodă, rezemat de perete, se plasează la vreo trei metri de el și cade automat în transă.

Îmi arunc și eu ochii pe obiect: reprezintă, îmi place să cred, două căpițe de fân. După culoare, fânul respectiv nu pare suficient de uscat. Dacă norii de ploaie ce se întrezăresc către orizont vor și produce ceea ce promit, e de presupus că bietele căpițe vor prinde mucegai în următoarele câteva zile, spre dezamăgirea rumegătoarelor cărora le-ar fi fost destinat. La o observație mai atentă, orice amator de artă ar putea constata că la poalele uneia dintre căpițe somnolează sămănătorist o țărăncuță. Ea pare însă complet indiferentă vizavi de pericolul precipitațiilor atmosferice iminente.

Semnătura din dreapta tabloului, în partea de jos, e perfect indescifrabilă.

Cu ajutorul unei țigări, mă pregătesc suspinând pentru o lungă așteptare. Ing. R. Teodosie pare deodată hotărât să tragă un pui de somn așa, de-a-mpicioarelea, altfel nu se explică de ce a închis ochii în spatele ochelarilor negri - și e cazul să mă întreb cum naiba poate sesiza un autentic cunoscător de artă toată subtilitatea coloristică a pânzei prin niște lentile atât de închise, dar lumea e plină de necunoscute - doar din când în când își freacă mâinile, ca negustorii de haine vechi când prind un licean în pană financiară și se pregătesc să-i umfle paltonul nou la preț de vestă fără catarame.

Când e gata-gata să mă ia și pe mine somnul, posesorul papucilor grena iese brusc de sub influența pasei magnetice, întoarce căpițele de fân cu fața la perete, ia loc în celălalt fotoliu, atacă o țigară ceva-ceva mai lungă decât a mea și mă sondează:

— Cât?

Sunt hotărât să scot vesta fără catarame la preț de palton.

— După cum observați, domnule inginer, stați în fața, sau mai bine zis în spatele unei pânze de o formidabilă valoare artistică…

— Cât?

Cele trei litere se leagă într-un cuvânt scurt și mai sec decât zgomotul produs de cuțitul celei mai perfecționate ghilotine, utilizată pentru despicarea lemnelor de foc…

Continui netulburat:

— Autorul acestei capodopere, un cunoscut maestru din generația veche cu studiile de specialitate desăvârșite în Olanda, în prezent emigrat în America Latină unde a devenit o celebritate mondială - tocmai am citit în *„Neue Revue”* că a fost invitat la masă de Benvenuto Estabene, regele spaghetelor - a reușit să sugereze, cu un viguros talent ieșit din comun, liniștea internă a acelei țărăncuțe

simplă și naivă, indiferentă la dezlănțuirea elementelor naturii. E o luptă a contrariilor care irumpe din contrastul culorilor și așa mai departe, nu e nevoie să vă deschid eu ochii, eu aș zice 34 de foi pentru cine întreabă și vă las singur cu eroina principală…

Buzele subțiri ale inginerului se întredeschid într-un zâmbet. După părerea mea, așa ar zâmbi un șarpe cu clopoței, dacă natura ar fi considerat util ca reptilele să se amuze și ele din când în când…

— Și pentru cine cumpără?

— Pentru cine cumpără, 30…

— 18.

Mă ridic și adun de pe jos ambalajul. Puțină gimnastică nu strică după atâtea emoții artistice.

— Aveți pe aici vreo sfoară? Că asta a cam devenit inutilizabilă…

…Și uite așa ne tocmim ca țața Marița cu țața Fița în Obor circa o jumătate de oră, dar la expirarea acestui termen inginerul dispare câteva secunde în spatele unui glasvand și când reapare are în mână un teanc de sute care rotunjesc și așa rotunda sumă de 25 de mii. Mi le înmânează cu o figură atât de chinuită, încât cine-l vede are impresia că nu bani îmi înmânează el mie, ci cel puțin două treimi din propria-i inimă de dulce mamă vitregă.

Înghesui pachetele prin buzunare, îmi iau rămas bun de la generosul amfitrion și părăsesc apartamentul întrebându-mă cum naiba poate arunca cineva, cât ar fi el de inginer, atâta grămadă de bani pe o copie care ar putea servi cel mult drept lucrare de diplomă pentru un membru al cercului de pictură de pe lângă casa de cultură a centralei pentru centralizarea ambalajelor din carton ondulat…

*

* *

„Declarație.

Subsemnatul Irimie Dodu, inginer principal la I.P.R.U.C. - Oradea, domiciliat în Oradea, strada Pustiului nr. 16, am sosit în capitală în seara zilei de 16 iunie 197... cu trenul, pentru a putea participa a doua zi la o ședință de lucru în minister. Negăsind cameră la câteva hotele am intrat la Braseria *Ambasador* pentru a lua masa în așteptarea întoarcerii acasă a unui prieten coleg de facultate, domiciliat în capitală, pe care îl sunasem la telefon și care după cum mi-a spus bunica acestuia se afla la cinema, întrucât intenționam să-l rog să mă adăpostească la el în acea seară în lipsă de soluție.

La circa o jumătate de oră de la sosirea mea în această braserie, când tocmai mi se adusese biftecul cu ou pe care îl comandasem, s-a apropiat de masa mea o tânără care m-a rugat să-i permit să ia loc pentru a putea consuma ceva nefiind alte locuri libere.

I-am permis să ia loc desigur, și din vorbă în vorbă am aflat că o cheamă Tina Ionescu, este de profesie critic cinematografic și nu este căsătorită. La rândul meu i-am povestit că am venit în București pentru a participa la o ședință la minister și întrucât consumasem două pahare de coniac și circa o sticlă de Sâmburești de trei sferturi mi-am pierdut din greșeală controlul și i-am explicat că la ședința de a doua zi urma să țin un referat privind unele studii efectuate de un grup de cercetători pe care îl conduc în domeniul folosirii lemnului special tratat ca înlocuitor al unor metale pe care în prezent le importăm.

La scurt timp după ce telefonându-i colegului, am constatat că acesta nu se înapoiase acasă, Tina Ionescu pe care am numit-o mai sus m-a invitat amabilă să-mi petrec noaptea la ea, lucru pe care l-am acceptat, neavând unde dormi și fiind celibatar. Această persoană a lipsit apoi câteva minute de la masă în care timp mi-a explicat că a telefonat acasă pentru a se convinge dacă nu cumva au venit întâmplător părinții ei din provincie în vizită între

timp și cum nu a fost cazul, am luat un taxi și ne-am deplasat la domiciliul acesteia din cartierul Titan unde posedă o garsonieră.

Țin să subliniez în această declarație pe care o dau din proprie inițiativă că a doua zi, la minister, în timp ce-mi pregăteam hârtiile în vederea susținerii referatului, am constatat cu adâncă uimire că cineva îmi umblase în servietă, probabil în cursul nopții. Aceasta întrucât mapa în care îmi păstrez notițele era legată cu nod și fundă, în timp ce eu o leg întotdeauna cu două noduri întrucât încă din copilărie procedez astfel.

Drept care am considerat necesar să dau această declarație, întrucât consider că e de datoria mea, chiar dacă am greșit și eu cu această aventură trecătoare, sperând că s-ar mai putea remedia ceva dacă autoritățile competente sunt puse în temă.

Ing. Irimie Dodu”

Colonelul Dumitrescu ia cele două pagini scrise de mână și le depune în dosarul rămas deschis pe masă.

— A făcut Dodu o descriere a fetei, tovarășe colonel?

Șeful îmi pune în față textul dactilografiat al stenogramei luate după descrierea făcută de Dodu criticului cinematografic Tina Ionescu.

Îl parcurg cu atenție, apoi cer permisiunea să fumez.

— Nu încape nicio îndoială, tovarășe colonel. E Alice Minea.

14

În birou își face apariția Lupu, elegant și cu dungulițe, în ciuda căldurii de afară. Se pare că nu intră pentru prima oară aici astă-seară, din moment ce își permite să nu

salute…

— Dodu n-a reușit să-și amintească strada și numărul casei în care a dormit aseară, tovarășe colonel. Luând însă drept reper puținele indicii pe care le-a reținut, am reușit să depistăm un bloc care lui i se păruse inițial identic cu celelalte. În final, l-a recunoscut după o tufă de trandafiri care crește în fața intrării.

La verificarea efectuată cu sprijinul miliției, a reieșit că garsoniera respectivă aparține…

— Lui Remus Codrea, student la I.A.T.C., secția operatorie, completez eu, privind pe fereastră.

Lupu ia poziția de pacient la stomatologie. Îl las așa, în vreme ce reflectez că, prin logică, poți să-ți dai seama și cam câte rochii avea Eva, în primele ei zile în Paradis.

Colonelul nu ne dă atenție.

— Dodu poate pleca. Lupule, atrage-i atenția să nu pălăvrăgească că a trecut până la noi, mulțumește-i c-a făcut-o totuși, și explică-i că de rest ne vom ocupa în continuare, n-are rost să-și facă probleme. Ia legătura cu băieții noștri din Oradea să facă cercetări discrete la I.P.R.U.C., asupra importanței studiului respectiv și în ce măsură e confidențial. După cum ai văzut la analiza efectuată, nu constituie secret de stat. Cineva s-o supravegheze pe Alice Minea, ia măsuri, Lupule, din moment ce maiorul Adrian e ocupat să-și piardă banii la pocher și să facă pe samsarul. Remus Codrea e acum sub observație?

— Este, tovarășe colonel mă pomenesc răspunzând la întrebarea adresată subalternului meu.

Colonelul se încruntă puțin, apoi ridurile îi revin la normal.

— Trimite-l încoace pe Pănescu.

Lupu iese și imediat își face apariția Costică Pănescu.

— Ei?

— Radu Teodosie, inginer zootehnist la o stațiune de creșterea intensivă a taurinelor din apropiere de București,

58 de ani, necăsătorit, domiciliat în strada Lunii 74, fără antecedente penale, a primit în urmă cu cinci luni o moștenire de la o rudă îndepărtată, un anume Ilie Arvinte, ardelean emigrat în 1934 în S.U.A. unde se pare că a făcut ceva avere. Arvinte a murit în 1968, dar avocații însărcinați cu succesiunea au izbutit să-l depisteze abia de curând pe fericitul moștenitor. Întreaga moștenire i s-a remis în cont la Banca Română de Comerț Exterior[14], de unde face retrageri de sume în lei. Azi-dimineață, pe la 11:30 după cum și-a reamintit casiera, Teodosie a retras suma de 25 000 lei. Seriile bancnotelor sunt identice cu cele aflate în prezent în posesia tovarășului maior Adrian.

— Ce zici, Adriene? zâmbește colonelul. Te lăudai cu arta ta de a te tocmi, și când colo Teodosie știa cu ore înainte ce sumă o să-ți ofere pe tablouaș… Și acum, ce ai de gând să faci cu mia cu care te finanțează proprii iepurași pe care-i vânezi?

— Mă gândesc s-o folosesc drept fond de rulment, răspund eu modest. Poate o pierd diseară și pe asta…

— Cum vrei…

Colonelul își orânduiește pe birou hârtiile în stilu-i birocratic care mă scoate din sărite de mulți ani, pe urmă se ridică și se așază pe fotoliul din fața mea.

— Cafea?

Înclin absent capul și peste câteva minute apare Angela, cu o ceașcă de cafea și un pahar de ceai fierbinte pentru șef.

— Ei? Ce zici?

Mă uit la teancurile de bani pe care le-am depozitat temporar pe măsuță.

— Ideea nu e rea, tovarășe colonel. Banii necesari finanțării micii rețele intră în țară elegant, pe cea mai directă cale cu putință, fără a stârni câtuși de puțin

[14] Înființată în 1968 sub denumirea de „Banca Română de Comerț Exterior” (BRCE) și *„lichidată”* în octombrie 1999 când se numea BANCOREX.

bănuieli. Iar dacă Teodosie vrea să-i arunce pe căpițe de fân, cine-l poate împiedica? Sunt banii lui…

— Ești sigur că tabloul n-are o valoare deosebită?

— În măsura în care am observat că pânza e relativ nouă, da. Dacă i-ar fi aparținut într-adevăr argentinianului, vreau să zic unchiului Ancăi Popescu, s-ar fi observat o oarecare patină a vechimii. Cred că l-a pictat chiar ea, doar e absolventă de arte plastice… În felul ăsta se creează, la nevoie, alibiurile necesare. Ea poate justifica oricând banii trimițând la nevoie la Teodosie, iar acesta, pasând mingea mai departe, la ilustrul necunoscut decedat în 1968. Bag mâna în foc că bătrânul Arvinte, dacă a existat cumva, n-a lăsat în urmă o avere atât de copioasă. Banii provin din conturile vreunei agenții de informații.

Poate ar fi bine să verificăm, așa, ca să fim cu sufletul împăcat, și existența sau, mai bine zis, inexistența lui Arvinte. Cât privește povestea cu moștenirea, verifică dacă poți în Ohio… Cred că e cazul s-o lăsăm baltă…

Meditățm o vreme asupra celor conchise, apoi întreb:

— Permiteți să văd dacă a adus Stamate banda?

— Banda ta e deja în seiful meu, Adriene. De când a adus-o tot stau și mă gândesc ce sancțiune să-ți dau…

— De ce, tovarășe colonel? mă interesez, făcând pe miratul, deși știu foarte bine unde bate.

— Poate că e cazul să-ți mai reamintesc prevederile legale? Poate ai uitat că legea nu ne permite să folosim astfel de metode? Virgil Deleanu nu e bănuit de activitate subversivă antistatală, procuratura n-a fost sesizată, nu i s-a cerut o aprobare excepțională, iar maiorul Adrian folosește metoda înregistrării pe bandă a mărturisirii.

Colonelul e într-adevăr indignat și, dacă-l mai las să se ambaleze puțin, poate deveni periculos. Mă lansez într-un atac frontal:

— Vă rog să-mi permiteți, tovarășe colonel! Care anume e metoda ilegală de care pomeniți! Efectiv nu vă înțeleg! Am voie să păstrez în propria mea casă un magnetofon?

Am, chiar două. E magnetofonul meu personal? Achiziționat din propria mea soldă? E. Observ că magnetofonul cu care am efectuat înregistrarea respectivă nu face parte din dotarea tehnică a instituției. Merg mai departe: presupunând că îmi face plăcere să cânt *Traviata* în baie, am voie s-o fac?

— Ai, oftează șeful, care pricepe unde vreau să-l aduc.

— Dar să înregistrez pe bandă vocea unui prieten?

— Ai, cu consimțământul lui. Mai ales că „prietenul” nu cântă arii din *Traviata.*

— Cântă arii din *Odiseea.* Odiseea lui, de Ulisse modern și contemporan. Iar consimțământul e implicit. Im-pli-cit, subliniez. Deleanu e prietenul meu, a venit la mine acasă din proprie inițiativă și nesilit de nimeni, și-a povestit fără să-l determin eu s-o facă unele amintiri. Cred că nu mai e nevoie să duc raționamentul mai departe. Vă rog să mă iertați, dar dacă aveți intenția să mă sancționați, atunci vă sugerez să cereți în prealabil avizul oficiului juridic al ministerului… Ies, oricum, la raport…

— O s-o fac, Adriene, fii tu fără grijă…

— E ultima grijă pe care o am, tovarășe colonel. Sper că nu va fi cazul să vă autosancționați dacă veți asculta acum la invitația și din inițiativa *mea, o* înregistrare făcută de *mine,* pe banda *mea…*

Atacul e cea mai bună apărare, dar mă uit cu coada ochiului la nea’ Dinu să văd dacă n-am mers totuși prea departe. Se pare că n-am mers, sau colonelul e astăzi prea bine dispus. Bat în continuare fierul cât e cald:

— Aș putea să-i adresez Angelei rugămintea personală ca, aflându-se în afara orelor de serviciu, să stenografieze cele imprimate pe bandă? Poate că intenționez să-mi scriu, după vreo douăzeci de ani, memoriile…

Cum nu mi se răspunde da, dar nici nu, o rog pe secretară să-mi facă acest mic serviciu colegial, și ea apare însoțită de două duzini de creioane ascuțite, precum și de căpitanul Lupu, un tip curios de când îl știu.

…De pe bandă, vocea ușor grizată a lui Virgil Deleanu se răspândește în biroul șefului, care meditează încă dacă e cazul să mă sancționeze sau nu…

*
* *

„Directorul reprezentației concernului General Electronics Ltd., domnul Raymond Esposito fuma trabucuri de proveniență braziliană. M-a ascultat câteva minute atent și manierat, făcându-se că nu știe câte ore mă lăsase să aștept în anticameră, apoi m-a întrerupt cu un gest ferm:

— Interesant, domnule Deleanu… Foarte interesant. Dar, după cum poate știți, atâta timp cât reprezentanța societății noastre se află pe teritoriul acestei țări, este obligatoriu să-i respecte legile. Înțeleg că nu posedați un pașaport în regulă, din moment ce ați venit cu un grup de turiști înseamnă că sunteți înscris pe unul colectiv. Și nici alte documente…

— Am reușit să-mi scot diploma de inginer, am sărit eu.

— Mda… Și cu diploma e o chestie… Nu prea e recunoscută aici. Știu, institutele dumneavoastră pregătesc niște ingineri excepționali, dar așa e legea aici… Va trebui să dați din nou o serie de examene, vreo 6-7 dacă sunt bine informat, va trebui să lucrați până atunci ca… hm… să zicem ca… muncitor… eh… auxiliar. Dar nu asta este problema… Mai întâi trebuie să vă prezentați la poliție și ulterior vom vedea ce mai e de făcut, după ce veți primi niște documente de identitate. Până atunci, nu-mi rămâne decât să vă urez mult succes, să vă destăinui că avem mare nevoie de ingineri electroniști bine pregătiți și să vă rog să-mi mai faceți o vizită când timpul vă permite…

Domnul Ravmond Esposito m-a condus politicos până la ușă, secretara lui avea cei mai robuști sâni pe care-i văzusem până atunci dacă fac abstracție de fotografiile din

reviste, iar ușile se deschideau și se închideau complet automat.

Am ajuns în stradă cu un lift ultrarapid, iar la poliție pe jos. Simțeam că va trebui să economisesc puținele bancnote de care dispuneam în valuta acelei țări…

…Locotenentul în fața căruia fusesem adus mirosea discret a *Eau de Tabac,* fuma niște țigări scurte, cu tutun negru, era tinerel și al naibii de plictisit. M-a ascultat fără să scoată o vorbă, a deschis un sertar, și fără măcar să mă privească, a scos un formular-tip și mi l-a pus în față. Pe urmă a ieșit din cameră.

M-am uitat pe formular și, îmi aduc aminte cu acuitate și astăzi, am scos un fluierat de uimire, cuprindea 487 de întrebări, tipărite în cinci limbi, printre care și română. 487 de întrebări! Am simțit nevoia să mă scol și să mă duc urgent la hotelul unde fusese cazat grupul nostru, dar mi-am înfrânt pornirea. De altfel, tocmai atunci intra pe ușă un sergent care aducea o cafea.

M-am repezit la ea, era prima oară când beam filtru cu lapte condensat, avea un gust ciudat și mi-am amintit imediat de una dintre reclamele pe care le tot văzusem prin reviste: „Proaspătă, aromată, unică, îmbietoare, cafeaua Eduscho!”.

Ultima țigară din pachetul adus din țară avea tutunul puțin scuturat, am rămas îndelung cu privirea lipită pe cele două mici vase cu pânze desenate deasupra cuvântului „Snagov”, undeva în apropierea lor se afla restaurantul unde-mi invitasem prietenii la logodnă… Am început să scriu răspunsurile la întrebările chestionarului. Nu mi le mai aduc aminte pe toate deși ulterior am mai răspuns la aceleași întrebări de cel puțin încă patru ori - probabil încercau să-și dea seama dacă răspunsurile mele sunt identice? - dar câteva mi-au rămas totuși în minte, mă frapaseră inițial, apoi mi-am dat seama care era scopul lor… Dar atunci, la poliție, am rămas interzis… Dacă ești curios, pot să-ți recit câteva mostre:

— «Enumerați în măsura în care vă amintiți, magazinele care se află pe strada dumneavoastră, în direcția în care mergeți dimineața la serviciu, mai întâi pe partea dreapta, apoi pe partea stânga»;

— «Care sunt relațiile dintre directorul dvs. și secretarul de partid? Indicați numele acestora»;

— «Cum apreciați calitatea pâinii pe care o consumați de obicei?»;

— «Ați fost membru al gărzilor patriotice? Dacă da, indicați câte antrenamente ați efectuat în ultimul an și menționați arma pe care o foloseați»;

— «Ce documente sunt necesare pentru achiziționarea unui loc de veci?»;

—» Care este gradul obținut în armată, unde ați făcut stagiul militar, cum îl chema pe comandantul de pluton?»;

— «La ce formă de învățământ politic ați participat în ultimii ani? Care este numele propagandistului și cum apreciați gradul lui de exigență?»;

— «Ce ziare citeați de obicei, ce anume vă interesa în primul rând?»;

— «Indicați numele colegilor de liceu pe care vi-i amintiți, eventual actualele lor locuri de muncă»;

— «Cât au durat formalitățile necesare obținerii vizei de ieșire din țară? Ce documente ați prezentat?»;

— «Cu ce se ocupau vecinii cu care erați în relații mai apropiate? Dar soțiile lor?»;

— «Există în apropierea locuinței dumneavoastră o instalație de alarmare în caz de pericol nuclear? Unde este amplasată ea?»;

— «Cunoașteți personal pe cineva din conducerea de partid și de stat? Dacă da, care erau relațiile existente la data plecării din țară?»

…Și așa mai departe, până la 487. Am completat toată noaptea formularul, după care mi-am cumpărat un pachet de țigări introducând două monede în automatul instalat pe culoar. Primul meu pachet de țigări fumat în străinătate

a fost un *Camel* cu filtru. A fost și ultimul *Camel* pe care l-am mai fumat de atunci…

Dimineața, către opt, după încă un filtru cu lapte condensat, intram însoțit de sergentul de serviciu pe porțile lagărului de emigranți din F. Pe o pancartă uriașă plasată chiar în spatele porții, scria cu litere mari: *„Bun venit în lumea liberă!”*

15

„Barăcile erau imense, aliniate în dreapta și în stânga aleii principale, în față trona un fel de pavilion administrativ cu un etaj, prin ușa principală intrau și ieșeau civili, numai civili, n-am văzut niciodată acolo o uniformă militară sau de poliție.

Am intrat însoțit de un individ gras și cam șifonat care mă luase în primire fără o vorbă de la poartă, prin câteva ferestre mă priveau copii. În clădirea administrativă mirosea a dezinfectant și a *spray* de mandarine, am fost introdus direct în baie, mi-am amintit deodată cu oroare și un frison de panică de Auschwitz, apoi mi-am scuturat teama, eram doar la un sfert de secol de război, eram doar în lumea liberă.

După duș, un duș ciudat, apa țâșnea din pereții laterali, din plafon, din podea, ciudat dar reconfortant, mi s-a adus o cutie de carton, am desfăcut-o, conținea un costum gri cu mici romburi în țesătură, trei cămăși, două cravate, pantofi, lenjerie, periuță de dinți și pastă, toate aseptice, impersonale, un săpun *„Lux”* cu Rommy Schneider zâmbind pe ambalaj, cinci pachete de țigări, știau deci că sunt fumător, într-un plic se aflau toate obiectele personale pe care le lăsasem în hainele mele, hainele nu le-am mai revăzut de atunci, plus un cartonaș pe care scria „baraca

II, camera 7, pat 3” .

Aveam să-mi dau seama mai târziu că personalul fiind redus, totul fusese raționalizat la maximum, se evitau discuțiile lungi, explicațiile, totul era tipizat, decurgea în limitele unei organizări perfecte, de mecanism reglat la secundă, aveam senzația că intrasem pe o uriașă bandă rulantă și treceam prin mașini necunoscute, ca o bucată de metal informă care trebuie fasonată, ciocănită, întoarsă pe toate fețele pentru a fi adusă în final la un standard anume…

M-am îmbrăcat, nimeni nu era prin preajmă, mi-am pus restul obiectelor în cutia de carton în care fuseseră ambalate piesele vestimentare și m-am îndreptat nesupravegheat către baraca II. Abia peste câteva zile aveam să observ micile camere de luat vederi ale unei instalații de televiziune cu circuit închis amplasate pe culoare și dirijate probabil de undeva, de la un post central de observație…

Camera 7, patul 3…

Erau patru paturi în camera 7, lângă fiecare o noptieră, patru dulapuri în perete, numerotate bineînțeles, am deschis la întâmplare ușa unuia, nu era gol, le-am deschis și pe celelalte, cu excepția celui cu numărul 3 erau toate ocupate cu obiecte de îmbrăcăminte, probabil că vecinii de cameră erau pe undeva, aveam să-i cunosc către seară.

M-am trântit îmbrăcat pe pat, era liniște, n-ai decât să nu crezi dar am plâns așa, cu fața în sus, privind globul alb-gălbui din centrul tavanului, deținutul liber II-7-3 a plâns fără lacrimi până a adormit…

M-a trezit o voce de femeie, am privit în jur, nu era nimeni, totuși o voce feminină rostise „Domnul Virgil Deleanu (Deleanu cu accent pe e, parcă nu era numele meu, parcă era un nume străin) este invitat în pavilionul central, camera 9” , mi-am dat seama apoi că vocea provenea dintr-un mic difuzor plasat deasupra ușii, m-am dus în pavilionul central la camera 9, mă aștepta un bărbat

suplu, la circa 40 de ani, bine îmbrăcat, pomădat, m-a întâmpinat cu mâna întinsă.

— Numele meu e Lombard, domnule Deleanu, sunt referent principal al lagărului de tranzit din F… Aș vrea să vă pun la curent cu câteva lucruri pe care considerăm necesar să le știți pentru a evita ambii unele neplăceri viitoare… Luați loc, puteți fuma, eu din păcate m-am lăsat de multă vreme…

M-am așezat pe unicul scaun din încăpere, domnul Lombard a luat loc în fotoliul din fața biroului, a scos o mapă subțire, albastră, a deschis-o ca un automat și a început să citească rar, cu dicție, ca un profesor aflat în fața unui copil handicapat: - Lagărul de tranzit din F., aflat în subordinea Ministerului de interne, este destinat adăpostirii provizorii a transfugilor din țările Europei de est pe o perioadă variabilă, necesară integrării într-un tip de societate nou pentru aceștia…

Îl ascultam, îl înțelegeam, dar cuvintele treceau parcă pe lângă mine, aveam senzația că mă aflu în centrul acțiunii unui film, că nu peste multă vreme se va aprinde lumina și totul se va risipi odată cu *„The End*”-ul de pe pânză…

— …este necesară desigur o perioadă de verificare a celor declarate la poliție… oaspeții noștri sunt tratați cu toată deferența posibilă, dar vor trebui să se încadreze în disciplina internă a lagărului… veți primi un certificat de identitate provizoriu care va atesta statutul dumneavoastră până la primirea documentului de identitate cerut de legile statului… odată cu renunțarea la cetățenia anterioară… cheltuielile de întreținere vor trebui acoperite din retribuția bănească primită pentru munca efectuată… vor trebui studiate și respectate legile țării-gazdă… veți găsi un rezumat al acestor legi în noptiera dvs… depinde de dumneavoastră ca perioada de sejur aici să fie cât mai scurtă.. Sunt interzise îndeosebi discuțiile cu caracter politic… apelăm la înțelegerea dumneavoastră pentru a depăși perioada mai grea a acomodării…

Domnul Lombard își terminase predica monotonă și zâmbea acum profesional, cu buze subțiri.

— Cam cât durează în medie „acomodarea” despre care vorbeați? l-am întrebat, după o pauză penibilă în care privisem desenul mochetei gălbui de sub picioarele mele.

— În medie? se întrebă la rândul lui Lombard. În medie 6-8 săptămâni… Iar acum, domnule Deleanu, permiteți-mi să vă felicit încă o dată pentru reușita dumneavoastră în tentativa de a ajunge în lumea liberă și să vă rog să completați un scurt chestionar pe care-l veți găsi în camera alăturată.

Am trecut în camera alăturată, o odăiță de doi pe doi prevăzută cu o măsuță și un scaun reglabil, pe rotile și am început să completez scurtul chestionar.

Scurtul chestionar conținea 487 întrebări…

— Te plictisesc, domnule Balaban?”

Întrebarea îmi era adresată și îmi aud, cu aceeași uimire dintotdeauna, vocea oarecum străină pe bandă:

„— Din contră… E chiar fascinant… Nu mi-aș fi închipuit niciodată că așa e primul contact cu «dincolo»…”

„— Da, nu e ca în reviste… O să râzi, dar nicio portoricană cu pielea de culoarea cafelei și zâmbet ademenitor nu mi-a împodobit umerii cu o coroană de flori de lotus… Fotoreporterii au lipsit de la prima mea întâlnire cu vestul, iar televiziunea așijderea. Dacă-mi mai torni o picătură din sticluța aia, prind curaj să-ți povestesc mai departe. De fapt, trebuia să povestesc cuiva, nu? Iar dacă dumneata ai devenit victimă, asta se datorează… În sfârșit, nu te-am agasat?”

„— Povestirea nu… poate tonul, puțin. Nu se potrivește deloc cu costumul ăsta, nici cu cel de aseară, nici cu țigările pe care le fumezi… De fapt, cum ai ajuns din nou în țară? Ce te-a determinat să te întorci? Eu unul, să-ți mărturisesc sincer, n-aș mai fi făcut-o…”

„— Nici eu. De rușine, măcar… Dar nu știi încă totul… Revenind la lagăr, trebuie să-ți spun că în ziua aceea am

completat din nou chestionarul, conștient tot timpul că răspunsurile mele nu pot fi identice cu primele, din chestionarul completat la poliție. Are și memoria limitele ei…

Către seară, la scurt timp după ce am părăsit «camera de alături», am fost chemat la masă. Se cina într-o hală imensă, exista un sistem de autoservire, îmi aduc aminte însă că meniul era unul singur: un cârnat alb, fiert, salată de cartofi cu maioneză, două banane. Aveam să aflu mai târziu că bananele erau cele mai ieftine fructe acolo, în inima Europei, cu contravaloarea unui bilet de tramvai puteai cumpăra un kilogram… De…, produse ale țărilor slab dezvoltate…

La întoarcerea în cameră mi-am întâlnit vecinii de pat. Doi cehi și un polonez, cehii mai tineri, polonezul avea peste cinzeci de ani, cehii erau, ca și mine, de profesie ingineri, vorbeau engleza, ne-am înțeles relativ corect. Zăceau în lagăr de trei luni, «zăceau» e incorect spus, dormeau acolo, ziua erau în F., polonezul chiar mai departe, la vreo treizeci de kilometri, într-un sat. Lucrau.”

„— Ce lucrau?”

„— Unul dintre cehi, inginer electronist ca și mine, spăla mașini la un parcaj. Celălalt, mecanicul, lucra la un service. Polonezul făcea pe brutarul, era medic pediatru.”

„— Vorbești serios?”

„— Mai serios nici nu se poate. Regulamentul lagărului prevedea expres ca «pensionarii» lui să-și achite cheltuiala de întreținere. Or cheltuielile astea, în care intrau și micul dejun și cina, se ridicau la echivalentul a circa cincizeci de dolari, săptămânal. Pentru o primă perioadă de 30 de zile, până îți găseai ceva de lucru, erai creditat de administrație, urmând să rambursezi creditul ulterior, în rate, timp de două luni.”

„— Restul, ce câștigai peste adică, îl puteai păstra?”

„— Cum să nu? Dar acest rest nu exista. Sau se ridica la contravaloarea câtorva pachete de țigări și sticle de *Coca-*

Cola. Cât crezi dumneata că putea câștiga un medic pe post de brutar? Un «lucrător oaspete» - cum erau denumiți cu o politețe rece transfugii angajați undeva?”

„— Nu existau posturi?”

„— În zona respectivă nu există industrie. Iar acolo unde exista, îți trebuia o diplomă recunoscută. Ale noastre nu erau recunoscute… Nu mă întreba de ce, nu știu. Ei bine, după discuția cu companionii mei de cameră, m-am hotărât ferm s-o șterg din lagăr de îndată ce ies prima oară pe poartă.”

„— Fără documente?”

„— Cu certificatul acela provizoriu.”

„— Și? Ai făcut-o?”

„— Bineînțeles. Vorba aceea, există oameni care au idei puține, dar fixe. Fac parte dintre ei. Am șters-o exact peste o săptămână, când mi s-a dat certificatul și mi s-a recomandat o adresă unde aș fi putut găsi ceva de lucru.”

„— Ce anume?”

„— Distribuitor de bere. Am aflat-o la adresa respectivă, era o făbricuță de bere. Carnetul meu de conducere era valabil, era un carnet internațional, totuși putea fi utilizat doar 60 de zile, după care trebuia preschimbat. Bineînțeles, în baza unei legitimații de identitate definitive… Mi se punea la dispoziție o dubiță încărcată cu navete și trebuia să descarc berea în depozitele câtorva restaurante din împrejurimile orășelului.

Am spus O.K., am solicitat o hartă pentru a mă putea orienta, plinul mașinii l-am făcut la pompa din incinta fabricii și am plecat, urmând să efectuez prima distribuție în patru ore și să mă înapoiez pentru următoarea.

Aveam deci 240 de minute la dispoziție. Mergând cu o sută la oră, cu mai mult nu permitea regulamentul, prin zonă nu trecea nicio autostradă, puteam fi, până se dădea alarma, la circa patru sute de kilometri distanță de lagăr. Adică pe o rază la care aș fi fost, desigur, căutat… Am ieșit în șosea și, la numai câțiva kilometri, m-a oprit un

autostopist, un fel de hippy, haine zdrențuite, barbă, pălărie tare. Atunci nu știam că providența se îmbracă hippy… Vroia să meargă la N, la circa o sută de kilometri distanță de F. L-am luat. Peste cinci minute aveam un plan, rămânea doar să-l mai pun în aplicare. Privind țintă șoseaua sinuoasă l-am întrebat pe individul de lângă mine:

— Știi câte sticle de bere încap în duba asta?

— Știu, mi-a răspuns el, fără să se mire.

— Cât ar face, vândute la negru?

— Cum adică?

— Adică vândute fără acte și la repezeală, cu jumătate din preț.

Domnul Hippy s-a uitat la mine dintr-o parte, și-a aprins un fel de havană, pe urmă s-a interesat:

— Le-ai furat?

— Să zicem.

— Cu mașină cu tot?

— Să presupunem.

— Hm…

Pe urmă a început să mediteze, trăgând din țigara tare, cu miros de cocean de porumb ars.

— Berea nu face cine știe ce, a mormăit el într-un târziu. În schimb se poate plasa urgent, la orice benzinărie care are chioșc de răcoritoare. Mașina valorează mai mult, dar se plasează mult mai greu…

— Mașina nu mă interesează, i-am replicat. Faci cu ea ce vrei, cu o condiție: nu te oprești înainte de a termina benzina, și asta mergând cu toată viteza.

— Iar tu rămâi în drum?

— Exact.

Domnul Hippy a tăcut din nou, preocupat. Abia peste un sfert de oră, când pierdusem orice speranță, s-a întors spre mine, sugând în continuare din coceanul lui de porumb puturos:

— La prima intersecție o faci la stânga… Mergem la benzinăria lui Harry Americanul.

16

— „Benzinăria era în plin câmp”, continuă vocea puțin absentă a lui Deleanu. „Târgul s-a făcut repede, fără multă vorbărie, suma cerută era destul de mică pentru a-l tenta pe benzinar, am descărcat navetele, ne-am suit în dubă și am plecat.

— Te las la S, la cinci kilometri de aici, a propus domnul Hippy. Nu m-ai văzut, nu te-am văzut. Cu mașina mă descurc eu.

— Conform condiției?

— Conform. Sunt un om de onoare.

M-am uitat la ceas, mai aveam două ore și jumătate până ce urma să mi se constate dispariția.

Am scos teancul de bani, l-am înjumătățit, i-am întins o parte.

— Vezi-ți de treabă, prietene, a mutat domnul Hippy coceanul în celălalt colț al gurii. Și așa sunt puțini, o să-ți trebuiască. Iau destul pe mașină. Și acum dezbracă-te.

L-am privit uluit.

— Dezbracă-te îți spun. În costumul ăsta te agață imediat, ești luat ca din oală. Crezi că nu mi-am dat seama că ai șters-o din lagăr? Dezbracă-te, vezi în sacul meu, găsești niște blugi, saboți, bluză și o pălărie. Schimbă-te. Pe astea le arunc eu, la canal. Când ajungem la S, te sui în primul tren. N-are importanță în ce direcție, găsești în fiecare compartiment un mers al trenului respectiv cu legăturile pe care le are în fiecare gară. Cobori acolo unde ai legătura rapidă cu H. Ia bilet, nu încerca să faci blatul, te duci la H. Și, pe strada gării, găsești o cârciumioară pe numele ei *Bing-Beng.* Întrebi de Louis, zici că te trimite Benjamin. Louis îți face rost de un document de identitate. Fals, dar perfect. N-o să te coste nimic, suntem vechi prieteni. Și poate c-o să ne mai vedem, îmi place mutra ta. Ești comunist?

— Nu, i-am răspuns.

— Regret, a suspinat domnul Hippy. N-am discutat niciodată cu un comunist…

M-am schimbat rapid, ţoalele erau cam jegoase, dar mi-am învins repulsia. Domnul Hippy a oprit în spatele gării din S, am coborât.

— Să-ţi rupi gâtul şi picioarele, mi-a strigat el, demarând brusc.

Am rămas în loc, privind după maşina care se îndepărta în viteză. Pe urmă duba a oprit, şi a revenit lângă mine în *marche arrière.* Domnul Hippy şi-a scos barba pe fereastră, a rânjit şi m-a lămurit:

— La noi asta e o urare de bine…

A claxonat lung şi dus a fost…”

*

* *

„Bing-Beng avea afară reclamă mobilă din tuburi cu neon, o stripteuză se dezbrăca la fiecare patru minute, înăuntru se dezbrăcau mai multe, lent, în lumină difuză, înconjurate de voaluri de fum provenind din ţigările spectatorilor, se fuma la disperare şi se bea aşijderea, am privit câteva minute spectacolul în picioare, lângă perdeaua intrării, vedeam pentru prima oară un astfel de spectacol, apoi m-am îndreptat spre bar.

Mixerul, un negru zâmbăreţ, mi-a împins în faţă un pahar gol şi m-a întrebat din ochi ce beau. Am cerut *whisky,* normal - altceva nu-mi trecea prin cap - am observat că oricine ajunge prima oară în occident bea mai întâi whisky deşi există zeci de băuturi mai bune, mi-a turnat două degete pe fund şi a umplut cu gheaţă paharul.

— Vin din partea lui Benjamin, mi-am luat eu inima în dinţi, unde îl pot găsi pe Louis?

— Aşteaptă, mi s-a răspuns.

Mi-am întors scaunul către scenă, evolua o negresă

superbă, când s-a stins pentru câteva secunde lumina am simțit o mână de umăr, o copie a domnului Hippy îmi zâmbea într-o parte. Mi-a făcut semn, l-am urmat printr-o ușiță de lângă bar, am coborât niște scări, am urcat altele, după ce am străbătut un fel de coridor semicircular, luminat slab, am intrat într-o cameră scundă. Jumătate dintr-un perete era de sticlă, despărțea cămăruța de sala barului, prin sticlă se vedeau perfect mica scenă și mesele.

— Partea opusă pare o oglindă, m-a lămurit Louis, de aici se supraveghează «întreprinderea», se mai îmbată câte unul, alții devin agresivi față de fete, trebuie luate măsuri la timp… Ce te doare, de ce te-a trimis Benjamin?

I-am explicat ce mă durea, l-am rugat să-mi facă rost de o legitimație de identitate.

— Asta-i simplu, se face, cât discutăm îți fac și pozele, mâine o ai, dar pe urmă? Din ce trăiești?

Ce era să-i răspund? Că voi vedea, ce altceva…

— Bine, discutăm mâine, ba nu, văd că putem discuta chiar astă-seară, uite-l pe Kauner…

Mi-a arătat prin peretele de sticlă un domn solid, cu o umbră de mustață, care tocmai pătrundea în bar.

— Dacă vă înțelegeți ești om făcut, te umpli de bani. Hai să-ți fac pozele, se mai fac razii, poliția e cu ochii pe noi…

L-am urmărit pe Kauner prin fereastra-oglindă, trecea printre mese fără să-și arunce privirea către scenă, a dispărut în spatele perdelei de lângă bar și peste câteva minute, timp în care Louis mă fotografiase cu un aparat extras dintr-un sertar, intra în camera în care ne aflam… Louis i-a relatat pe scurt cele aflate de la mine, Kauner a ascultat distant, pe urmă s-a proptit în fața mea, cu mâinile adânc înfipte în buzunarele pantalonilor, parcă era John Wayne, într-un film văzut în copilărie, s-a legănat pe vârfurile și tocurile pantofilor lui «cioc de rață», m-a măsurat ca un cioclu care se pregătește să ia măsuri de sicriu, și mi-a spus:

— N-ai nicio șansă, românule. Aproape nicio șansă, s-a

corectat el.

S-a întors, și-a turnat ceva dintr-o sticlă, a pendulat cu paharul într-o mână, cu cealaltă a extras din buzunarul de la piept un sul de bancnote, legate cu elastic, îmi venea să râd, era ca în Far-West, le-a aruncat pe masă.

— Îți ofer singura șansă. Ai aici un avans de două mii de dolari. Mai mult, după ce semnezi contractul.

— Despre ce e vorba?

— O expediție cu caracter geografic, s-a hlizit el. Cu cel mai mare salariu posibil în prezent. Angola.

Trebuia să-mi dau seama. Nu, Legiunea străină nu-mi convenea. Citisem despre ea în aceleași reviste cu poze colorate. Orice, mercenar nu. Mai bine înapoi în lagăr.

— Ai fost franc cu mine, domnule Kauner. Îți mulțumesc pentru franchețe, dar nu pot. Nu mă țin balamalele pentru o chestie de-asta…

Kauner a ridicat din umeri și a depozitat banii în buzunar.

— Asta-i tot ce-ți pot oferi, românule. Regret.

— Și eu.

M-am întors spre Louis:

— Cade și problema legitimației, nu?

— Nu, de ce? îl servesc pe Benjamin. Mâine o ai. Până atunci, dormi aici, nu-i în regulă să circuli prin cartier la ora asta.

— Românule!

M-am întors spre Kauner.

— Poate te mai gândești!

— Nu, domnule. Mii de mulțumiri.

— Cum crezi. Oricum, astă seară ești invitatul meu…

Am băut cu Kauner jos, în bar, toată noaptea. Către zori, a încercat să-mi bage din nou contractul sub nas. Niciodată nu m-am trezit mai rapid dintr-o beție…

A doua zi, aveam legitimația. Am plecat imediat, după ce i-am mulțumit lui Louis. Nu l-am mai văzut de atunci. Nici pe Kauner.

De fapt, am avut și puțin noroc. Peste o săptămână, reușisem să mă angajez vânzător la un magazin, la raionul de televizoare. Munceam de la 9 la 6 ca un robot. Oamenii de pe acolo sunt al naibii de pretențioși, nu cumpără nimic până nu se conving de calitatea mărfii. Făceam zeci de demonstrații pe zi… După program, plimbam câini. Era un *job* ca oricare altul. Peste câteva luni m-am îndrăgostit de o colegă, vânzătoare la raionul de parfumerie al aceluiași magazin, o belgiancă. Nu ne puteam căsători, dar m-am mutat la ea”.

Pe bandă nu se mai aude, o vreme nimic. Apoi îmi aud vocea:

„— Și? Mai departe?”

„— Mai departe? Nu e mai departe. Christina… Christina a murit. M-am prezentat la ambasada noastră, auzisem că sunt reprimiți în țară cei ce nu o defăimaseră, nu comiseseră niciun act ostil… În două săptămâni primeam pașaportul și un bilet de avion.”

„— Nu te-au urmărit pentru furtul mașinii?”

„— Ba da. Din fericire, am avut buna idee să expediez economiile mele din primii doi ani pe adresa fabricii de bere din F. Când mi-au dat de urmă, patronul fabricii retrăsese reclamația… Dar te-am plictisit destul și la șapte am o întâlnire, plus că ar mai trebui să și dormim puțin înainte de a pleca la fabrică”…

Banda fâșie în gol.

Colonelul Dumitrescu învârtește creionul.

— Corespunde. Corespunde punct cu punct.

— Cu ce, tovarășe colonel? îl întreb contrariat.

— Cu declarația dată la ambasada noastră odată cu cererea de repatriere.

17

Încărcat ca Moș Crăciun cu banii proveniți din valorificarea superioară a căpițelor de fân, mă îndrept către Povernei. Cu gândul la rolul lui Deleanu în „anturajul” Ducesei de Popesco e gata-gata să dau peste o persoană care privește preocupată în vitrina IDMS[15]-ului. Persoana totalmente vrăjită de strălucirea unei Dacii 1300 blondă ca spicul se dovedește a fi nici mai mult nici mai puțin decât marele maestru Vasilescu.

Îl bat pe umăr cât se poate de afabil.

— A, dumneata erai…

— Dacă îți făceai griji cu completarea sumei pentru avans, atunci descrețește-ți fruntea, îl îndemn.

Mă privește suspicios:

— Ce vrei să zici?

— Că nu eu, ci norocul a dat peste tine. Ai un buzunar liber?

— Mai multe, rânjește el cu buzele alea subțiri și pleoapele-i de albinos îi tremură peste ochii albaștri și imobili, de cadavru proaspăt. Aș zice că toate…

— Te pomenești că într-unul din ele s-a rătăcit și o chitanță cu autograful meu?

— Dac-ai ghici așa și-n stele, ai fi un om făcut, îmi replică el, înveselit din cale afară.

— Când m-oi lăsa de pocher, trec pe astrologie, îl asigur, scoțând din buzunar un teanc de cinci mii. Reține zece hârtii și-i dau diferența. Banii dispar cu viteza șoricelului Jerry urmărit de cotoiul Tom.

— Tăticul matale posedă vacă de lapte? mă interesez.

— Ce-ți veni, filosofiile?

— Îmi imaginez că-i un bătrânel tare fericit, meditez cu voce tare în continuare. Știi cum zice bengalezul? Nu știi,

[15] Întreprinderea de Distribuție a Materialelor Sportive (I.D.M.S.) - firma prin care se vindeau autoturisme din import și românești.

că n-ai ajuns decât până la *R,* de la Rigă… Bengalezul zice: *„Vaca de lapte, hambarul plin de grâne, heleștieul plin de pește, banii de-ajuns și fiul știutor de carte; ăsta-i raiul pe pământ”.* Așa că dacă are și restul, tovarășul Vasilescu senior e în al șaptelea cer; că fiu știutor de cărți, slavă domnului, are…

Îi cade fisa destul de repede, și începe să se bată cu palmele peste șolduri, înecându-se de râs.

— Să știi că-mi placi, filozofule, hotărăște el. Hai să-ți dau un coniac *Milcov!*

Mă ia de braț și mă târăște la braseria *Ambasador.*

Se pare că aici și-a stabilit cartierul general toată banda, din moment ce la o masă de lângă fereastră domnul Remus Codrea vrăjește o splendoare ce pare abia aterizată din mediul rural, iar mai în fund, pe dreapta, acolo unde lumina pătrunde mai anevoie, o ființă încântătoare care răspundea cândva la catalog la vocativul „Minea Alice!” (dar nu mai răspunde de mult, prin abandon) își ațintește privirile hipnotizante în ochii unui bărbat aflat într-o rapidă călătorie spre a doua tinerețe.

Tovarășul ospătar, căruia i-ar sta mai bine învechita denumire de chelner, ne face lună o masă, maltratând-o cu lovituri de șervet menite să îndepărteze firimiturile, dar neputincioase față de o recentă pată de cafea.

— Cu ce-i servim pe domnii?

Fără să mă consulte, Vasilescu cere mușchiuleț de purcel cu garnitură de ciuperci, Fetească neagră „din aia” și în deschidere coniac *Milcov.* Mărinimia lui, pe banii mei, e gata-gata să-mi stoarcă o lacrimă.

Îmi arunc privirile în jur. Clientela e internațională dar și autohtonii sunt relativ bine reprezentați. Un personaj cu fața de culoare indecisă, pe care îmi amintesc să-l fi văzut și la barul de la *Alhambra,* se ocupă de un înfloritor negoț cu produse manufacturate din tutun. Amfitrionul meu îi face semn și la scurtă vreme îmi pot aprinde un *Kent.* Dacă Vasilescu o s-o țină așa cu mărinimia, te pomenești că în

următoarea jumătate de oră mă trezesc și cu o junǎ pițipoancă pe genunchi…

Odată adus coniacul, gustăm din el adânc pătrunși de importanța momentului, importanța concis exprimată de Vasilescu prin lucida observație „că o viață are omul, și-o gaură-n buget”.

Discutăm o vreme despre nobilul joc care ne-a adus la același numitor comun, ne istorisim pățanii, vine și mușchiul cu ciupercile după el; stropit din belșug cu Fetească el întrunește aprecierile noastre cele mai sincere. Vasilescu îmi toarnă ritmic în pahar și când consideră că ne-am intimizat de ajuns, simte nevoia să se intereseze de unde, de când și cât de bine îl cunosc eu pe doctorul în drept Lucian Basarab.

Îi destăinuiesc că îl cunosc de la petrecere cu poeți suprarealiști, care a avut loc cu câțiva ani în urmă în decorul feeric al pădurii Pustnicul; că îl cunosc foarte bine, din moment ce nu pot declara cu mâna pe conștiință că nu dau doi bani pe el; că voi fi și eu poate afemeiat, ca orice bărbat care e conștient că tinerețea trece, cum bine zice și un șlagăr de muzică ușoară, dar că doctorul Basarab depășește orice imaginație cu performanțele lui în domeniu; că un tip neserios ca el mai rar; că baftă are cu carul. Așa de exemplu, încurcându-se cu nevasta unui știab, nu numai că nu l-a deranjat nimeni, dar că boșorogul s-a făcut forte și i-a făcut rost recent de o specializare în străinătate, de unde eu, unul, nu cred că-i nebun să se mai întoarcă; în orice caz, pe garanție nu l-aș lua nici fiind în stare totală de ebrietate; că etc. etc., adică îl încondeiez așa bine pe doctorul în drept Basarab, încât maximum 1,5% din afirmațiile mele despre individ ar fi arhisuficient să ajungă la urechea unui cadrist pentru ca acesta s-o ia urgent la goană în căutarea unui copac cu crengi suficient de groase pentru a-i susține trupul.

Și Vasilescu mă ascultă și tare se mai miră și-mi toarnă în pahar.

Între timp, se pare că bărbatul în voiaj spre a doua tinerețe și-a rezolvat problema locuinței de-o noapte din moment ce se ridică de la masă și-o urmează pe Alice, târând după el o uriașă servietă diplomat.

Îl caut din ochi pe Codrea.

Splendoarea rurală se lasă greu și face fasoane, din când în când își dă ochii peste cap ca Alida Vali într-o coproducție, iar Codrea își exhibează toate talentele de maestru în anul III la I.A.T.C., secția operatorie. Probabil că îi recită anume din *Hamlet,* căci tânăra gâscă și-a luat brusc o poză melancolică de un farmec infinit.

În timp ce Vasilescu își exprimă unele considerente privind dificila activitate de sistematizare a orașelor, domeniu în care pare a fi doctor din moment ce funcționează de câțiva ani de zile în calitate de desenator tehnic la I.P.C.I. - București îmi rememorez conținutul raportului care privește viața și activitatea junelui student:

„Remus Codrea, 28 de ani, fiul unui funcționar la A.D.A.S.[16] și al unei garderobiere la Teatrul Național, după ce a terminat relativ onorabil liceul, sfătuit de colegii mamei, a dat examen la teatru, căzând cu succes, spre marea uimire a tuturor celor ce-i preziceau un strălucit viitor în slujba Thaliei. În anul care urmează se îndeletnicește cu tăiatul frunzelor la câini, printre picături participând cu un grup de prieteni la violul quasi-consimțit al unei fete de 18 ani. Scapă de condamnare datorită gestului plin de demnitate al unuia dintre combatanți care consimte să ia victima de nevastă, precum și achitând din economiile tatălui adasist o sumă substanțială părinților proaspetei mirese. Își satisface stagiul militar cu o relativă ușurință, întemeind o brigadă artistică, care se specializează în cuplete ce preamăresc nobila îndeletnicire a curățatului cartofilor pentru popotă. Revenit la vatră, o găsește ceva mai rece de cum o lăsase, adasistul punând vătraiul pe el și amenințându-l cu repudierea în cazul în

[16] Administrația Asigurărilor de Stat.

care nu se pune cu burta pe carte. Face acest gest și după încă o încercare ratată, reușește să intre la facultate, căci talentul se pare că nu-i lipsește, ca oricărui copil care s-a jucat prin culise, printre picioarele celebrităților scenei. Își vede de studii, desfășurând însă simultan o vastă activitate de seducție a ființelor naive dar suave de sex slab, care-i cad în brațe ca mușteleamețite de efluviile cataifului, ființe naive dar suave pe care le iubește temporar și pe care le plasează ulterior unor clienți aleși cu grijă din mijlocul celor cu salarii peste medie, care ocupă în același timp posturi influente.

În ultimele luni intră în gașca Ducesei de Popesco, ea îl utilizează se pare pentru obținerea de confidențe de la numitele persoane influente, dispuse să facă pe grozavele în pat, în vreme ce ființele naive se extaziază dar nu uită să comunice mai departe peștelui lor drag cele aflate.

În felul ăsta, Codrea își completează veniturile, ducând o viață pe picior mare invidiată de unii colegi care nu-i cunosc dedesubturile…”

Între timp Vasilescu se pare că și-a terminat expunerea privind necesitatea reamplasării în afara perimetrului capitalei a unor uzine și profit de ocazie să-i mulțumesc pentru ospitalitate, exprimându-mi totodată speranța că data viitoare voi avea prilejul să mă revanșez în eventualitatea că Fortuna își va îndrepta privirile și asupra mea, la proxima noastră întâlnire pe arena din Povernei.

Înainte de a ne despărți, îi mai predau și datoria către Teodoru, cu care am aflat că se întâlnește astă seară, iar el mă asigură că nu i-o va înmâna decât contra chitanță pe care o va rupe în mii de bucățele cu propria-i mână. Cred că miile de bucățele vor fi destul de zimțate, căci propria-i mână tremură serios în timp ce face plata.

Îl salut și plec, iar el trece la masa lui Codrea mânat se pare de atracțiile persoanei proaspăt sosite din provincie pentru a se consacra în București.

Străzile au început să se mai liniștească și aerul

proaspăt al serii îmi alungă încet aburii de Fetească, care începuseră să se volatilizeze în interiorul acelei cutii de rezonanță care mai poartă și denumirea de craniană.

Ocolesc pe străzi cunoscute, mișcarea îmi face bine, mă duc din nou cu gândul la Deleanu. Simt lipsa „Bătrânului", maiorul Grigoraș, mi-ar place să tacă acum lângă mine fumându-și veșnicele *Mărășești,* să tacă și să mă asculte și să-și dea pe urmă cu presupusul aducând ca de atâtea alte ori un sâmbure de lumină într-un noian de presupuneri. Dar „Bătrânul" e acum la mare, întrucât, contrazicând unele păreri adânc, sădite în creierul autorilor de romane polițiste din rândurile (mai de la coadă) cărora face parte și prietenul meu Florin, chiar și ofițerii de securitate pleacă în concediu.

Ajung mai devreme decât mă așteptam în Povernei.

Lumina e aprinsă la Anca. Urc, sun, ușa se deschide, din semiîntuneric mă lovește plăcut mirosul parfumului ei, apoi două brațe mi se încolăcesc în jurul gâtului și încerc să mă gândesc intens la Luminița și când reușesc să revin din otrava dulce a paradisului-infern aud un zgomot pe scară.

Descolăcesc șerpii din jurul gâtului, iar din hol, ușa a rămas deschisă, îmi arunc privirile la etajul de dedesubt: domnul James Bond coboară furișat treptele, iar pumnii strânși sunt gata să-i spargă buzunarele în care i-a depozitat.

18

Când ajung „acasă" nu e nevoie să mă mai obosesc cu prepararea unui cocktail. Mă așteaptă de mult, cuburile de gheață s-au topit și căpitanul Lupu e nevoit să aducă altele din frigider, nu înainte însă de a ciocăni semnificativ cu

degetul în capacul ceasului și a clătina din cap, amarnic dezamăgit.

— Se poate, tovarășu' maior? Păi se face să convocați oamenii la ședință și să veniți cu patru ore întârziere?

„Oamenii" își aprinde o țigară din țigările mele și se tolănește pe canapea, ca și cum, uite, onorata asistență și-a ocupat locurile, ședința poate începe, se pune numai problema cine întocmește procesul verbal și proiectul de rezoluție…

Gust din amestecul exploziv. Îl găsesc întru totul corespunzător speranțelor pe care mi le pusesem în el. Rețeta e simplă: două treimi votcă, o treime suc de roșii, piper, lămâie, gheață cât încape.

— Te ascult, îi zic, în timp ce mă fac comod și mă împachetez în bătrânul meu halat de casă. Te ascult cu atenție.

Lupu închide ochii și începe să recite:

— Directorul institutului nu era acolo, am discutat cu unul din adjuncți, inginerul Brăduleanu. Raul Vasilescu lucrează într-o secție cu un specific deosebit de celelalte, o secție care nu se ocupă de proiectarea construcțiilor industriale, specificul institutului, ci de problema amplasării acestora în mediul ambiant urban.

Face o pauză, încântat de eleganța cu care a îmbinat termenii de specialitate. Aplaud cu căldură și-l îndemn:

— Zi-i, că zici frumos. Când termini mă trezești c-un „mulțumesc pentru atenție".

— Sunt mai multe probleme legate de sistematizarea orașului, Vasilescu nu-i decât desenator tehnic, are însă acces la informații care pot fi foarte interesante pentru cineva curios să afle unde vor fi amplasate construcțiile industriale în cincinalul viitor și chiar în perspectivă, către anul 2000. Bineînțeles, studiile se mai modifică în timp, intervin corecții cerute de conducere sau impuse de practică, totuși omul tău își poate face oricând o idee despre ansamblu. Ca urmare, se poate afirma că

observațiile lui Vasilescu ar putea prezenta oricând interes pentru o oficină specializată în spionajul total.

— Măsuri luate?

— Directorul Brăduleanu a hotărât să-l promoveze pe Vasilescu. De mâine, domnul Raul este avansat în funcția de șef birou administrativ. Postul e liber de câteva săptămâni, vechiul administrator a ieșit la pensie.

— Cred că e bine, Lupule. Rămâne de „rezolvat", din cei cunoscuți, Teodoru.

— Rezolvat, șefule.

— Hm…

Lupu deschide ochii. În ei se citește o uimire imensă.

— Nu ești de acord cu măsura șefului?!

— Nu prea. Dacă Teodoru intră la bănuieli? Oricum, așa, pe nepusă masă… Tipul pare cel mai deștept dintre toți.

— Nu-i pe nepusă masă. *„Utilajimpex*"-ul e în reorganizare, se desființează posturi, n-are decât să fie fericit că i s-a găsit un loc cu același salariu. O fi el mare jucător de cărți, dar în contabilitate nu-i un geniu. Și, cu ocazia asta, toată lumea e mulțumită. El că și-a menținut leafa, noi că informațiile pe care eventual le-ar culege de-aici înainte se pot referi cel mult la numărul de abonamente pe care le primește chioșcul din Piața Matache…

— Mi-a mai rămas și mie vreo țigară, Lupule?

— Două.

— Tot e bine, oftez.

În vreme ce îmi aprind una, simt din nou senzația asta ciudată care mă apasă în ultimele ore. E ca o presimțire: s-a întâmplat ceva rău, sau urmează să se întâmple. Cu Luminița totul e în ordine, am sunat doar de la birou la N… atunci? Nu-mi rămâne decât să aștept căci, din nefericire, stările astea ale mele, mai frecvente cu cât înaintez în vârstă, se confirmă din păcate întotdeauna.

— Alte indicații? mă întreabă Lupu.

— Rămâne totul cum am discutat. Ai ceva de raportat în

legătură cu Deleanu?

— Nimic nou. La serviciu se comportă normal, nu manifestă nici-o curiozitate, își vede de treabă. De altfel, ce dracu' să-i suscite curiozitatea într-o fabrică de baterii de lanternă? Contacte n-are, cu excepția celor 2-3 vizite la fosta lui soție. Cred că a nimerit întâmplător în toată ciorba asta…

— Ești cam rezervat, amice, vizavi de „ciorba asta"…

— Nu-mi stârnește apetit profesional, ca să zic așa… Amatori tâmpiți. Nu vezi că totul se desfășoară absolut copilărește? Ție ți-o fi plăcând, am senzația uneori că te distrezi, dar ce poate ieși de aici?

— Nimic altceva decât o rețea. „Copilăriile" astea pot și vor evolua, asta e evident și, treptat, din amatorism se poate ajunge ușor la profesionalism. Anca Popescu racolează oameni, adevărat. Iar noi nu ne mai limităm de mult la a „descoperi", la a „demasca", am început deci să prevenim. Trebuie să te mai lămuresc eu asupra importanței „problemei"?

— Mersi, sunt lămurit. Dar senzația că ne ocupăm de fleacuri îmi rămâne. Poate, cu timpul, vom scoate la iveală și lucruri mai interesante. Dar îți mărturisesc sincer că m-am săturat s-o giugiulesc pe gâsca aia de Diana Papadopol…

— Perfect. Descoperă atunci cui îi transmite Anca Popescu mesajele. Și te asigur că vei da peste un profesionist, dacă amatorii sunt sub nivelul capacităților tale… Dar termină cu Deleanu. Altceva?

— Altceva nimic, cu excepția faptului că bea de unul singur. Știi hotelul *Muntenia?* Are jos, dincolo de loja portarului, un bar de zi. Acolo bea. Singur, zi de zi.

— Așteaptă pe cineva?

— Când aștepți pe cineva, pe cineva sau ceva important, nu bei o jumătate de litru de produse alcoolice… Or, asta e norma lui în fiecare dimineață. Când iese din schimb mănâncă la un expres, se învârtește prin oraș până la zece,

când se deschide barul, și pe urmă se face praștie. Se duce glonț acasă și se culcă. Pe urmă o ia de la început: serviciu, bar, somn. Un nevropat, cred. Nici cu femei nu are de-a face…

— Păcat capital, din punctul tău de vedere…

— Cineva trebuie să ne pună și ventuze când răcim, nu?

— Așa-i, uitam. Poate ai ocazia să-mi prezinți și mie odată una care ți-a pus ție ventuze…

— N-am răcit încă. Dar gospodarul își face iarna car și vara sanie… Ei, se ridică Lupu, dacă nu mai sunt probleme, poate ridicăm ședința… Eu unul nu mai am vârsta ta, aș dormi totuși vreo două ore în noaptea asta. Pot să mă retrag?

— Te conduc, nu mi-e somn.

Mă despachetez din halat și mă introduc în ambalaj de stradă.

Afară, nici țipenie. Pașii noștri răsună grav pe asfalt, stârnind un oarecare interes din partea câinilor cu înclinații spre insomnie. Miroase a asfalt ud, a început de vară, dar e încă destul de răcoare. Senzația de apăsare îmi revine.

— Lupule!

— Da!

— Facem un mic ocol să trecem pe Povernei?

— Vrei să cânți un madrigal sub ferestrele iubitei? Mersi, nu zdrăngăn la chitară…

— Totuși hai să facem un ocol. Mai pierzi zece minute, n-o fi foc.

— Dacă asta te face fericit…

Nici Lupu nu-i într-o dispoziție prea grozavă, din păcate…

Când ajung pe Povernei, ridic privirile: luminile din apartamentul Ducesei de Popesco sunt aprinse. Să nu se fi culcat nici la ora asta?!

— Lupule, eu urc. Ceva nu-i în regulă.

— Lumina?

— Da.

— Urc și eu.

— Hai.

O luăm pe scări, pentru a evita zdrăngănitul liftului. Ușa apartamentului e crăpată, din interior se aude vag, muzică. Schimb o privire rapidă cu căpitanul și împing precaut ușa. Nu se întâmplă nimic. În hol nu e nimeni, nici în baie. Apăs ușor clanța ușii de la bucătărie, apoi o deschid larg. Nimeni. În salon totul a rămas așa cum a fost când am plecat. Ori Anca nu-i acasă, și atunci nu văd de ce a lăsat lumina aprinsă, magnetofonul în funcțiune și ușa deschisă, ori a adormit și atunci nu văd de ce ușa ar fi deschisă, deoarece îmi amintesc perfect că am tras-o la plecare și am auzit țăcănitul yalei.

Perdeaua nișei în care și-a amenajat dormitorul e trasă.

— Anca!

Niciun răspuns.

Întind mâna și trag brusc perdeaua, care alunecă fâșâind pe vergea.

Presimțirile mele se adeveresc încă o dată.

Anca Popescu zace în pat, în cămașă de noapte, cu fața în jos. Jumătatea inferioară a corpului atârnă dincolo de marginea patului, iar vârfurile degetelor de la picioare au agățat carpeta. E ca și cum cineva ar fi târât-o și ar fi aruncat-o pe pat, renunțând apoi s-o așeze cum trebuie.

Îl aud pe Lupu cum respiră greu, dar e singura respirație din cameră.

Ocolesc patul, îngenunchez și-mi lipesc obrazul de cearceaf. În ochiul auriu, larg deschis și imobil, nu se poate citi decât imensa uimire din fața morții.

19

— Mi-e teamă că va trebui să-l trezim pe nea' Dinu, Lupule.

Căpitanul se uită automat la ceas.

— Știu, e trei fără douăzeci. Cei din bloc se pot scula cel mai devreme, să zicem, la cinci-cinci și jumătate. Avem deci două ore jumătate la dispoziție. Trebuie să acționăm rapid.

— Cum adică, să acționăm rapid? N-avem altceva de făcut decât să chemăm procuratura, miliția și medicul legist. Nu văd de ce ar trebui însă ca toată echipa să termine înainte de cinci jumate…

— Tu nu, dar eu văd. Dacă procedăm „ca la carte", putem pierde totul…

— Ai vreo idee?

— Vagă încă… Telefonul e în salonaș, după un paravan.

Lupu se execută.

Mă așez pe marginea patului, aproape de capul celei ce a fost Anca Popescu și nu mă pot abține să nu-i mângâi încet părul arămiu și moale, aproape de rana oribilă de la tâmplă pe care sângele încă nu s-a uscat. Așa inert, trupul fetei pare o statuie de ceară, din cele pe care le-am văzut cândva la muzeul doamnei Toussaud de la Londra, o statuie de ceară care mâine va zace sub un cearceaf, la Morgă, alături de cadavre pescuite în lacuri sau ciopârțite de accidente auto. Stau lângă fata moartă și strâng pumnii până unghiile îmi pătrund adânc în carne, și nu mă doare nimic mai mult decât gândul că într-o lume normală, într-o lume nebântuită de lăcomia banului, această crimă, și altele asemenea, n-ar fi fost posibilă. Un uriaș păianjen hidos a țesut plasa neagră în care a căzut și Anca, o plasă întinsă cu dibăcie, împodobită cu strălucirea aurului, a vieții fără muncă, a huzurului… Ce convingeri politice ostile ar fi putut avea o tânără născută în noua societate?

N-o să mă convingă nimeni că Anca sau ciracii ei s-au gândit la altceva în afară de bani, eventual de o viață „dincolo”, acolo de unde Deleanu abia se întorsese ca un câine bătut…

— Șeful vine personal, mă întrerupe Lupu din meditație.

— Probabil gândim pe aceeași lungime de undă, murmur eu. Îți dai seama ce se întâmplă dacă membrii rețelei află de moartea Ancăi? S-a dus dracului totul… Trebuie s-o luăm de la început. Și n-avem niciun fir de care să ne apucăm pentru a descurca ghemul, dar absolut niciunul… Deocamdată, dincolo de Anca e neantul…

Într-o casetă de argint de pe noptieră descopăr câteva țigări și fumăm amândoi tăcuți, cu ochii pe pereți. Într-un târziu mă ridic și mă apropii de intrare, pândind ușa pe care am lăsat-o crăpată câțiva milimetri.

La trei apare șeful, urcând scările pe întuneric cu pași aproape neauziți. Îl introduc în dormitor, apoi îi aștept pe ceilalți, care vin la intervale scurte, până ce apartamentul se umple de lucrători care acționează tăcuți, pășind fără zgomot. Căpitanul Vlăsceanu de la IMMB dă indicații scurte, tolănit ca de obicei într-un fotoliu, iar oamenii din echipa lui fotografiază, ridică amprente, analizează fiecare centimetru a-l locuinței.

Colonelul s-a rezemat de un perete și privește cadavrul. Mă înșel, sau gândurile lui se îndreaptă cam într-acolo unde o luaseră razna și ale mele?

Când îmi face semn, sting țigara și mă apropii.

— Ai un plan?

— Am, tovarășe colonel.

— Unde ne putem retrage?

— În bucătărie ar fi cel mai bine…

O pornesc înainte. În drum, mă opresc în fața căpitanului Vlăsceanu.

— Băieții tăi să lase în pace rezervorul de apă din baie…

Înclină capul, e O.K. și îmi face semn către o vază de cristal, depusă acum într-o folie de plastic transparentă.

— Cu ea a lovit-o? îl întreb.

— Absolut sigur.

— Când apreciați că s-a întâmplat, tovarășe doctor? mă întorc spre legist.

— Între douăsprezece și două. Mai exact, după autopsie…

— Plecați de la certitudinea că s-a întâmplat după ora unu, îi spun. La unu era încă în viață…

Doctorul mă privește o secundă uimit, apoi își vede de treabă.

Colonelul s-a așezat pe unul dintre cele două taburete roșii din bucătărie și privește prin fereastra deschisă.

— Ei?

— Poimâine trebuie să emită *Pegas,* tovarășe colonel. E ultima noastră șansă să dăm de legătura superioară a Ancăi Popescu. Cel puțin în stadiul în care ne aflăm. În ziua următoare, Anca Popescu trebuie să plece la Predeal.

— Trebuia…

— Trebuie, tovarășe colonel.

Nea' Dinu mă privește tăcut câteva secunde, apoi în ochi îi sclipește ceva. Pescuiește o țigară în fundul unui buzunar, apoi oftează.

— N-avem pe nimeni care să semene cu ea…

— Știu.

— Toate le știi, Adriene…

— Aproape toate, tovarășe colonel, dau înapoi modest.

— Atunci?

— N-avem, dar avem prin… alianță ca să spun așa. Soția lui Costică Pănescu seamănă cu Anca Popescu. Nu ca două surori gemene, dar seamănă. Același corp, același mers… Figura se poate corija relativ ușor printr-un machiaj bine făcut.

— Mde… Trebuie informat tovarășul general.

— Cum considerați necesar…

— Iar ea… ea o să accepte?

— Cu siguranță. Dacă-i dăm dezlegarea lui Costică să o

pună la curent cu cele întâmplate, n-o să mai fie nevoie să-i propunem noi. Se va oferi singură. O cunosc, știu ce-i poate pielea, ne-a mai ajutat…

— Îmi amintesc[17].

— Cred că va merge șnur.

— Să analizăm întâi toate riscurile…

— Nu văd riscuri, tovarășe colonel. În primul rând, nimeni din rețea n-o s-o vadă, cu excepția legăturii ei superioare, iar legătura superioară nu se va apropia prea mult - ca de obicei. În al doilea rând, vom fi oricând cu toți în preajmă. Fără un filtru total în Predeal nu facem nimic…

— Lasă, discutăm amănunte la minister…

— Înțeles, tovarășe colonel.

— Eu plec. Rămâi aici până pleacă toți, apoi încui și iei cheile. Dacă va fi o nouă Ancă Popescu, atunci ea va trebui să plece de aici.

— Înțeles, tovarășe colonel.

Colonelul se ridică și o ia spre ieșire.

— Adriene…

— Ordonați.

— Ferice de tine, mă băiatule…

Mă uit la el ca un zulus la un submarin.

— De doi ani n-am participat la o cercetare pe teren, Adriene. Și mi-e un dor…

Îl urmăresc cu privirea în bezna scărilor, apoi mă reîntorc în apartament. E patru și zece.

Vlăsceanu mă întâmpină aproape de ușa salonului. Și-a aprins o țigară și ține mâna căuș sub ea, ca și cum ar mai avea vreun sens să nu cadă scrumul pe covor.

— Poți să-mi spui ceva în plus?

— Mult și puțin. Ai terminat?

— Eu sunt gata.

— Dă te rog dispoziție să fie ridicat cadavrul. Să tragă

[17] Cititorul își mai amintește și el poate de romanul *„Spune-mi unde, când și cine”* în care soția actualului locotenent-major Pănescu s-a dovedit nu o dată o entuziastă colaboratoare voluntară… (N.A.)

duba cu spatele exact în intrarea blocului, sau s-o aducă băieții împinsă, fără motor. Cred că procurorului i-a explicat colonelul meu: nu vreau să se afle nimic înainte de câteva zile, de fapt cât vom putea mai mult… Așa că să evităm să fim văzuți pe scări de vreun vecin matinal. Iar fata… fata împachetată în cuvertură, și nu folosiți brancarda. S-o ia cineva în brațe, e ușoară…

În timp ce Vlăsceanu ia măsurile necesare, mă duc s-o privesc pentru ultima oară pe Anca. Cineva a tras un cearceaf peste trupul ei și ridic un capăt. Ochii imobili ațintesc tavanul, primele semne ale morții i-au apărut pe față.

Las colțul cearceafului să cadă.

Vioara întâia și-a rupt strunele.

Dar concertul, concertul trebuie să continue.

Până la acordul final.

Partea a treia:
ALLEGRO DI MOLTO E CON BRIO

20

Vocea dogită de tutun a căpitanului Vlăsceanu nu se aseamănă deloc cu cele cu care s-au obișnuit pereții apartamentului când mă întreabă:

— Ceva amănunte?

— O bănuială privind persoana: Dan Negreanu. O certitudine, dacă e el: gelozia, ca mobil al crimei. O rugăminte personală: discreție totală.

— Clar… Ce-i tipul?

— O jigodie. Jigodie cu majusculă.

Îi povestesc tot ce știu despre James Bond și Vlăsceanu mă ascultă din fotoliul în care s-a tolănit să-și savureze veșnica țigară. Când termin, mă întreabă:

— Locuința o supravegheați voi, nu?

— Aștept pe cineva care se va muta aici, Lupu s-a și dus după el… Cam cât îți trebuie să pui mâna pe individ?

— Depinde… Cu puțin noroc, câteva zile. În mod normal, vreo două săptămâni. Îi cunosc eu pe ăștia, la prima crimă… Se sperie în așa hal, încât iau hotărâri neașteptate, procedează exact invers de cum ar proceda un profesionist, ne derutează. Se dă la fund te miri unde… Îi reții cumva prietenii?

— Pe unii, da. Dar nu ți-i spun deliberat, nu vreau să mi-i sperii. Sau, știi ce? Mai bine notează-i pe toți. Să nu dai singur de ei și să-mi încurci borcanele. Dacă afli ceva în legătură cu vreunul de pe lista asta, dă-mi și mie de veste te rog, dar nu discuta cu ei până nu-ți dau eu verde…

Îi dictez numele celor care veneau în casa Ancăi, omițându-l pe Virgil Deleanu, și el și-i notează pe dosul unui aviz de plată a telefonului. Când termină, îl rog:

— N-ai putea totuși proceda de așa manieră încât să mai tergiversezi ancheta cu vreo trei-patru zile?

— Teoretic, nu. Practic am s-o fac… Sunt și așa băgat până-n gât în cinci sau șase altele… Fii fără grijă, nu fac un pas până nu te informez… Unde te găsesc? Că dacă mă gândesc bine, nu prea stai prin birou…

— Ce înseamnă la tine „dacă mă gândesc bine”?

— Înseamnă că-mi amintesc cele ce i-ai spus doctorului: să plece de la certitudinea că fapta a fost comisă după ora unu…

— Aha… Bine, ai dreptate. Mă găsești la telefonul ăsta, nu răspund decât eu sau, eventual, Lupu. Seara.

— Știu, după ora unu…

— Începând de azi, s-ar putea să fiu și mai devreme…

Și deodată sună telefonul.

Mă ridic instinctiv, apoi mă reașez.

— Nu răspunzi? Vrei să răspund eu? mă întreabă Vlăsceanu.

— Și dacă o caută vreun cunoscut? Dacă sună chiar Negreanu?

Telefonul sună în continuare.

— Dacă sună Negreanu, deși nu văd de ce, nu-i bine să afle că ne-am și alertat. Iar dacă e vreun cunoscut, tot degeaba…

— Îi spui că Anca e în baie, să revină peste cinci minute.

— Și?

— Și, între timp, cerem la telefoane să localizeze de la ce aparat se va suna.

— Și?

Vlăsceanu iese din morga lui obișnuită, se înfurie:

— Și?! Și aflăm cine sună! Poate te interesează!

— Și peste cinci minute? Ce-i spunem? Că-i încă în baie. Iar tu, care răspunzi, ești fată în casă?

Târâitul nu se oprește în ruptul capului.

Iau aparatul în mână și mut pârghia de reglaj a intensității soneriei la zero. Se aude acum doar un fel de țăcănit înfundat.

Vlăsceanu s-a reașezat în fotoliu.

— Naiba să te ia, Adriene, cât ești tu de maior. Eu unul aș fi răspuns, fie ce-o fi…

Trec peste observație și mă îndrept spre dulapul de haine, pe care-l răscolesc în căutarea unor rochii de sezon. Aleg câteva, le aranjez într-o geantă de voiaj pe care o depun la îndemână, lângă ușă.

Căpitanul mă privește tăcut, pe urmă se ridică greoi din fotoliu.

— Atunci, eu o șterg. Știi telefonul meu.

— Știu. Și-ți mulțumesc în prealabil pentru… pentru tergiversare.

Când dispare pe scări, a început să se lumineze.

Mă așez în fotoliul abia părăsit de căpitan și aud din nou țăcănitul telefonului. Lupt cu mine însumi, dar nu răspund.

Când țigara începe să-mi frigă degetele, în hol își face apariția Costică Pănescu.

— Ceva mișcare pe scări?

— Încă nu, tovarășe maior.

— Ți-a spus Lupu?

— Da.

— Și? Soția ta e de acord?

— Dacă e de acord? Era să vină direct încoace…

— Bine că ai oprit-o, mai avem nevoie de o aprobare. Dacă o primim, ți-o trimit imediat încoace. Iar tu, tu nu deschizi nimănui, nu răspunzi la telefon, supraveghezi pur și simplu apartamentul. Noaptea fără lumină, ziua fără

gălăgie. Să pară că stăpâna casei e plecată. Dacă se întâmplă ceva, acționezi conform împrejurărilor și mă anunți imediat. În ordine?

— Da, tovarășe maior.

— Bine. Poate e nevoie să te sunăm noi. Atât pentru telefon, cât și pentru soneria locuinței, e valabil semnalul: patru apeluri, apoi exact un minut pauză.

— Tovarășe maior…

— Da!

— Dacă se aprobă ca Aura s-o substituie pe Anca Popescu va avea nevoie de o rochie de-a ei…

— I-am și ales câteva, sunt în geanta de voiaj. O iau cu mine și i le trimit acasă, cu Pandelică. Oricum, tot va trebui s-o machieze și s-o învețe cum să-și facă singură fața Ancăi Popescu. Am să-i dau o cheie a apartamentului, tu nu încui, închizi doar cu yala. E târziu, trebuie s-o șterg. Ți-ai adus ceva de citit?

— *„Șocul viitorului”.* L-ați citit?

— Mie îmi ajunge șocul prezentului, mormăi eu în timp ce ies, cu geanta de voiaj în mână.

În vreme ce dau să trag ușa, simt o prezență în spate.

Bag capul la loc în hol și șoptesc:

— Pa, iubire. Somn ușor, îngeraș.

Trag ușa după mine și mă întorc.

O persoană cu fustă largă și cu doi dovleci imenși ascunși în sân mă privește dezaprobator. E în regulă, vecina de la etajul șase pleacă să facă piața…

*

* *

Nea’ Dinu a obținut aprobarea generalului la șapte și jumătate. La opt, Pandelică a plecat la Pănescu acasă, să-și grimeze noua clientă. La nouă, maiorul Alexandru Adrian bea cafea în propriul lui birou. La unsprezece, maiorul Alexandru Adrian mai bea o cafea. La douăsprezece…

La ora douăsprezece pune mâna pe telefon și cere o cafea.

— Nu mai avem cafea, tovarășe maior, ciripește Angela, secretara direcției.

— Au la colț…

— Nu mai avem pentru dumneavoastră. Din ordinul tovarășului colonel. A dispus să treceți pe apă minerală…

Dacă-i ordin, cu plăcere.

— O ladă cu apă minerală atunci…

…Și Angela apare cu o cafea.

*

* *

Telefonez la N…

Nu, nu s-a „întâmplat” încă… Luminița e acasă, se simte bine, desigur, nu, nu-i supărată că nu am trecut s-o văd, sigur, pot să-mi văd liniștit de treburi, cum, tocmai ea să nu mă înțeleagă? Se străduie să pară calmă, dar o simt bosumflată. Când închide, oftez amărât dar hotărât să cer permisiunea de a da o fugă până la N. În definitiv până mâine tot nu se întrevede nimic nou în afacerea asta…

Deschid ușa și e gata-gata s-o dărâm pe Angela, care tocmai întinsese mâna spre clanță.

— Scuză-mă și mulțumesc, îi zic. Nu mai vreau cafea.

— Nici nu vă aduceam, tovarășe maior. Vă cheamă tovarășul colonel și telefonul a fost tot timpul ocupat.

Colonelul e singur în birou.

— Stai jos, Adriene. Și ține-te bine…

Mă așez în fotoliu. Simțeam și nevoia, după atâtea cafele mă cam ia cu amețeală.

— Pegas a emis cu o zi mai devreme, mă anunță colonelul, și îmi întinde o coală de hârtie care așteaptă pe birou, cu partea scrisă în jos.

Întind mâna, citesc: „Plouă mereu în munții înalți. *Pegas”.*

Pun la loc hârtia pe birou.

Îmi vine să râd.

— Exact asta ne trebuia acum, tovarășe colonel…

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, dacă facem excepție de „în”, celelalte cuvinte n-au mai apărut în mesajele anterioare. Așa că tare curios aș fi să știu cum o îmbrăcăm mâine pe Aura Pănescu pentru călătoria la Predeal…

21

Undeva, la subsol, se află un birou-laborator, încăpere de proporții neobișnuite în care trebăluiește un personaj destul de tinerel căruia îmi place să-i spun Edison. Partea lui tare o constituie măiestria în a se descurca în măruntaiele unor aparate-ciudate, intimitatea cărora e suficient să o atingi cu privirea pentru a intra în panică. Căpitanul Demetriade își plimbă tocmai degetele grăsuțe, ca niște cârnăciori *„Extra”* pe claviatura mașinii infernale cu aspect inofensiv, dar în ochii care urmăresc cum se aprind și se sting succesiv o scrie de beculețe viu colorate s-ar putea citi un autentic extaz. Bineînțeles, dacă ar sta cu fața spre ușă…

— Ghici cine vine la cină?[18] îl întreb eu cât mai voios cu putință.

— Tovarășul maior Adrian, îmi răspunde el imperturbabil, fără să se întoarcă.

— Te pomenești că ți-ai instalat o stație particulară de televiziune…

— Zero puncte, tovarășe maior. Mi-am instalat pur și simplu o oglinjoară particulară. E o circulație în biroul ăsta

[18] *Guess Who's Coming to Dinner* - film american [1967]. În distribuție: Katharine Hepburn, Sidney Poitier și Spencer Tracy.

încât nu se mai putea altfel, aș fi făcut scurtă la gât tot întorcându-mă… Așa, e mai comod. Plus că naivii pleacă impresionați…

Înghit gălușca și schimb vorba.

— Nea' Dem, îl atac direct, intim și rural, nu ți s-a făcut dor de o schimbare, de-o ieșire din rutină, din cotidian?

— Nu. Tovarășe maior. Mă simt excelent în cotidian. Nimic mai plăcut pentru mine decât cotidianul. Dacă nu mi-ar fi plăcut viața liniștită, în loc de politehnică făceam dreptul.

— Și?

— Și aș fi avut parte de sumedenie de schimbări.

— Cum așa?

— Simplu. În loc să lucrez în laboratorul ăsta, aș fi acționat într-un colectiv operativ. Drept să vă spun, nu regret opțiunea…

Edisonul nostru nu mă prea vede cu ochi buni după ultimele lui „aventuri". În subordinea mea…[19]

— Păcat, zic.

Și o iau agale spre ușă.

— Păcat, de ce? se întoarce căpitanul cu scaun cu tot.

— De timpul pierdut… Acum, până dau de un băiat deștept care să priceapă trebușoara asta… Salut, căpitane, scuze pentru deranj.

Pun mâna pe clanță.

Edison sare de pe scaun.

— Care trebușoară?

Mă întorc și-l privesc drept în ochișorii ăia de fecioară neprihănită.

— Am o chestie și nu știu cum să-i dau de cap. Dacă mă duc cu ea la serviciul de specialitate, ăia o să zică să iau o aspirină și să mă bag în pat. Și totuși sunt convins că o rezolvare există!

— O problemă tehnică, tovarășe maior?

Ochișorii încep să-i sclipească ca două băltoace după

[19] A se vedea (sau a nu se vedea…) *„Ceaiul de la ora cinci"* (N.A.)

ploaie, când iese soarele.

— Nu-i problemă de tehnică, nea' Dem, e problemă de cap. Dar cine-și mai bate capul în ziua de azi? arunc eu nada.

— Știu eu… Dacă n-aș fi atât de ocupat…

— Tocmai d-aia, oftez. Mi-am dat eu seama că ești prins…

Mă întorc iar spre ușă. Guta e întinsă, peștișorul mușcă prevăzător din momeală. Consider că a venit momentul să-l agăț definitiv.

— Mă duc la Niculescu… O să dureze ceva mai mult, dar o scoate băiatul la capăt…

Niculescu fiind rivalul cel mai de seamă al omului meu, peștișorul nu mai poate scăpa.

— Cum vreți, tovarășe maior… Deși dacă mă gândesc bine, azi după-masă sunt liber.

— Nu-i asta treabă s-o rezolvi dumneata într-o după-amiază…

Gata, l-am agățat. Edison sare, opărit, în sus.

— Care-i teama? Vedem noi dacă se poate rezolva sau nu.

Scot textul în clar al mesajelor expediate de *Pegas* pe adresa lui *Cupidon,* și-i explic mecanismul culorilor.

Edison își încrețește fruntea. E clar, a priceput.

— Să nu-mi spuneți acum că vreți să deduceți cele cinci culori care corespund unui nou mesaj.

— Dacă nu vrei, nu-ți spun. Dar ai ghicit singur.

— Imposibil!

— Pentru Niculescu nu există imposibil…

— Asta-i treabă de computer!

— Vezi… ai și început să ghicești…

— Iar computerul trebuie programat!

— Dacă nu trebuia, discutam cu plutonierul de la poartă. Ăla care verifică buletinele vizitatorilor.

— Nu vă promit, tovarășe maior, dar mâine dimineață aveți rezolvarea.

— Și cum rămâne cu cotidianul?

— Ei, rostește Edison, mensual aș mai ieși și eu din cotidian…

— Să trăiești, Edison! Diseară aștept rezultatul.

Deschid ușa și o trag rapid după mine.

De dincolo se aude vocea căpitanului:

— Diseară? Eu n-am spus diseară!

O iau pe scări, încercând să-mi imaginez că mi-am pus vată în urechi.

*

* *

Am citit undeva că marile concerne dispun de câțiva salariați - puțini la număr, e drept - a căror sarcină unică constă în a privi pe fereastră, tolăniți în fotoliu, și a învârti între degete un creionaș. Bineînțeles, în toată această perioadă, micile lor celule cenușii nu învârt creionașe, nu privesc pe fereastră și nu stau tolănite în fotolii. Micile celule cenușii lucrează, se zbuciumă, produc. Și, în final, după săptămâni sau chiar luni, sar din fotoliu, aruncă la coș creionașul, exclamă „Evrika!” și, în câteva zile, ideile se transpun în fapte: apare un nou sortiment de nasturi cu trei găuri, în loc de patru, laptele nu se mai face praf, ci pulbere, rujul nu mai miroase a mimoză, ci a căpșuni, sicriele nu se mai căptușesc cu mătase, ci cu P.V.C. expandat, sarea de lămâie are gust de portocală, iar roțile nu se mai fac rotunde ci octogonale.

Cum îi admir mult pe acești salariați cu capul bubuind de idei, iau un fotoliu, îi adaug un creionaș, fereastra stă la dispoziție. Și iată că trec trei ore, în care pe fereastră n-am putut observa decât doi tineri pupându-se disperați într-unul din apartamentele blocului de vizavi, o pisică jigărită făcându-și siesta pe un acoperiș și două vrăbii țopăind pe o antenă, trec trei ore deci dar nu se ivește nici cel mai mic prilej să arunc entuziasmat creionașul în coș.

Când fac această constatare, în birou se strecoară căpitanul Lupu.

Se așază pe scaunul meu, aprinde una din țigările mele și declară senin:

— Plec la Paris…

— Serios?

— Păi cum? M-a chemat șeful acum zece minute. „Pleci la Paris”, zice. „O suni pe Diana Papadopol, îi spui că o aștepți când iese de la birou, o aștepți, pe urmă o rogi să te însoțească prin oraș, să aleagă câteva fleacuri, cadouri pentru viitorii colegi de specializare. În felul ăsta, i-o iei înainte.” „Cum i-o iau înainte, tovarășe colonel?”. „Așa bine. Mi s-a raportat că o anume Diana te-a căutat de patru ori azi dimineață la telefon. Cum nu cred că te-a sunat numai ca să te roage să-i declami versuri, se poate deduce că insistența ei e legată de iminenta ta plecare. Așa că pleci”.

— Bravo. Să-mi trimiți și mie o vedere de la Versailles. Dacă găsești, *„La Maison de Marie-Antoinette”.*

— Poftim?

— *„The House of Queen Marie-Antoinette”, „Das Haus der Königin Marie-Antoinette*”.

— A, desigur, consimte Lupu. Pe lacul din față vor pluti elegant trei lebede, iar sălciile se vor apleca melancolic către apă, învești mântate în ruginiu. S-a făcut, șefule.

— Să vin cu flori pe peron?

— Plec cu avionul, mâine dimineață. Și n-am invitat decât familia…

— Mă rog, mă rog… Acum, șeful ți-o fi ordonat el, dar eu cu cine lucrez? Pănescu e blocat, ceilalți băieți au și ei sarcinile lor.. Cu cine fac eu filtru total mâine la Predeal?

— Problema mă depășește… Totuși, am o propunere: avionul va face mâine o escală la… Predeal. Îl rog eu frumos…

— Bine. Atunci, mâine dimineață, pe peronul gării… Dacă nu s-o ivi ceva. Până atunci. Și dacă te vezi cu Diana,

sondeaz-o în legătură cu Anca. Când o mai vede etc. Aș fi interesat să știu dacă aveau convenită vreo întâlnire pentru zilele astea…

— În ordine. Știi ceva de Pănescu?

— S-au instalat. Până acum, nimic nou. În afara unui mic incident…

— Incident?

— Cam așa ceva. A sunat cineva, au deschis. Era încasatorul de la lumină. Așa că au plătit lumina pe ultimele trei luni, ce erau să facă?

— Andi, dacă…

— A și fost verificat. E într-adevăr încasatorul. Oricum, incidentul a avut și o parte pozitivă. Încasatorul nu și-a dat seama că Anca nu e Anca. Un punct câștigat, deci.

— Da… câștigăm un punct, și pierdem o mie… Când mă gândesc câtă bătaie de cap a fost până când te-ai introdus în cercul ei… Și, tocmai când erai la un pas de reușită, pac! Apare dobitocul ăla… Ai știri despre el?

— Nu… Stai, să-l sun pe Vlăsceanu.

Formez numărul lui Vlăsceanu și-mi răspunde chiar el.

— Salut, detectivule.

— Salut. Te deranjezi de pomană. Dacă aveam noutăți, te sunam eu.

— Ai început să-l cauți?

— Acasă nu e. Și n-a lăsat noua adresă pentru a i se trimite corespondența… I-am multiplicat fotografia și am distribuit-o. Cred că la ora asta o au toate cadrele operative, inclusiv cei de la circulație. Ai răbdare, dacă dăm de vreo urmă, ești primul care află.

— Și rezultatul autopsiei?

— Cel bănuit. Și ai avut dreptate. Crima s-a produs după ora unu. Mai precis, între unu și trei. Am certificatul de autopsie pe masă, vrei să-ți citesc?

— Nu, mulțumesc.

După ce închid telefonul, îmi aprind o țigară și privesc uluit cum îmi tremură degetele.

La naiba! Nu era decât o spioană!
Fumul are gust sălciu.
Așa-i, nu era decât o spioană…
Dar fusese un om.
Când mă înfurii, m-am obișnuit să număr până la o sută.
Dar văd că acum sunt pe cale să ajung la un milion…
Bine că sună telefonul intern.
— Maiorul Alexandru Adrian, răspund.
— Căpitanul Demetriade, tovarășe maior. Aveți un creion la îndemână?
— Un creionaș…
— Atunci notați: albastru, crem, bleu, gri, alb.
— Bravo, Edison!

22

Când trenul care face legătura între capitală și Sibiu își face apariția în gara Predeal, tocmai am terminat de citit pasionanta descriere a carierei sportive a celebrului fotbalist Dumitrache[20], relatată cu lux de amănunte de excelenta revistă *„Fotbal”.* Prin peretele de sticlă se poate vedea mulțimea care se înghesuie să coboare sau să urce în tren ca și cum de viteza cu care fiecare efectuează această operație ar depinde o groază de evenimente viitoare. Dintr-un vagon clasa întâia coboară „Anca Popescu” învești mântată în albastru, crem, bleu, gri, alb. Culorile sunt mai puțin stridente, mai puțin trecători întorc

[20] Florea Dumitrache (n. 22 mai 1948, București - d. 26 aprilie 2007, București), poreclit *„Mopsul*”, jucător român de fotbal, maestru emerit al sportului, subinginer. S-a legitimat în anul 1961 la Rapid București, a trecut după doi ani la T.U.G, unde în 1964 a fost descoperit de antrenorul Traian Ionescu, cel care l-a transferat la Dinamo.

capetele, „Anca” poartă o mică geantă de voiaj cu însemnele *„Tarom”*. O ia agale către centru, ca și cum ar avea o mulțime de timp de pierdut. Băieții mei au ocupat posturile cele mai potrivite, nimeni nu se ia după ea, dar va fi „interceptată” în diferite puncte ale traseului pe care le-am stabilit de comun acord. O mai privesc o dată atent: nu, nu-și joacă prost rolul proaspăta noastră „Colaboratoare voluntară”…

Pe peron agitația s-a mai potolit, nu văd nicio figură cunoscută, să zicem deci că e bine…

Mă relaxez și privesc distrat afară.

Trenul a plecat de mult, dar doi îndrăgostiți au uitat să schimbe peronul și se sărută în continuare disperați. Șeful gării, ușor de identificat după șapca lui care ar face deliciul oricărui taur într-o coridă, a ieșit la soare să fumeze o țigară. Un bețiv. A luat în brațe cel mai apropiat felinar și-i face confesiuni. Un bătrân simpatic, cu pantaloni bufanți, încalecă pe bicicleta de care a agățat o tăbliță pe care scrie cu litere roșii *„Ocolul României pe bicicletă”* și-și vede de drum după o scurtă haltă de ajustare, în timpul căreia și-a cumpărat și o sticlă de apă minerală de la chioșcul de pe peron.

Trec două gospodine cu plase încărcate, pălăvrăgind cu vădită satisfacție. Puștiul care făcuse tot timpul semne de salut trenului în mișcare a dispărut în clădirea gării. Afară e frumos și mai că-mi vine să-mi cumpăr și eu o bicicletă și să pornesc într-o croazieră. Poate că o să am ocazia să folosesc acest mijloc de locomoție, dacă-i mai împrumut de multe ori gărgărița temerarului matador ai șoselelor care răspunde la numele de Petrică Lupu…

Mă ridic și trec în restaurant să mănânc ceva, până se întoarce „Anca”, am de gând să iau la întoarcere același tren. Oricum, cunosc cel mai bine figurile celor care s-au învârtit prin preajma Ancăi…

În restaurant sunt puțini consumatori, cei câțiva care iau masa par hotărâți să lungească această îndeletnicire cât

mai mult, în așteptarea trenului, și ospătarii par a le da un deplin concurs, din moment ce nu văd niciunul prin preajmă.

Aprind o țigară și încerc să-mi clarific cât de cât rolul lui Deleanu în această afacere. Bun, a venit în țară, i s-a dat un loc de muncă, își vede de treabă dacă facem abstracție de cotidiana beție - și asta își poate avea o explicație - dar ce mai căuta la fosta lui soție? Doar relațiile dintre ei nu erau, din câte mi-am dat seama, de natură să se poată trage concluzia că lucrurile se orientează către o revenire la situația dinaintea fugii în Occident... Că există o tangență între el și rețeaua în formare este evident, dar de ce natură e ea oare? Plus faptul că, într-o asemenea eventualitate, pătrunderea lui în centrul intimilor Ancăi Popescu poate da de bănuit imediat. Or, numai de naivitate nu pot fi bănuiți cei ce se ocupă de organizarea și dirijarea unor rețele în străinătate... Se joacă o carte, e clar. Se pregătește un teren, e limpede. Dar pentru ce?

Și de ce e Deleanu atât de crispat, ce-l aruncă în brațele lui Bacchus? Moartea acelei belgience, Christina, care de fapt nici n-a murit? Ce-a făcut Deleanu în ultimele șase luni înainte de a reveni în țară? Să trăiască oare cei de la Agenția de informații care o plăteau pe Anca Popescu cu convingerea că un transfug reîntors în țară e ținut sub supraveghere, suspectat, și deci să fi căzut ei pe soluția îndrăzneață că din acest motiv, ar fi o găselniță extraordinară că un astfel de transfug nu poate stârni bănuiala securității, că tocmai el ar intenționa să se dedice spionajului? Să fie deci Deleanu viitorul șef al Rețelei întemeiate de Anca Popescu?

În ultimii ani m-am confruntat de multe ori cu modul de lucru al feluritelor oficine de spionaj, am început să le cunosc metodele, să le „miros” cât de cât intențiile. Dar cunoscând chiar imaginația lor nelimitată, așa ceva mi s-ar părea totuși prea de tot...

Cele șase luni lăsate sub tăcere ar explica ceva.

Apariția lui la Anca ar completa această explicație. Dar cum? Fără Anca drept pretext, Deleanu se autoelimină din cercul de fete și băieți veseli. E clar, dacă merg pe varianta asta, Deleanu n-are nici cea mai mică legătură cu crima. Plus că, de aici încolo, se va vedea față în față cu o serie de probleme care nu puteau fi prevăzute, căci moartea Ancăi schimbă o mulțime de lucruri…

În restaurant își face apariția Lupu. Aruncă o privire circulară, sunt doar 2-3 mese ocupate, se apropie de masa mea și îmi cere permisiunea să ia loc.

— Cum stăm? îl întreb.

— Bine. „Anca” se plimbă fără probleme pe traseul stabilit, nimeni n-a încercat să o contacteze, nimic dubios până în prezent. Continuăm?

— Conform planului. Nu văd de ce ne-am abate de la el. Trenul cu care ne întoarcem e abia peste două ore, să se mai plimbe. Ai sunat „acasă”?

— Sunat. Nimic nou. Pănescu n-a raportat nimic, deci la locuință e totul în regulă. Vlăsceanu n-a dat niciun semn de viață. Totul e O.K.

— Nu ne rămâne deci decât să facem o mică excursie prin împrejurimi. Halal viață de pensionar…

— Asta e…

Lupu e și el dezamăgit, i-o citesc pe figură. Totuși, cu cât lucrurile se derulează mai normal, cu atât mai bine e pentru moment. Că un contact cu „Anca” ar fi fost de dorit, asta-i cu totul altceva…

— Du-te și mai dă o raită pe traseu. Dacă nu se întâmplă nimic, ne vedem la București, diseară. Eu o aștept pe „Anca”. Vreau să mă întorc cu același tren.

Lupu dispare, nu se ridică nimeni de la vreo masă să-l urmărească. Aștept un sfert de oră, pe urmă plătesc și mă duc la chioșcul de ziare.

Dacă tot sunt pe post de pensionar, barem să dezleg și niscaiva cuvinte încrucișate…

Careul de pe coperta revistei *„Rebus”* e intitulat, culmea

ironiei, *„Aventuri la munte”.*

*
* *

Întoarcerea la București decurge fără incidente, „Anca” nu e deranjată de nimeni, nu se petrece nimic. O însoțesc de la o distanță rezonabilă pe drumul dintre gară și Povernei. Nimic de semnalat. N-am decât s-o iau cu coada între picioare către minister, dar ceva mă atrage către casă. Cum intru, dau cu ochii de un bilet care fusese strecurat probabil pe sub ușă: „Te-am căutat, dacă n-ai ce face sună-mă până la șase la 28.82... V.D.”

E șase jumătate, deci n-are rost să-l sun. Ce naiba o fi căutat Virgil Deleanu la mine?

Formez prefixul și numărul de telefon al șefului de gară, socru-meu, și-mi răspunde chiar Luminița. Nimic deosebit, așteaptă. Nu, nu mă pot repezi până acolo, dar am s-o fac de îndată ce mi se ivește ocazia. Mă pun o clipă în situația ei, și nu mă simt prea fericit. Așez receptorul în furcă, și telefonul începe imediat să zbârnâie. Ridic: Vlăsceanu mă roagă să trec puțin pe la el.

*
* *

În birou stă tolănit pe un scaun un tip cu nasul turtit și părul atârnând în lațe lungi și nespălate până dincolo de gulerul hainei. Poartă niște pantaloni evazați, largi de cel puțin patruzeci de centimetri, și fumează o țigară care scoate un fum al cărui miros ar putea ucide orice ființă cu simțul olfactiv ceva mai sensibilizat.

— Asta e Gică Curcubeu, mi-l prezintă căpitanul și se duce să deschidă fereastra.

„Curcubeu” rânjește larg și mă privește cu obrăznicie. Are trei dinți îmbrăcați în tinichea și doi lipsă, drept în

față, și n-aș zice că cineva întâlnindu-l noaptea pe o stradă mai lăturalnică s-ar simți deodată copleșit de o mare fericire…

— Ia zi-i dânsului ce mi-ai zis și mie, îl îndeamnă Vlăsceanu.

— Iar, dom’ căpitan?

— Iar, că doar nu te grăbești să nu întârzii la lucru… Tipul, se întoarce căpitanul spre mine, se ocupă cu plasarea obiectelor furate de alții. L-au ridicat azi la prânz, pe când încerca să plaseze asta…

Vlăsceanu extrage dintr-un plic o brățară masivă de aur, și nu e nevoie să mă uit atent la ea ca să știu că în interior fuseseră gravate inițialele A.P… O văzusem o dată sau de două ori la Anca Popescu și m-aș fi mirat să existe două la fel.

Învârtesc brățara între degete și tânărul tăinuitor de lucruri furate o privește cu lăcomie și regret.

— Hai, dă-i bătaie, îl îndemn.

— O am de aseară, dom’ șef. A venit cu ea la mine unul de-i zicem noi „Cataramă” că poartă o curea cu cataramă ca unul din filme da’ io că văd toate filmele în bătăi n-am văzut așa ceva, zic alții că joacă în străinătate, cu unul jamesbond.

— Îl cunoșteai dinainte?

— Din vedere, nu prea suntem prieteni, el lucrează mai mult cu boarfe din pachet, io la de-astea nu mă bag că e periculos…

— Mai departe…

— A venit cu ea la mine și a zis să-i dau șase mii pe ea că face cinșpe pă puțin, da el e grăbit să se dea la fund și n-are timp de stat. M-am uitat, e clar că-i de aur, are pă puțin patruzeci dă grame, să pricepe și băiatu oleacă, da n-aveam la mine decât patru și i-a luat și pă ăia.

— Când îi dai diferența?

— Când o veni s-o ia. Pă mine mă găsește acasă…

— Așa crezi tu, măi Curcubeu? îl întreabă Vlăsceanu

blând. Că te găsește acasă?

— Păi unde, dom' șef? Că doar n-o să mă opriți acilea pentru un fleac de nimica…

— Clar că te găsește acasă, îl asigur eu. Cum pleci de aici, te duci glonț acasă și nu mai ieși de acolo nici să cumperi țigări, de asta am eu grijă. O să primești și sandvișuri, dacă simți nevoia. Table știi?

— Cum dracu' nu? se hlizește Curcubeu.

— Și table o să joci, chit că durează o săptămână. Vine cu tine un prieten al nostru, știe și copeică… Telefon ai acasă?

— Io???!

— Îți bagă „dânsul" telefon, arăt eu spre Vlăsceanu, că te simpatizează. Te duci acasă și joci table până vine amicul „Cataramă" să-i dai diferența!

— Dă unde să-i dau io diferența?

— Te împrumut eu, că și mie îmi ești simpatic. Unde stai, băiețică?

— Pă Moșilor, într-un subsol, lângă *Odobești.*

— Grozav, suntem vecini și eu nu știam…

Scot din portofel fotografia lui Dan Negreanu și i-o arăt:

— Da' pe dânsul nu-l cunoști? Că și el e vecin cu noi…

„Curcubeul" privește poza și se hlizește iar, arătându-și lipsurile din inventar.

— Cum dracu' nu? Păi nu-i ăsta „Cataramă"?

— Vezi? știam eu… De când îl caut, că am să-i plătesc și eu o veche datorie…

Bag fotografia în buzunar și-i fac semn lui Vlăsceanu.

Peste cinci minute, „Curcubeu" pleacă acasă însoțit de un plutonier în civil căruia i se confecționează uniforma în mod special, iar cizmele i se fac de comandă, chit că pentru lucrare se utilizează patru metri de stofă și o piele întreagă de vacă: când ai doi metri înălțime, spatele de un metru jumătate și numărul 48 la pantofi nu prea găsești confecții și încălțăminte pe măsură…

23

În biroul meu e răcoare și cafeaua are exact gustul pe care-l speram. Am pus în ea puțină sare și n-am făcut rău deloc. Lupu n-are ceva deosebit de raportat, dar nu mi-a povestit încă nimic despre „plecarea la specializare”.

— Cum e cu Parisul? îl întreb.

— Excelent. Acum mă plimb pe marile bulevarde și tocmai reflectez dacă e cazul să intru la un film sau să dau o raită prin Piața Spaniei…

— Ia-o la rând, că mă încurci…

— Am sunat-o ieri pe Diana și i-am dat întâlnire la patru. M-a întrebat de ce și i-am spus. Și-a aranjat pe loc o ședință, nu putea deci decât la cinci și jumătate. Clar, nu avea ce-i trebuia la ea.

Când a ieșit de la birou, am urmărit-o discret. S-a dus glonț acasă, probabil avea totul pregătit, așa că i-a rămas timp să se și schimbe. Ne-am întâlnit la Universitate, am plimbat-o prin magazine, am cumpărat câteva obiecte de artizanat și pe urmă am invitat-o ca de obicei la un păhărel de coniac. Acolo i s-a dezlegat limba mai rapid decât speram. Mica ei legendă ar fi cam următoarea: O bună prietenă, dar prietenă bună, mă înțelegi, din copilărie, s-ar afla în prezent la Lyon, a emigrat în Franța acum vreo trei ani. Ei bine, această prietenă este ultima speranță a Dianei, numai ea poate să-i trimită niște medicamente destul de scumpe pentru bunicuța care suferă de ciroză. Așa că i-a scris câteva rânduri și m-ar ruga să iau un plic cu mine, să-i pun niște timbre cum ajung la Paris, să-l depun la poștă, asta ar fi tot, o bagatelă. Am întrebat-o de ce a trebuit să aștepte până i se ivește o astfel de ocazie, nu era mai simplu să-i scrie direct? Mi-a răspuns că sigur, se gândea și ea, dar dacă se pierde cumva pe drum? Așa, e sigură cel puțin că diminuează riscul cu 50%…

— …

— Tâmpenii, nici imaginație n-are, conchide Lupu, pe urmă continuă: Normal că am asigurat-o că riscul e exclus, am luat plicul, am mai rămas vreo jumătate de oră și pe urmă am condus-o acasă. A vrut să mă însoțească azi la aeroport, noroc însă că avionul de Paris pleacă exact la ora când semnează ea condica de prezență…

Dar până la aeroport tot a trebuit să mă duc, așa, pentru orice eventualitate.

Lupu extrage delicat o țigară din pachetul pe care l-am lăsat ca de obicei pe birou, o aprinde cu bricheta mea, dacă merge așa cu economiile, băiatul ăsta face avere…

— Pe plic era trecută într-adevăr o adresă din Lyon, a unei oarecare Margot Feldmann. Înăuntru însă, colegii noștri de jos au găsit un alt plic, adresat unei firme din altă țară. Cât despre conținutul celui de al doilea plic, sper că n-ai îndoieli: conține, în afara comunicării științifice a inginerului Dodu, cel pe care l-a amețit Alice Minea, alte trei materiale similare. Bătute curat de mașină pe foiță, pe ambele părți, să nu necesite prea multe file și să se îngroașe plicul…

Îți dai seama că s-a muncit toată noaptea pentru a se rebate totul după ce s-au făcut modificările necesare în texte… Plicurile originale, cu noul conținut, au plecat azi dimineață la Paris, am rugat o stewardesă, fată de treabă, o cunosc de mult, să le pună ea la cutie… Ei, ce părere ai? Simplu ca bonjur, nu?

— Da, simplu. Dar dacă Diana sau altcineva din gașcă te vede întâmplător pe stradă, devine complicat… Așa că, după mine, cel puțin câteva zile ești consemnat, n-ai ce căuta în București, sau, cel puțin, nu te arăți pe stradă.

— Păi nu așa ne-a fost vorba, tovarășe maior! sare Lupu în sus, devenind subit foarte oficial. N-am inventat eu toată chestia cu Parisul!

— Nici eu, îi răspund sec. Dacă ai ceva de zis, ieși la raport la nea’ Dinu.

Cu asta l-am înfundat.

Îl las să mediteze în liniștea ministerului, cu ferestrele întunecate acum, și o iau alene către casă, cu lungi ocoluri și supraveghindu-mă mereu. Îmi pare rău pentru Lupu, dar asta-i meseria. Mă consolează numai gândul că „am uitat” țigările pe birou.

*
* *

E aproape douăsprezece când intru în bloc și aproape unu când mă hotărăsc să mă culc. Aș fi vrut să sun în Povernei, dar e prea târziu, oricum aș fi aflat dacă s-a întâmplat ceva, ar fi sunat Pănescu. Încerc să citesc o revistă, nu mi-e somn sau cel puțin nu pot dormi, naiba s-o ia de treabă, încep să îmbătrânesc, cu puțină vreme în urmă cum puneam capul jos cum aterizam în țara viselor… Încep să recapitulez pentru a zecea oară totul, doar-doar voi reuși să întrevăd ceva prin pâcla care s-a lăsat peste acest caz, dar degeaba.

…Orchestra cântă dezlănțuită, dirijorul agită bagheta, fața lui e albă, n-are trăsături, un oval alb și atâta tot. Locul primei viori e acum gol. Cântăm, cântăm, e parcă ceva de Rahmaninov și deodată pe scenă năvălește un cetățean cu părul alb, călare pe bicicletă. Ne dă ocol, pe o tăbliță scrie *„Ocolul României pe bicicletă”,* parcă l-am mai văzut undeva, nu-mi dau seama unde, dar, l-am văzut sigur. Evoluția lui pe scenă ne deranjează, nu ne mai putem concentra, fiecare instrument cântă în legea lui, cacofonia muzicală ia amploare, dirijorul, de ce nu intervine dirijorul? Dar dirijorul a dispărut și sala începe să fluiere.

*
* *

Mă trezesc transpirat, în stradă fluieră cineva, „bă, nea

Vasile, unde o iei, bă, razna?” Privesc pe fereastră. Șoferul salubrității s-a depărtat prea mult, vine înapoi manevrând precaut cu spatele. „Așa, bă, nea Vasile, că n-o să fac cros după tine”… Evident nu se mai poate dormi, urmează descărcarea laptelui vizavi… Fac rapid un duș, mă rad și mă îndrept către minister cu gărgărița. O parchez tocmai la Universitate, trec prin pasaj, ocolesc prin Piața Unirii, peste o jumătate de oră sunt la birou. Nimeni înăuntru, Lupu s-a dus probabil jos să se radă, dar mi-a lăsat un bilet: „Sună-l pe Pănescu, e groasă. Vin imediat, Lupu”.

— Mă uit la ceas: nouă și jumătate.

Formez numărul Ancăi Popescu, sun de patru ori, închid, apoi revin după exact un minut. Pănescu stătea probabil cu mâna pe receptor, răspunde la primul apel.

— Adrian, îl anunț. Ce-i, Costică?

— Să trăiți, tovarășe maior. Puteți veni încoace?

— Ce s-a întâmplat?

— Nu v-a spus Lupu?

— Nu-i aici. Ce e?

— Azi dimineață la opt a sunat cineva la ușă. A deschis, cum era și normal, nevastă-mea…

— Și? Zi-i, ce-o lungești atât?

— Era un bătrânel cu un pachet sub braț. S-a interesat de un oarecare Grigorescu. Aura i-a spus că nu locuiește acolo. Bătrânul a fost o clipă dezorientat, apoi s-a retras.

— Și?

— A plecat imediat, fără să mai încerce la alt apartament, a luat-o pur și simplu la goană pe scări în jos. M-am uitat pe fereastră și l-am văzut ieșind în stradă. Tovarășe maior, am impresia că o căuta pe Anca Popescu…

— Vin imediat.

Închid telefonul și mă las să cad pe scaun. Bătrânul părea dezorientat… Bineînțeles. Chestia cu căutatul lui Grigorescu nu putea fi decât o parolă. În blocul din Povernei 74 nu stă niciun Grigorescu. Parcurg încă o dată lista locatarilor pe care o am în birou, așa-i… Aura Pănescu

n-a știut să răspundă la parolă, nici n-avea de unde să știe, lucrurile se încurcă al naibii…

În birou pătrunde Lupu, bine ras și mirosind a lavandă. Tocmai acum și-a găsit și el să se parfumeze…

— L-ai sunat pe Pănescu? se interesează în loc de bună dimineața.

— Sunat. Lupule, cine era la opt de serviciu pe Povernei?

— Stamate. Nicio grijă, e pe urmele bătrânului.

— Și în locul lui?

— Vasilescu. Am organizat totul, fii fără grijă.

— Adevărat, ce grijă să am? îi arunc, în timp ce o iau spre ușă. Mă duc în Povernei. Dacă sună Stamate, mă anunți imediat. Raportează tovarășului colonel.

— I-am și raportat.

— Ce-a zis?

— Că acum vrea el să te vadă…

— Nicio indicație?

— Să-l ținem la curent.

— Bine, ține-l.

*

* *

În apartamentul Ancăi Popescu nu s-a schimbat nimic. Aura Pănescu mă așteaptă cu o cafea și îi mulțumesc din priviri, chiar simțeam nevoia.

Descrierea bătrânelului care sunase la ușă nu aduce nimic nou. Un bătrânel oarecare și totuși… ceva-ceva parcă mi se pare vag cunoscut. Unde naiba am mai văzut eu de curând un bătrânel îmbrăcat în maro?

— Spuneai că avea un pachețel?

— Da, un pachețel cam de mărimea… unui atlas geografic, să zicem, mi-l descrie Aura Pănescu. Dacă stau și mă gândesc bine, nici nu era prea gros… maximum cinci centimetri…

Ce naiba poate conține un pachețel de mărimea unui

atlas geografic de maximum cinci centimetri grosime? Chiar un atlas geografic? Nonsens. Câteva cărți? Cărțile se ambalează mai ușor dacă le suprapui… Un joc pentru copii? Ce rost ar avea? Poate un tablou? Mai curând un tablou… Dar la o pictoriță nu *vii* cu un tablou, cel mult *pleci* cu un tablou… Un bătrânel îmbrăcat în maro și un pachețel de mărimea unui atlas geografic… Sorb distrat din cafea, scrumul țigării îmi cade pe ceva, soții Pănescu se uită la mine ca la rabinul din Buhuși, naiba s-o ia de treabă, nu sunt scamator, nu pot scoate soluția din mânecă… Măcar de ar suna Stamate… În mod normal, până acum ar fi trebuit să sune…

Telefonul sună de patru ori și îl lăsăm să sune. Apoi peste exact un minut, sună din nou. Ridic receptorul, vocea lui Lupu nu trădează nimic bun.

— Stamate l-a pierdut pe bătrânel, mă anunță Lupu.

— Poftim?!?

— L-a pierdut, Andi…

— Nu se poate!

— Totuși. Dar avem bicicleta lui.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Ce aveți?

— Bicicleta bătrânului. A lăsat-o într-un gang și dus a fost. O bicicletă veche, de vreo douăzeci de ani, un *Wanderer.*

Vocea lui Lupu mi se pierde din auz, în capul meu bubuie ceva apoi se face lumină. Sigur, domnule! Asta era… Bătrânul cu bicicleta…

— Lupule!

— Da, tovarășe maior…

— Lupule, pe portbagajul bicicletei ați găsit un pachețel de mărimea unui atlas geografic, așa-i?

— Andi, se îneacă Lupu, ce dracu’, ești ghicitor?

— Aproape. Și în pachețel… ai pachețelul?

— Da.

— L-ai desfăcut?

— Abia l-am primit.

— Bine. Lupule, în pachețel vei găsi două tăbliță albe, pe care scrie cu litere roșii *„Ocolul României pe bicicletă”*…

Aud un fâșâit în receptor, apoi vocea lui Lupu:

— Andi, tu faci vrăji acolo?

— Ai găsit tăbliță, așa-i?

— Așa-i.

— Bravo, Lupule. Felicitările mele. Îl avem în mână, băiețaș. Știi ce faci tu acum?

— Nu.

Vocea lui Lupu e schimbată, tipul are probabil impresia că am înnebunit. Dar n-am înnebunit deloc, sunt mai lucid ca oricând.

— Uite ce faci, continui. Te duci la documente și iei colecția ziarului *„Sportul”* pe ultimii zece… nu, pe ultimii cinci ani. „Lingi” filă cu filă, ai maximum două ore pentru asta. Vei găsi undeva o poză și câteva rânduri explicative, de genul „pensionarul XY din Z va face ocolul Europei pe bicicletă etc.” Când găsești, dai telefon la ziar, ceri documentarea lor, nu, mai bine te duci personal și n-ai nimic altceva mai bun de făcut, decât să afli adresa tipului. Clar?

— Ca noaptea, Andi. Ca o noapte fără lună.

— Perfect. Raportează lui nea’ Dinu, lasă pe cineva în locul tău și fă ce-ți spun. Stai! Nu te duci la ziar, trimite-l pe Dinică sau pe Diaconescu, pe care-l găsești. Când afli adresa, mă suni. Executarea!

Închid telefonul și dau restul ceștii de cafea pe gât.

Solii Pănescu mă privesc uluiți. Mă hotărăsc să le explic, când se aude soneria de la intrare. Aura Pănescu mă întreabă din ochi ce să facă, îi fac semn să deschidă, o urmez în hol. În cadrul ușii deschise apare Virgil Deleanu.

24

— Trebuia să-mi închipui! exclamă el, și mă privește cu o doză de curiozitate. Pot intra?

— Desigur, intră, îl poftesc.

Pătrunde în salon, sărută mâna Aurei. Se înclină în fața lui Pănescu, apoi se întoarce spre mine.

— Nu știam că Anca are rude…

Îl privesc o secundă fără să pricep, apoi îmi dau seama: probabil vaga asemănare a Aurei cu Anca l-a derutat… Las remarca lui fără comentarii, ne așezăm pe fotoliile din jurul măsuței din colț. Pănescu se cam foiește, îi fac discret semn să stea în banca lui.

Deleanu se întoarce spre mine:

— Ați arestat-o?

Ridic din umeri. Să înțeleagă ce-o vrea…

Își aprinde o țigară, uitând să-mi ofere și mie una ca de obicei. Cine știe ce-o fi acum în capul lui…

— Te-am căutat ieri. N-ai găsit un bilet? L-am strecurat pe sub ușă…

— L-am găsit, dar am venit după șase, așa că nu te-am mai sunat. Era ceva urgent?

— Urgent?

Deleanu izbucnește într-un râs chinuit.

— Din punctul meu de vedere… Spune-mi, cum se procedează când cineva vrea să se predea securității? Când spun „cineva”, completează el, mă gândesc la un… un spion. La mine, adică…

— Ce-ți veni?

Naiba s-o ia de treabă! Chiar așa nu-mi imaginasem că va evolua toată afacerea…

— Ești prea deștept s-o faci pe naivul, domnule Balaban, presupunând că așa te cheamă; și nici eu n-am căzut în copilărie în cap… E drept, am făcut o grămadă de tâmpenii dar întotdeauna vine o vreme a lucidității… M-am hotărât

de ieri, când am primit asta…

Scoate din buzunar un plic și-l depune pe masă. Îl iau, îl întorc pe ambele fețe. E adresat „Doamnei Eugenia Deleanu, București, str. Arh. Oscar Pandelescu 86”**.**

— Mama, îmi explică Deleanu. E adresa mamei mele. Îi scriam uneori, și Christina a ținut minte probabil…

Plicul e ștampilat în Bruxelles acum patru zile, și în București ieri.

— Desfă-l, te rog.

Înăuntru e o vedere, tot din Bruxelles. Pe verso, în franceză:

„Dragul meu Virgil,

Sunt de ieri din nou acasă, la părinți. Tata a reușit prin relațiile pe care le are la Prefectură să mă aducă aici. Cred că îți dai seama prin ce am trecut, mai ales aflând ce s-a petrecut cu tine. Virgil, dragul meu, fă ce crezi că e mai bine, intervino la autoritățile de acolo astfel încât să pot veni cât mai repede la tine, în România. Bineînțeles, dacă mă mai iubești… Iartă-mă dacă scriindu-ți ți-aș putea aduce neplăceri. Pur și simplu n-aveam altă soluție! A ta cu aceeași dragoste,

Christina”

Introduc la loc ilustrata în plic.

— Nu pricep, îi spun lui Deleanu. Mi-ai spus că Christina a murit.

— S-o iau atunci de la capăt, ridică el din umeri… Ți-am spus, într-adevăr, că m-am hotărât să revin în țară pentru că noua mea soție, Christina, căci deși nu eram căsătoriți oficial ea era totuși soția mea, a murit. De fapt, lucrurile s-au petrecut cu totul altfel… Cu vreo șase luni înainte de a mă prezenta la ambasadă, m-am pomenit că patronul mă cheamă în biroul lui. M-am dus, era prima oară când călcam acolo, un vânzător de rând n-are ce căuta în biroul

patronului, de fapt el nici nu era prezent, m-au întâmpinat doi domni complet necunoscuți, foarte joviali de altfel, dar reci ca niște statui de bronz.

— Ne pare bine să vă cunoaștem, domnule Virgil Deleanu, m-a primit cel mai tânăr dintre ei cu mâna întinsă.

Am înghețat. Nimeni nu mă știa acolo drept Deleanu, purtam alt nume, cel de pe legitimația confecționată în biroul din H. de prietenul lui Benjamin.

— Hai, nu fiți așa de înspăimântat, suntem prieteni, a intervenit cel de al doilea. Dacă era ceva grav, vă ridicam fără fasoane, nu vă invitam aici. Recunoașteți că știm să procedăm cu toată discreția, a zâmbit cel mai în vârstă larg. Am venit în interesul dumneavoastră…

A scos fiecare câte o carte de vizită, din ele reieșea că cei doi sunt procuriști la o societate de export-import.

— Cât câștigați în acest magazin, domnule Deleanu?

Am indicat suma brută și ambii au izbucnit în râs.

Mă întrebam cum ar fi reacționat dacă le-o spuneam pe cea netă…

— La valoarea dumneavoastră, domnule Deleanu?! Un om care a știut să se descurce admirabil, să ducă de nas atât autoritățile românești, cât și pe cele de aici, și asta vreme de peste trei ani? E de neimaginat! Domnule Deleanu, ce-ați zice dacă noi v-am oferi, pentru început, de zece ori pe atâta? Avem nevoie de oameni capabili și descurcăreți ca de aer!

Mi-am adus aminte de Kauner, care-mi oferise Angola.

— Regret, domnilor, mie-mi ajunge cât câștig…

— Inepție, domnule Deleanu, inepție, dacă-mi pot permite să mă exprim așa… În primul rând pentru că efectiv nu vă ajunge, nu va poate ajunge, în al doilea rând pentru că dacă ne refuzați, poliția ar-fi în câteva ore aici sau oriunde altundeva v-ați ascunde, și poliția e foarte-foarte supărată pe dumneavoastră, iar în al treilea rând, pentru că o iubiți atât de mult pe domnișoara Christina

Reemann încât n-ați putea suporta să i se întâmple ceva…

Pe scurt, domnule Balaban, poate-ți dai seama că nu-mi face nicio plăcere să-mi reamintesc discuția cu cei doi, încă în seara aceleiași zile, fără s-o revăd pe Christina, nu mi-au mai permis s-o fac, mă aflam la trei sute de kilometri depărtare, într-o clădire sinistră aș zice, înconjurată de un parc imens în care hoinăreau cel puțin zece câini uriași, negri, care ar fi hăcuit în câteva secunde orice ființă care nu purta la ea un mic emițător de ultrasunete, special construit pentru a-i ține la depărtare. Acest aparat pe care-l purtam după noi în timpul zilei, ni se lua seara la culcare și-l reprimeam dimineața, când mergeam în grup la antrenamente. Cred că nu trebuie să intru prea mult în amănunte, v-ați dat seama: mă aflam într-un așa numit „Centru de pregătire specială”. Timp de 21 de zile am fost supus unui tratament de „spălare a creierului”. E un procedeu complicat, bazat pe profunde studii psihologice, care are drept efect - nu mă pricep prea mult în domeniu, nu pot da explicații științifice - o anumită pierdere a personalității anterioare, o estompare a amintirilor și, în paralel, o exacerbare, a noii personalități ce ți se imprimă. După acest tratament, care continua și noaptea, aveam în cameră un difuzor care funcționa tot timpul, în vreme ce dormeam, și care-mi șoptea cu insistență cine sunt de fapt și ce vreau, din tot ce simțeam anterior nu-mi mai rămăsese decât dragostea pentru Christina. Bănuiesc că și aici se „lucrase” asupra conștiinței mele, chiar, și acum după atât timp, când mă gândesc la ea mă doare inima… Apoi am semnat contractul. Urma ca după terminarea pregătirii să revin în țară, pe cea mai legală cale cu putință. Guvernul român deschidea ușile celor care părăsiseră țara chiar pe căi ilegale, dar nu desfășuraseră o activitate ostilă ei în străinătate. Trebuia să revin „pocăit” după cum se exprimau instructorii mei, să mă reintegrez și să aștept liniștit dispoziții. Perioada de așteptare nu era determinată, puteau trece chiar ani. Se mergea însă pe

ideea că autoritățile nu vor bănui că tocmai un transfug revenit în țară ar putea avea tupeul să se dedice activității de spionaj. Plus că, practic, - ceea ce aveam să fac eu nu era practic spionaj în adevărata accepțiune a cuvântului. Nu urma să procur informații, era prea riscant, mi se repeta asta mereu, ci doar să coordonez din umbră activitatea unei noi rețele - și-aici urmează punctul nevralgie - să „lichidez" eventual, la nevoie, vreun membru al rețelei care s-ar deconspira sau ar avea cumva intenția să „iasă din joc".

Am fost pregătit complex pentru asta, domnule Balaban, vă asigur. Nimeresc în prezent cu orice armă la douăzeci de pași centrul unei cărți de joc; știu să arunc cuțitul ca un indian; lovesc ca un campion de karate; dintr-un ciorap de damă fac oricând o armă; confecționez din produse care se găsesc în comerț o mașină infernală infailibilă; dar toate astea le cunoașteți, desigur, nu e nevoie să vi le povestesc eu…

Dacă aș face-o? vă întrebați. Aș fi făcut-o, sunt sigur. Până ieri. Căci în afara faptului că mă țineau legat de un cont „negru" la o bancă elvețiană, cont în care am deja câteva mii de dolari, mă aveau în mână și cu viața Christinei. Viață care depindea numai de mine, de comportarea mea, de modul în care aș fi dus orbește la bun sfârșit însărcinările pe care urma să le primesc…

Acum, Christina e liberă. Am s-o aduc aici. Mai târziu… Cât se dă la dumneavoastră, domnule Balaban, pentru tentativă de spionaj?

Îmi aprind o țigară și încerc să-mi dau seama de implicațiile mărturisirii lui Deleanu. Nu, nu-i domeniul meu… E treaba justiției. Dar înainte de a-i răspunde, trebuie să-mi răspundă el la o întrebare care îmi stă pe buze de când l-am văzut intrând:

— Ce v-a făcut să credeți, domnule Deleanu, că nu sunt cel care sunt?

Deleanu zâmbește și cade pe gânduri. După câteva

minute în care mândria mea profesională e pusă la grea încercare, se întoarce spre mine:

— Nu, nu te-ai deconspirat cu nimic, nu e cazul să-ți faci griji. La început n-am avut asupra dumitale decât îndoielile normale, impuse de prevedere, de necesitatea de a verifica în permanență cu cine ai de-a face când joci un joc ca cel în care mă angajasem eu. Apoi, aceste îndoieli s-au spulberat după fiecare verificare la care te-a supus Anca și pe care ai trecut-o cu succes. Dar a fost… a fost cel de al șaselea simț, dacă îmi pot permite să mă exprim atât de pretențios. Din ființa dumitale nu iradiază acea spaimă perpetuă care-l domină pe cel angajat într-o activitate subversivă. Nu pari hăituit, domnule Balaban. N-ai cearcăne. Simțeam vag că ceva nu e în ordine cu dumneata, dar abia acum, în clipa asta, pot spune că sunt aproape convins că cel de al șaselea simț nu m-a trădat. Deși, cine știe?

În cameră se lasă o tăcere grea, pe care Deleanu o întrerupe peste câteva clipe:

— Ieri, când te-am căutat, eram hotărât ca în cazul în care dau greș să te lichidez. Aveam avantajul surprizei. Te-aș fi lichidat, fii sigur, domnule Balaban.

Extrage din portofel o hârtiuță albă, de dimensiunile unui timbru poștal, pe care e notat un număr de telefon.

— Doamnă, aveți un pahar de apă la îndemână?

Aura Pănescu aduce un pahar de apă.

Deleanu aruncă hârtiuța în pahar și ea dispare instantaneu.

— O singură sorbitură e de ajuns, domnule Balaban. Hârtia se dizolvă într-o secundă în orice lichid, chiar în alcool. Doamnă, e bine să aruncați conținutul în W.C. și să spargeți paharul înainte de a-l depune în cutia cu gunoi…

Pănescu apucă paharul cu prevedere și dispare cu el în baie.

Exact în acel moment sună telefonul. Îl las să sune, după patru apeluri amuțește, iar peste un minut începe iar. Ridic

receptorul, e Lupu.

— Vă fac legătura cu căpitanul Vlăsceanu, tovarășe maior.

Vlăsceanu pare mai agitat ca de obicei.

— Tovarășe maior, puteți trece imediat pe la noi? Cred că am dat de Negreanu.

— Vin în zece minute. Suportați?

— Suport.

Închid și-l sun pe Lupu.

— Băiețaș, îți ridic consemnul. Ia o mașină și vino cât poți de repede încoace. Ai cinci minute.

Peste patru minute Lupu intră pe ușă.

Îi indic un fotoliu și îi explic:

— Domnul Virgil Deleanu vrea să dea o declarație…

Deleanu îl privește uluit pe doctorul în drept Lucian Basarab, întors pe neașteptate de la specializarea lui pariziană.

25

Individul care a luat loc pe scaunul din fața biroului lui Vlăsceanu nu e român cum nu sunt eu portorican. E îmbrăcat ca orice turist în concediu, blugi, cămașă cu mâneci scurte pe care s-a dezvoltat luxuriant o junglă întreagă cu palmieri, maimuțe, șerpi și tigri fioroși, poartă acel gen de sandale cărora li se spune „șlapi” își rotește ochii indignat în orbite și vorbește atât de repede, încât cu greu îmi dau seama că ceea ce mestecă ei acolo e un dialect din nordul Austriei.

Vlăsceanu îl lasă să boscorodească în liniște și îmi explică că trebuie să apară o translatoare, până vine ea nu-i chip să ne înțelegem cu personajul. Ce e clar până în prezent, e că i s-a furat mașina.

Când apare translatoarea și-i adresează primele cuvinte, tipul învești mântat în cărțile junglei accelerează debitul verbal și biata fată înțelege cum pricepe un argentinian Coranul. Cu greu, tipul se mai potolește, își adaptează limbajul la cunoștințele fetei care se vede că a învățat doar germana literară, și discuția poate începe.

Vlăsceanu trece direct la chestiune:

— Numele, prenumele, cetățenia, domiciliul, vârsta.

Tipul răspunde disciplinat:

— Rank Nüssen, cetățenia austriacă, domiciliat în Schwillwingen, 24 de ani.

— Data intrării în țară și domiciliul actual.

Din răspuns reiese că a intrat în țară ieri și a tras la hotelul *Capitol.*

— Pașaportul dumneavoastră, vă rog.

Rank Nüssen din Schwillwingen începe iar să macine câteva sute de cuvinte pe minut, se roșește la față, se înecă, apoi deodată revine la o limbă mai civilizată.

— Care pașaport, domnule Polizeimaister? Pașaportul era în torpedoul mașinii. Mașina era în fața hotelului. Era aseară, vreau să zic. Dimineață mă uit, mașina a dispărut! Cu cortul meu cu tot! Cu costumul meu de scafandru cu tot! Inimaginabil!

— La voi nu se fură mașini? se interesează Vlăsceanu blând.

— Oho! Și încă cum!

— Atunci ce e inimaginabil aici?

Rank se potolește! Așa-i, asta-i situația. Dar domnul Polizeimeister o să i-o găsească, așa-i? Altfel s-a dus dracului concediul lui pe Schwarzes Meer Küste! S-au dus dracului amforele grecești pe care avea să le aducă la lumină!

— Sigur c-o găsim, îl asigură Vlăsceanu. Dar ca s-o găsim, trebuie să ne-o descrii puțin, așa-i?

— Mașina era un Opel Karavan, de culoare grena, lovită puțin la aripa din dreapta-față, avea numerele 14-SW-3593

și era încărcată cu Klamotten!

— Ce-s alea Klamotten, duduie? se interesează căpitanul.

— Ah, cred că ceva în jargon, un fel de boarfe, roșește translatoarea.

— Aha… Și la voi în Schwillwigen se lasă pașaportul în torpedou?

Tânărul turist începe s-o încurce. Nu, nu se lasă. Dar aseară, cum era obosit după drum și mai trăsese și câteva sticluțe de Tuborg, a uitat…

— O.K., zice Vlăsceanu. Spune-i să plece liniștit, îi aducem noi mașinuța în două zile maximum. Dacă o găsim întreagă. Dacă nu… sper cel puțin că e asigurată?

— Și încă cum asigurată! îl asigură Rank Nüssen. Măcar s-o găsiți dumneavoastră paradită, că mă umplu de bani… iau alta nouă-nouță, urgent!

Vlăsceanu îl însoțește până la ușă convingându-l în limbajul surdo-muților că totul e *„sehr gut”* și băiatul pleacă ceva mai fericit decât venise.

— Tot nu pricep de ce m-ai adus până aici, mă interesez. Tipul e un turist oarecare, n-are nici în clin, nici în mânecă cu noi…

— Dumnezeu l-a adus la mine, vorba marxistului, mă convinge Vlăsceanu, că nici eu n-am nici în clin nici în mânecă cu furturile de mașini. Dar cum l-am văzut, l-am și oprit, altfel îl dădeam mai departe… N-ai observat nimic?

— Ce dracu’ să observ?

— Dacă-i dai ochelarii ăia de babă jos, îl tunzi puțin și-l îmbraci mai românește…

— Hopa! Ești un geniu, căpitane… Sigur că da, îmi cade fisa, exact Negreanu! Ce facem, nu mergem?

— Unde?

— După el.

— Stai să dau mașina în urmărire pe țară, așa, unde naiba vrei să ne ducem? Ni-l aduc pe tavă…

Vlăsceanu dispare cinci minute, apoi revine.

— De furat a furat-o azi noapte, dar nu cred că a ascuns-o pe undeva… Probabil că a plecat cu ea la plimbare… Aflăm noi imediat, am anunțat toate mașinile care patrulează pe șosele.

— Bine, stai să raportez și eu… Trag o fugă până „acasă”, dacă între timp afli ceva, sună-mă neapărat! Știi numărul meu!

Vlăsceanu dă din cap, sigur că știe, și o iau la goană pe coridor. Câțiva subofițeri se uită după mine, întrebându-se probabil dacă n-am zbughit-o din arest și e cazul să pună mâna pe infractor. Ajung în stradă, sar în „gărgăriță” și ajung la minister. Am noroc și colonelul Dumitrescu mă primește imediat. Îi raportez întâi pe scurt povestea cu Dan Negreanu și el dă tot timpul afirmativ din cap. Când trec însă la apariția lui Deleanu, îl văd cum se întunecă progresiv, până ajunge să fie negru ca vasele acelea de pământ ars, care au inundat în ultimii ani toate florăriile.

Trebușoara asta începe să mă deruteze. În loc să se bucure, colonelul face o mutră de parcă ar asista la propria-i înmormântare, și asta de foarte aproape…

— Treaba începe să se simplifice, tovarășe colonel, încerc să-l conving. Îl avem pe Deleanu și, oricum, ne poate ajuta mult. Punem rapid mâna pe Negreanu, cu ceilalți nu sunt probleme, îi iau ca din oală, iar dacă dăm și de bătrânelul cu bicicleta, și nu văd de ce n-am da, am eu o presimțire, putem să ne apucăm de treburi mai serioase…

— Problema nu se simplifică, Adriene, se complică… Ce dracu’, tu nu-ți dai seama? Lucrezi doar de ani de zile în contrainformații. Aici există un dedesubt, trebuie să-l informez neapărat pe tovarășul general.

Colonelul Dumitrescu o ia galop spre ușă.

— Tovarășe colonel! strig după el. Pot să-mi văd de treabă?

— Poți, dar ai grijă de Deleanu ca de moaștele sfântului Sisoe, Adriene! Răspunzi cu capul de el!

Dau să-l mai întreb ceva dar colonelul s-a făcut nevăzut.

Naiba s-o ia de treabă! Șefii ăștia văd în orice păpușă o sperietoare de ciori… Treaba lor, în definitiv.

În timp ce mă îndrept spre biroul meu, îmi sparg capul să pricep ce-i cu „dedesubtul”, dar nu reușesc să întrevăd nimic.

Cum ajung, sună telefonul.

E Lupu.

— Gata, Andi. Ce fac cu el acum?

— A dat declarația?

— A dat-o.

— Cum ți se pare?

— Superbă.

— Fii atent, Lupule. Răspunzi de Deleanu cu capul!

— Poftim?!?

— Cum ai auzit. Îl conduci acasă la el și jucați cărți până îți dau eu alte dispoziții. Nu iese nimeni afară, nu răspundeți la telefon, mâncați conserve și fumați chiștoace, nu mă interesează, dar din casă nu ieșiți. Aici e un „dedesubt”! Clar?

— Cum adică?

— Cum îți spun.

— Nu pricep nimic, Andi…

— Parcă eu pricep? Dar fă ce-ți spun. Ah, uitasem. Ce-i cu biciclistul? L-ai identificat?

— L-am trimis pe Dima la „*Sportul*”, are relații acolo de când juca la Dinamo, oricum se descurcă mai bine ca mine…

— Bun. Dacă află ceva, să mă informați oriunde aș fi. Las vorbă Angelei. Succes, băiețaș, și vezi să nu pierzi la cărți!

Abia pan receptorul în furcă, și sună iar.

— Maior Adrian!

— Căpitan Vlăsceanu, tovarășe maior.

— Ei?

— Puteam să căutăm noi mult și bine mașina după număr. Șmecherul a furat și tăblițele cu numerele altei mașini, tocmai s-a primit reclamația posesorului, tot un

turist austriac. Negreanu e acum pe șoseaua București-Constanța, mi-a fost semnalat adineaori. Te amuză să mergi cu mine?

— Și încă cum! Treci să mă iei?

— În cinci minute.

Îi las vorbă Angelei unde sunt de găsit și când Jaguarul negru cu care apare Vlăsceanu intră în curte, sunt deja jos.

Plutonierul de la volan pare un tip pașnic câtă vreme ne aflăm pe străzile Bucureștiului, dar în clipa în care trecem linia de centură îmi dau seama că pentru el cursele pentru „formula unu” n-au niciun secret. Ne prindem centurile de siguranță și începe o goană de parcă în urma noastră ar alerga o turmă de tauri și noi am fi pe jos, îmbrăcați în cămăși roșii.

Vlăsceanu acționează sirena și, ca într-un film, văd toate mașinile stopând de departe, cât mai pe dreapta.

— Te cam grăbești, amice, mă înclin în față către plutonier.

— Șoseaua e liberă, tovarășe maior, n-a început sezonul. Plus că pe aici căruțele și cicliștii nu se încumetă, așa că mă gândeam să terminăm până-n prânz…

— N-am nimic împotrivă. Dă-i bătaie.

Scot o țigară și, văzând pachetul, îmi aduc aminte de Lupu. Bine că nu-i el la volan…

În timp ce mașina se năpustește ca un bolid către est, ascult comunicările reci care vin prin radio de la patrulele de pe șosea. Din cinci în cinci minute aflăm unde se află Negreanu, nu conduce prea repede, Vlăsceanu a dat dispoziție să nu se încerce oprirea lui, vrea să evite orice incident. Nu știm cum s-ar comporta Negreanu dacă s-ar simți cât de cât încolțit, e mai bine să încercăm chiar noi să punem mâna pe el…

Răsturnat pe canapeaua din spate, încerc să-mi dau totuși seama ce „dedesubt” a văzut șeful în atitudinea lui Deleanu.

Să fi considerat el că totul e o manevră, că atitudinea

fostului transfug a fost dirijată, să fie o încercare de a ni se abate atenția de la un alt agent mai important? Dar cine investește atâta energie și atâția bani într-un agent pentru a-l arunca pur și simplu în brațele adversarilor… Să fi aflat cei de la oficina de informații că Christina e în siguranță? Probabil. Că i-a scris lui Deleanu? Iar posibil. Ei și? N-au totuși cum să-și dea seama ce se petrece în sufletul lui, cum va reacționa. Doar i-au „spălat creierul”, i-au confecționat o altă personalitate… Să fi avut ei în vedere și eventualitatea că Deleanu se va preda? Tot ce se poate. Dar ce știe Deleanu în prezent despre rețea? Ce știe el, în afara faptului că a cunoscut deja câțiva mici trepăduși care procurau unele informații sau le pasau mai departe? Nimic, doar trebuia să stea la „conservat” până primea noi dispoziții. Să fi ascuns Deleanu ceva? Să aibă el o carte mare în mânecă? Nimic nu trebuie exclus sau trecut cu vederea în munca noastră. Pe de altă parte, colonelul Dumitrescu, din dispoziția lui, are acces la mult mai multe informații decât mine, care conduc doar o grupă operativă, poate face alte legături între diferite date care-i parvin… De câte ori n-am simțit eu asta pe propria-mi piele? De câte ori n-a stopat el o cercetare când tocmai ziceam „gata” și întindeam mâna să înhaț un fir și să trag după el tot ghemul? Și de câte ori n-a avut colonelul dreptate? Aș putea să număr cazurile pe care le cunosc pe degete…

Timpul trece cu viteza cu care zboară Jaguarul, și o voce din difuzorul receptorului radio mă trezește din reverie.

— Aici 215, aici 215, 215 cheamă 416!

— 416 recepție, rostește calm Vlăsceanu.

— Turismul V-4191Z la circa zece kilometri de Mangalia. Aici 215, sfârșit.

— Aici 416, am recepționat. Sfârșit.

În difuzor se aude un declic. Vlăsceanu oprește sirena.

— Suntem la doar trei-patru kilometri în urma lui, tovarășe maior. Cred că e bine să-l lăsăm să iasă din oraș, dacă se opune ar putea genera vreun accident. Ești de

acord?

— În ordine. Dar cred că ar fi bine să ne apropiem cât se poate și, cum ieșim din Mangalia, îl oprim.

Plutonierul accelerează și, când în raza vizuală ne apar primele clădiri înalte ale Mangaliei, observ pe șosea Opelul roșu. Jaguarul încetinește, e bine să nu ne vadă încă în oglinda retrovizoare.

— Stau și mă întreb, mă pomenesc deodată repetând cu voce tare, de ce dracu' o fi luat-o James Bond ăsta chiar spre litoral? De ce încoace și nu în oricare altă direcție?

— Pe orice puștan îl atrage litoralul. Mai ales când se vede și la volanul unei mașini…

Explicația lui Vlăsceanu nu mă mulțumește. Dacă ar fi plin sezon, poate…

— Stai puțin! exclam și plutonierul apasă pe frână. Nu, nu, dumneata dă-i bătaie, scuză-mă. Nu cumva din cauza pașaportului austriacului? Nu cumva nebunului i-a venit ideea să se dea drept turist străin, și mizând pe asemănare, să treacă în Bulgaria? De acolo, până la granița cu Turcia sunt doar vreo patru-cinci sute de kilometri… E nebun?

Clar, asta e, reflectez eu mai departe în gând. La percheziția din apartamentul Ancăi n-am mai găsit decât receptorul din rezervorul de apă al W.C.-ului, nici urmă de emițător. Probabil că Negreanu știa unde îl ține Anca ascuns, a pus mâna pe el și acum încearcă să treacă dincolo, folosindu-se de emițător ca de o dovadă a loialității lui… Iar dacă are emițătorul, are și codul…

— Vlăscene, trebuie să punem mâna neapărat pe el. Și asta imediat. Tipul vrea să treacă la vecini. Dacă i se face greutăți la vamă, e în stare de orice. Nu e exclus să fie înarmat…

— Nicio grijă, mă liniștește Vlăsceanu. Nu ne poate scăpa.

În clipa în care ieșim din Mangalia, plutonierul accelerează și ne apropiem de Opel. Cum ajungem la

numai câțiva metri, ne angajăm în depășire și Vlăsceanu scoate brațul pe fereastră, semnalizându-i lui Negreanu să oprească.

Opelul accelerează brusc și țâșnește ca un bolid. Drumul se bifurcă, drept înainte accesul pe șoseaua către 2 Mai e interzis datorită lucrărilor la noul port, se indică „ocolire” prin Limanu, o deviere de vreo 18 kilometri dacă nu mă înșel.

Opelul ezită o secundă, frânează, roțile lasă dâre negre pe asfalt, apoi virează brusc și cu viteza a doua la dreapta. Plutonierul frânează și el, întoarce 90 de grade, accelerează și… ne oprim la 30 de centimetri de o garnitură de tren care face manevre exact perpendicular pe șosea.

Șoferul a frânat atât de brusc, încât centura de siguranță mi-a pătruns o jumătate de centimetru în piept.

— Dumnezeii și grijania! exclamă până acum placidul Vlăsceanu și sare din mașină.

Dar locomotiva de manevră fluieră și mecanicul nu-i aude strigătele.

Din difuzorul aparatului de emisie-recepție se aude o voce groasă, de fumător înveterat:

— Aici 309, aici 309, 309 către 416!

— Aici 416, recepție, răspunde plutonierul.

— Turismul V-4191Z ne-a depășit în acest moment și se îndreaptă cu toată viteza spre Limanu. Aici 309, sfârșit.

— Aici 416, am recepționat, sfârșit.

Vlăsceanu a reușit să-l determine pe mecanic să elibereze șoseaua.

Negreanu trebuie să fie cel puțin la cinci kilometri de noi. Și până la graniță mai sunt doar 18…

26

Când căpitanul ajunge pe vechiul loc din dreapta șoferului, bravul plutonier împinge pedala de accelerație până la fund, roțile se învârtesc de câteva zeci de ori pe loc, apoi Jaguarul pare proiectat de un tun uriaș, mai-mai să-și ia zborul deasupra șoselei.

Mașina înghite lacomă kilometru după kilometru, în câteva minute ne-am apropiat de Opel la numai cinci-șase sute de metri. Vlăsceanu acționează sirena, un autobuz care face legătura, rar după câte-mi dau seama, între gara Mangalia și 2 Mai, trage pe dreapta într-un refugiu, îl depășim razant, plutonierul se angajează de departe în depășire și, când suntem în dreptul mașinii, căpitanul îi face semn să tragă pe dreapta. Îl văd acum bine pe James Bond, s-a aplecat asupra volanului, nu se uită nici în stânga nici în dreapta, e evident că n-are de gând să oprească.

Jaguarul depășește Opelul și, când distanța între cele două mașini e de aproape un kilometru, plutonierul își așează mașina cu câteva manevre dibace oblic pe șosea, barând drumul. Din sens opus nu vine nimeni, dacă facem abstracție de o motocicletă care s-a oprit deja la câteva sute de metri. Tânărul care o conduce, ca și fata din spate, privesc uluiți spectacolul. Acum au toată iarna ce povesti…

Opelul se apropie cu viteză maximă și sunt puține șanse că va putea opri la timp. Sau James Bond e înnebunit complet și vrea să facă praf cele două mașini, inclusiv pasagerii? Distanța care ne mai separă e de numai o sută, maximum o sută cincizeci de metri sau trei secunde, când șoferul nostru bagă brusc în marșarier, o zvâcnire înapoi. Opelul virează scurt la stânga, redresează și trece pe lângă noi, împroșcându-ne cu pietricele, frunze și praf.

— E nebun, constată calm plutonierul, în timp ce scoate roțile din spate ale Jaguarului din șanț. În următoarele secunde suntem deja din nou în spatele mașinii roșii, care

zboară ca o nălucă spre 2 Mai.

Aproape simultan, ne scoatem revolverele, trec în stânga, deschidem ferestrele laterale, curentul de aer aproape că-mi ia respirația, ochim, tragem.

Opelul își vede mai, departe de drum.

— E drumul prost, strigă Vlăsceanu, căci numai așa ne mai putem înțelege. Are hârtoape, nu putem nimeri înainte de a ajunge în șosea.

Șoferul, care încetinise puțin pentru a ne permite să luăm ținta, accelerează din nou și exact în acel moment se aprinde becul roșu din tabloul de bord, semn că rezervorul e gol.

Șoferul îmi simte parcă privirea și mă liniștește:

— Mergem ușor 30-40 de kilometri cu rezerva…

Omul ăsta are nervi de fier-beton?

Ajungem Opelul din urmă când acesta atinge aproape șoseaua. Mișcarea bruscă a lui James Bond îl derutează chiar și pe experimentatul plutonier, care o ia la dreapta, convins că Opelul se îndreaptă spre graniță, în timp ce acesta, pe două roți, virează la stânga și, după ce descrie două-trei viraje grotești, se așază din nou pe vechea șosea națională, exact în direcția opusă, spre Mangalia. Șoferul Jaguarului stopează, întoarce aproape pe loc, apoi accelerează până la fund.

— Dacă nebunul intră în viteza asta în Mangalia e nenorocire, strigă Vlăsceanu și automat scoatem revolverele pe fereastră, țintind roțile din spate.

Îmi arunc privirea în stânga, o imensă navă se deplasează din rada portului militar către mare.

Când Opelul ajunge la circa opt sute de metri de podul care traversează canalul ce unește portul cu marea, acesta se și pusese în mișcare, deplasându-se încet dar sigur spre dreapta, pentru a putea permite trecerea catargelor înalte cât un bloc cu câteva etaje.

Un bătrân cu fanion roșu în mână face semne disperate, podul se deplasează încet dar sigur spre dreapta, glisând

pe uriașele lui roți portante, mai apuc să văd cum Opelul reușește să atingă cu toate patru roțile suprafața de asfalt a podului, în fracțiunea următoare de secundă James Bonei virează brusc la stânga, volanul a fost smucit însă câțiva centimetri prea mult, mașina face un salt de zeci de metri înainte, apoi se prăbușește rostogolindu-se pe lângă prova navei, și dispare în apa canalului, în vreme ce Jaguarul stopează cu un scrâșnit inimaginabil cu jumătatea anterioară a roților din față deasupra canalului.

Dar eu am nevoie de James Bond viu.

*

* *

În timp ce smucesc ușa mașinii, îmi arunc haina și mă propulsez cu capul înainte în hăul din fața mea, mă gândesc - curios lucru - că Rank Nüssen va pune acum mâna pe o mașină nouă-nouță, livrată pe tavă de societatea lui de asigurări.

Impactul cu apa e teribil, capul îmi bubuie, urechile îmi vâjâie ca și cum două avioane cu reacție mi-ar trece simultan pe lângă tâmple, bâjbâi în apa rece ca gheața după Opel dar nu reușesc, să dau de el. Mă răsucesc, ating fundul cu picioarele, nu cred că apa e mai adâncă de 6-8 metri, îmi fac vânt în sus să iau o gură de aer și în aceeași fracțiune de secundă ating cu vârful labei piciorului stâng ceva rigid, care nu poate fi decât bara din față sau din spate a Opelului.

Durerea îmi dă senzația că piciorul mi s-a rupt în sute de bucăți de diferite dimensiuni dar care dor toate la fel, ajung la suprafață, înhaț o gură uriașă de aer, am senzația că văd sus, pe buza șoselei, zeci de oameni cu gurile căscate, apoi mă cufund iar.

Când ajung jos deschid ochii dar apa e murdară și plină de nisip, simt mașina așezată cu roțile pe fund, întind mâna, zeci de mici înțepături îmi ciuruie pielea, parbrizul

s-a făcut probabil cioburi, pipăi disperat în jur, ating ceva ce pare părul lățos al marelui cascador James Bond și trag cu putere, sperând din tot sufletul că dobitocul nu e legat cu centura de siguranță.

Ceva pârâie, simt o scurtă rezistență, apoi reușesc să trag trupul inert prin spațiul fostului parbriz.

Mă proptesc cu ambele picioare de capotă în vreme ce degetele mi se crispează în părul lui Negreanu, un cuțit îmi străpunge încă o dată piciorul stâng și în următoarele cinci secunde sunt la suprafață.

Niciodată în viață o gură de aer nu mi s-a părut mai binefăcătoare decât acum. Trag oxigenul în piept și nu mă mai satur, nu mai simt durerea în picior, e ca și cum nu l-aș mai avea, în schimb plămânii mi-au explodat, iar ochii îmi ies din orbite de parcă nimic nu i-ar mai ține acolo.

Mai apuc să simt cum niște brațe ne trag într-o barcă imensă care nu știu când naiba și-a făcut apariția lângă noi, mai apuc să văd cum un marinar de vreo trei metri l-a apucat pe James Bond de picioare și-l rotește cu o viteză nebună pentru a-i scoate apa din plămâni, apoi nu mai apuc nimic.

O căldură imensă mă copleșește, apoi se face frig, bătrânelul trece cu bicicleta peste piciorul meu stâng, se întoarce, mai trece o dată, ceva arzător îmi umple gura, să fie propriul meu sânge? Nu, lichidul îmi ajunge în stomac, o bombă cu hidrogen face acolo fisiunea și deschid ochii: Vlăsceanu îmi toarnă în gură votcă. Dar ce votcă!

Simt nevoia să mai ațipesc puțin, și chiar asta și fac.

27

Când mă trezesc din somn dau automat să-mi caut cu picioarele papucii, dar durerea mă convinge că n-a fost vis.

Deschid ochii, o haită de doctori și surori se uită la mine ca la Mona Lisa del Gioconda.

— Neața, zic. Cum a mers amputarea?

Halatele albe izbucnesc în râs.

Naiba să-i ia, pentru ăștia a tăia un picior e egal cu a tranșa carnea pentru friptură… Fie ce-o fi, hai să văd și eu cum arată…

Las privirile să-mi alunece în jos, dreptul e la locul lui, uite-l și pe stângul! Sfinte Sisoie, abia acum urmează operația? Pipăi piciorul în hohotele de râs ale onoratei asistențe, piciorul e acolo, întreg, complet, e piciorul meu, doar degetele sunt ambalate în tifon și lipite cu leucoplast.

Întind mâna spre ele să le număr, și hohotele se amplifică.

— Sunt toate la locul lor, aud vocea lui Vlăsceanu, și abia acum îndrăznesc să sper.

Mă las să cad pe pernă, închid ochii și-l întreb:

— Căpitane, când tenismenii din preajmă se satură de panoramă, vrei să-mi faci un serviciu?

— Orice. N-ai decât să spui trei dorințe, și ți le îndeplinesc pe loc, ca o zână bună.

— Perfect. Prima dorință e să-mi spui cât e ceasul.

— Două și jumătate. Ești de o oră aici, dacă asta vrei să știi…

— A doua dorință e să-mi dai o țigară…

Simt că l-am pus pe căpitan în dilemă.

Se aud niște foșnete, deschid ochii, toți tenismenii au făcut să apară din buzunarele halatelor cele mai diferite pachete de țigări. Dacă tot trebuie să le mai fac o pagubă după ce i-am privat de plăcerea de a-mi tăia un picior, atunci să fie paguba completă! Aleg o *Pall Mall,* săracii doctori fumează doar mahoarcă de-asta, o strecor între dinți și se aprind șapte brichete. Când fumul îmi invadează plămânii, mă simt ca prima oară când am urcat de mâna lui taică-meu în roata mare din parcul Herăstrău.

Numai că pe atunci nu fumam…

— Și a treia dorință? mă trezește din reverie Vlăsceanu.

— Căpitane, ai auzit vreodată de felul în care își prepară un cowboy cafeaua?

— Nu prea.

— Atunci stai că-ți explic eu… Ia o jumătate de kilogram de cafea bine măcinată, toarnă peste ea apă cât se poate de fierbinte, și apoi aruncă în recipient o potcoavă. Dacă potcoava se scufundă, e semn că mai trebuie adăugată cafea… Uite, o cafea de-asta aș bea eu acum…

Dacă e să mă iau după chicotele fetelor dimprejur, e semn că le-am învățat o rețetă nouă…

*

* *

Jaguarul înghite iar kilometru după kilometru, cu singura deosebire că acum face operația asta în sens invers. Stau tolănit în față, iar în spate Vlăsceanu și-a împodobit încheietura mâinii stângi cu o brățară de oțel, a cărei pereche înfrumusețează brațul drept al junelui James Bond. Tipul tace ca un pește, care era gata-gata să fie mâncat de pești.

Bineînțeles că am părăsit spitalul pe propria mea răspundere, ba am semnat și-o declarație în acest sens, dacă era după doctorași, acum stăteam și fumam *Pall Mall*-uri cu ei în rezervă, istorisindu-le întâmplări picante din viața ofițerilor de miliție, căci milițian mă cred ei.

James Bond tace ca un pește, deși sunt sigur că și-a revenit, doar a venit la mașină pe propriile-i picioare…

Mă uit spre el și-l întreb, doar-doar și-o dezlega limba:

— Nu ești dumneata nepotul căpitanului Cousteau, pe care l-am întâlnit în Marea Saragaselor pescuind ridichi de lună cu prostovolul?

James Bond deschide gura și-mi răspunde simplu și elegant:

— Du-te-n mă-ta, copoiule!

Clar, ăsta n-o să-și dea drumul la gură așa ușor…

Și în unele manuale se mai vorbește despre recunoștință!

*

* *

Mai sunt doar vreo sută de kilometri până la București, dar simt că nu mai pot.

— Căpitane, zic, nu poți să mă pui puțin în legătură cu Lupu al meu?

— Sigur că pot. Dar ce facem cu ăsta? face semn cu capul spre James Bond.

— Ăsta? Nu mai contează, oricum nu știe despre ce e vorba. Dar dacă nu aflu ce-a făcut Lupu într-o chestiune, mor…

Vlăsceanu se apleacă peste spătarul canapelei, manevrează ceva la aparatul de radio și în două minute aud vocea atât de plăcută inimii mele, cu excepția cazurilor în care posesorul ei o folosește pentru a-mi cere mașina împrumut:

— Să trăiești, Andi! Am auzit că te-ai reprofilat pe căutatul perlelor prin adâncuri…

— Ești informat greșit, nu perle căutam, ci un gunoi… Spune-mi, ce-a făcut Dima? A dat de vreo urmă?

— A dat. Vrei amănunte acum?

— Nu, mersi, asta voiam să știu. Și Deleanu?

James Bond ciulește urechile, o simt chiar dacă stau cu spatele, dar mi-e egal acum.

— E lângă mine… Mi-a câștigat zece lei la Popa Prostu…

— Nu ți-am spus eu să te apuci mai bine de cultivat pansele? Bine, atât vreau să știu. Sfârșit.

Legătura se întrerupe, și las somnul să-și facă de cap. Până la București mai aveam vreo oră de mers și acolo nu mă așteaptă în niciun caz un pat proaspăt pregătit…

*
* *

— Ei?

Lupu se lasă să cadă pe scaun, ca și cum tocmai acum a venit dintr-o carieră de piatră unde a făcut mărunțiș cel puțin două tone de granit.

— M-a bătut de m-a uscat, și pe deasupra mi-a mai fumat și țigările, se lamentează el. Andi, ce-i curios în treaba asta, e că tipul nu-și imaginează cum de nu-l arestăm pe loc și nu-l aruncăm într-o celulă plină de șobolani să-și ispășească păcatele…

— O fi având?

— Poți să știi? Cine-i poate verifica afirmațiile? Ceea ce-mi dă de bănuit e tocmai scrisoarea aceea a Christinei. Prea a picat la țanc, prea a scăpat biata fată neatinsă din ghearele rețelei…

— Din păcate, n-avem cum să-l verificăm. Decât, cel mult, dacă-i dispus să ne ajute. Ar putea la nevoie să trimită și un raport-două centralei, și-atunci tipii s-ar liniști, iar Christina ar fi lăsată în pace… Din nenorocire, nu știm încă ce-i cu bătrânelul, ce hram poartă, dacă devine periculos?

— Ar putea fi, să știi… Ai citit raportul lui Dincă?

— Am sosit acum cinci minute.

— Stai atunci să ți-l aduc, îți las plăcerea să te edifici singur.

— Cine-i cu Deleanu acum?

— Diaconescu. Iar Stamate e prin preajmă, pentru orice eventualitate.

— Lupule, la ora asta Deleanu ar trebui să se pregătească să plece la serviciu, lucrează în schimbul de noapte. Să nu-i stricăm obiceiurile, cine știe, ar putea da de bănuit. Trimite pe cineva la el cu rugămintea mea de a se prezenta la lucru ca de obicei. Stamate să meargă cu el și să fie cu ochii în patru până ajunge în secție, apoi să

rămână prin preajmă, să se orienteze, la nevoie să discute cu cineva de încredere din secție, fără să-i spună însă despre ce e vorba. Iar Diaconescu să se plaseze și el în apropiere și să raporteze orice mișcare, orice tentativă de comunicare.

— Să-l întrebăm și pe tovarășul colonel?

— Eu răspund cu capul de el. Și mai ales tu.

— De ce „mai ales” eu?

— Fiindcă ordon eu.

— Atunci se explică, dă din cap Lupu convins.

— Ai venit cu raportul lui Dincă?

— Am zburat!

Când Lupu se întoarce, m-am făcut comod în spatele vechiului meu birou a cărui lipsă o simt din ce în ce mai des în ultima vreme, și când spun că m-am făcut comod, înțeleg că mi-am scos pantofii, astfel încât bietele mele degete zdrelite să se poată mișca în voie.

Din raportul lui Dincă reiese că bătrânelul cu bicicleta nu poate fi decât Ernest Rainea, pensionar din Câmpina, care în anul 196… a făcut mare vâlvă în presa noastră „de specialitate” cu călătoria sa în circuit prin Europa călare pe bicicletă. Ernest Rainea, fost învățător în București, se retrăsese după ieșire la pensie în 196… în provincie, adică în Câmpina, unde cumpărase o căsuță la marginea orașului, aproape de pădure. La doi ani după ieșirea la pensie, se hotărâse să facă turul Europei pe bicicletă, acțiune salutată cu entuziasm de presa respectivă, care-i publicase nenumărate fotografii (Stamate confirmase, ca și Aura Pănescu de altfel) că bătrânelul din fotografiile tipărite în ziare era unul și același cu cel care sunase la ușa apartamentului Ancăi Popescu. Turul Europei durase mai bine de un an de zile, dar analiza atentă a itinerarului, așa cum putuse fi stabilit din scurtele relatări publicate în ziare, nu lăsa să se întrevadă exact cât timp rămăsese Rainea în fiecare oraș. Către sfârșitul intervalului, presa publicase din ce în ce mai rar mici articole despre

originalul globetrotter, senzaționalul se diminuase, și Rainea revenise în centrul atenției abia în perioada în care se apropia întoarcerea lui acasă. Dincă lansa ipoteza că Rainea fusese recrutat în timpul sejurului său în Occident, și faptul că din cercetările discrete întreprinse reieșea că Rainea simpatizase cu legionarii venea în sprijinul supoziției sale. Cel mai interesant capitol al raportului era însă cel în care se analizau legăturile de rudenie ale bătrânului. Ei bine, se dovedea cu fotocopii de pe acte oficiale, că Rainea era frate cu mama Ancăi Popescu!

Deci Anca Popescu îi fusese nepoată!

Asta începe să explice unele lucruri…

28

Casa are o verandă în față iar către pădure o intrare de serviciu. Nimic nu se mișcă înăuntru, deși așteptam, mascați cât mai bine ne-a fost cu putință, de câteva ore bune. Totuși, într-una din camere arde lumina, iar de vreun sfert de oră se aude vag aparatul de radio.

Mă uit la ceas, ora 18 și 20.

Lupu se apropie de mine și-mi șoptește:

— Din moment ce radioul a început să funcționeze…

Ridic din umeri.

— Poate bătrânul nu e singur! O fi având vreo menajeră.

— N-are, m-am interesat. Stă absolut singur. Deci, e acasă.

Reflectez puțin, apoi o idee care-mi venise de câteva minute devine convingere.

— Tocmai radioul mă face să cred că nu e acasă. Din câte îmi amintesc, programul trei începe de fapt să emită la ora șase după amiază. Rainea a potrivit lungimea de undă cine știe când, apoi a șters-o.

Dar ar trebui să ne convingem odată…

— Să mă duc eu?

— Mergem împreună…

Ocolim de departe casa, intrăm în pădure și ajungem exact în dreptul intrării de serviciu. Câțiva copaci ne permit să ne apropiem la circa șase-șapte metri. Prin ferestrele camerei luminate se vede o parte din interior, inclusiv aparatul de radio. Cu spatele la el un fotoliu, iar în fotoliu pare a dormita cineva. Evident, clasicul truc.

Mă ridic și, urmat de Lupu, parcurg din trei salturi distanța care ne separă de ușă. Privim pe fereastră, nimic nu se mișcă înăuntru, numai vocea crainicului de la radio anunță debutul unei emisiuni distractive. Încerc clanța ușii și ea se mișcă fără zgomot. Împing cu precauție, ușa se deschide, ne pomenim într-un fel de coridor întunecos, lanterna taie bezna ca un cuțit de argint, deslușesc o mașină de spălat rufe produsă acum vreo cincisprezece ani, un fotoliu cu arcurile ieșite. O ușă dă în camera luminată din stânga, alta în camera din dreapta, ambele sunt închise. Drept în față e intrarea principală. Din câte ne-am putut da seama, casa are doar două camere și o baie, în care se pătrunde din camera din stânga.

Ascultăm cu urechile ciulite, dar în afara unei melodii cu tralala și hopșiașa nu se aude nimic.

Îi indic lui Lupu camera din dreapta, tragem piedicile revolverelor și, dintr-un salt, suntem înăuntru.

În fotoliu nu e, bineînțeles, nimeni, dacă facem excepție de o pernă îmbrăcată într-o haină veche, pe care tronează o șapcă de piele maro. Pătrund în mica baie, e goală. Camera e mobilată eterogen, un studio cu așternutul mototolit, un dulap pe care-l deschid într-o doară și găsesc doar un palton, un „fâș” și câteva costume, o masă de lucru cu sertarele încuiate. Pun mâna pe aparatul de radio, frige. Deci a fost deschis într-adevăr cu multe ore înainte, Rainea a vrut să câștige timp și a reușit…

Lupu apare din camera de alături și are o față de parcă

tocmai atunci un pekinez i-a furat șunca din senviș.

— Nimeni, mă anunță el, ca și cum ar mai fi fost nevoie.

Trec dincolo, e o sufragerie comună, relativ nouă, un covor de iută acoperă podeaua din scânduri, sertarele bufetului sunt trase și în ele domnește o harababură care demonstrează graba cu care a șters-o bătrânul.

Rog prin radio ca Rainea să fie dat în urmărire pe tară și să se ia măsurile necesare la punctele de trecere de pe frontieră. Fumăm două-trei țigări până ce își face apariția procurorul de serviciu cu mandatul de percheziție și doi martori din vecini, apoi începem să „luăm la mână" întreaga casă.

În sertarele încuiate ale biroului nu dăm decât de o colecție de chitanțe pentru plata impozitului, apei și luminii și de un carnet CEC pe numele Ernest Rainea, cu o depunere de 8500 lei. Cam puține economii la o vârstă atât de înaintată…

În pod sunt numai fructe uscate și o ladă plină cu *Dox*-uri și romane din colecția celor „15 lei". Cu douăzeci și ceva de ani în urmă ele ar fi reprezentat pentru mine un adevărat tezaur…

Cotrobăim în baie și descoperim în focarul cazanului pentru încălzit apa un morman de cenușă de hârtie. Nimic nu s-a păstrat intact. Rainea a avut răbdare și a tocat minuțios cu vătraiul fiecare filă carbonizată.

Lupu nu se dă bătut și reușește să descopere în sufragerie un chepeng care duce în pivniță. Coborâm o scară de lemn, aerul e proaspăt, deci există undeva o aerisire, descoperim două paturi de campanie și o sobă cu petrol. Totul e în deplină ordine, se vede că ascunzișul nu a mai fost folosit de multă vreme.

Încăpățânarea lui Lupu n-are margini. Ciocănește pereții până-și zdrelește degetele și reușește după vreo două ore să dea exact peste ceea ce căuta: o cărămidă se poate extrage relativ ușor și în cavitatea din spate descoperim câteva teancuri de bani românești ambalate cu grijă în

ziare, iar într-o cutiuță de lemn trei fiole asupra conținutului cărora n-avem niciun fel de dubii. Alături, un petec de hârtie pe care sunt notate cifrele 385.6.753.412.3. Un număr de cont? Probabil… În fundul tainiței un Wesson & Smith fabricat în urmă cu zece-douăzeci ani.

Totuși Rainea a plecat în mare grabă…

*
* *

Colonelul Dumitrescu are cearcăne negre și scrumiera plină cu chiștoace de pe biroul lui e, pentru mine dovada că „dedesubtul" de care-mi vorbea continuă să-l preocupe la maximum.

Îmi întinde o jumătate de coală de hârtie pe care o iau fără întrebări suplimentare.

Citesc:

> „Conform instrucțiunilor ați fost însărcinat cu lichidarea lui *Cupidon.* Îl veți găsi în această noapte în camera 14 a vilei nr. 14 din stațiunea balneară Govora.
>
> Proiectul se va realiza numai între orele 2 și 4. Cele necesare le găsiți în caseta de bagaje nr. 20 din Gara de Nord. Predați arma la ora 4 dimineața în fața chioșcului de lângă *Palas* când veți primi noi instrucțiuni. Ulterior preluați conducerea acțiunii *Belta.*
>
> Din însărcinarea lui *Pegas, Anteu*".

Când termin, colonelul îmi împinge în față încă o bucată de hârtie. Pe ea e trecut cifrul casetei de bagaje nr 20.

— Acum îți dai seama care-i „dedesubtul"?

Îmi dau seama exact la fel de bine cum știu câte picioare are un miriapod…

Colonelul se ridică din spatele biroului și se așază în fotoliul din fața mea.

— Îmbătrânești, Adriene, oftează el.

Îl privesc fără să clipesc.

— Camera 14 a vilei 14 din Govora e ocupată în prezent de Dumitru Pascu, suferind de sinuzită cronică.

Iar pe Dumitru Pascu îl cheamă, de fapt, Ernest Rainea.

Perfect, dar cu asta tot nu-mi dau seama câte picioare are miriapodul. Tot ce pot să adaug e că ele sunt multe…

Colonelul începe să-mi explice, cu vocea stăpânită a tatălui care-i explică fiului său înapoiat mintal de ce casele au nevoie de acoperișuri:

— Biletul pe care l-ai citit a fost introdus în cutia poștală a garsonierei lui Virgil Deleanu.

Mă rog, de asta-mi dădusem și eu seama…

— Bun… continuă „nea Dinu”. Deci Deleanu se duce la Gara de Nord, ia „cele necesare”, se duce la Govora, așteaptă ora 2 noaptea, pătrunde în vilă, intră în camera lui „Dumitru Pascu” și-l împușcă. Splendid!

Chiar așa splendid nu mi se pare, dar…

— Dar să presupunem că sărmanul Pascu pe care-l chinuie sinuzită lui cronică nu poate dormi, și se joacă cu un mic revolver. Când Deleanu pătrunde în cameră, bătrânul suferind, presimțind ceva, acționează jucărioara. Virgil Deleanu își încheie cariera. Ei? Pricepi?

Nu-i nevoie să fii Einstein și să descoperi teoria relativității ca să-ți dai seama că 2×2=4…

— Am priceput, tovarășe colonel. A doua zi, toate ziarele din occident vor publica pe prima pagină articole cu titluri de o șchioapă: „Transfugii repatriați în România sunt uciși!” „Promisiunile Bucureștiului sunt vorbe goale!” „Inginerul Virgil Deleanu, repatriat oficial cu câteva luni în urmă, a fost găsit împușcat în stațiunea balneară Govora!” „Cine urmează la rând?” Deci, totul nu e decât o acțiune politică, de defăimare a țării noastre, a politicii ei umanitare, o lovitură pe la spate cu urmări mult mai

importante decât, de exemplu, culegerea unor date economice, fie ele și de mare importanță… Acesta-i „dedesubtul” pe care-l bănuiați, nu-i așa, tovarășe colonel?

— Ceva în genul ăsta, mormăie colonelul și se ridică de pe fotoliu. În timp ce tu te jucai de-a „hoții și vardiștii” la Câmpina, mi-am permis să discut cu Deleanu. E de acord să ne ajute. Peste un sfert de oră avem ședință de lucru cu grupa ta operativă. Ai tot timpul să elaborezi un plan minuțios de acțiune…

Când șeful e de părere că în 15 minute se poate elabora un plan minuțios de acțiune, nu există decât o singură soluție - să te ridici și să rostești: „Am înțeles, tovarășe colonel!”.

Ceea ce și fac.

Un singur lucru nu reușesc de fapt să înțeleg. Și anume, ce se întâmplă dacă nu Rainea e cel care a strecurat biletul în cutia poștală a lui Deleanu. Și, dacă băieții mei au respectat exact instrucțiunile date, e imposibil ca Rainea să fi ajuns neobservat în apropierea respectivei cutii poștale.

29

În vreme ce urcăm Dealul Negru cu mașina, îmi dau deodată seama cine l-a botezat astfel: unul ca mine, care avea la volan unul ca Lupu. Nu faptul că „gărgărița” e proprietatea mea personală mă determină să mă catapultez din coșmar în coșmar, gândul că într-o bună zi o s-o fac praf mi-a devenit de mult familiar… Dar n-aș vrea în ruptul capului să încap din nou în ghearele unei haite de doctori care n-au alte satisfacții decât să introducă în gips mâini, picioare sau chiar coloane vertebrale și, ulterior, cu sentimentul datoriei împlinite, să plece pe la cluburile lor

pentru a-și exterioriza melancolia în concerte simfonice sau picturi cu teme autumnale.

Deleanu face pe imperturbabilul, dar îl simt crispat lângă mine. Ne-am așezat în fund, astfel încât „locul mortului” să rămână neocupat, când ai la volan un temperamental specializat în asasinarea găinilor pașnice care ciugulesc bălegarul de pe șosele, nicio măsură de precauție nu-i prea exagerată…

S-a întunecat de mult, la radio se transmite o emisiune distractivă semnată de un bun prieten al meu, un personaj dublu care dimineața face pe funcționarul într-un birou oarecare, iar după terminarea programului, în loc să se apuce de îngrijit florile, se dedă literaturii.

Lupu se prăpădește de râs când aude un banc în care cineva îi mărturisește unui prieten că mașina lui nu pornește în ruptul capului, deși încearcă treaba asta de două ore. Prietenul îl întreabă dacă știe cam pe unde ar putea fi ceva în neregulă, iar acel cineva care are vocea Bibanului declară ferm că în orice caz bujiile sunt în regulă, doar le-a scos aseară cu mâna lui… Poanta asta pare atât de amuzantă, încât e gata-gata s-o luăm pe un drum mai fără curbe, dar pavat cu aerul unei prăpăstii de mărime mijlocie… Bravul șofer amator întoarce brusc volanul pe care-l scăpase temporar de sub control, lovim cu capetele plafonul, dar călătoria continuă în ritmul binecunoscut și Râmnicu Vâlcea ne apare în curând pe dreapta, fiecare kilometru parcurs diminuând șansele doctorului de a-și utiliza și pe pielea noastră cunoștințele de specialitate.

Când parcăm mașina în Govora, am rămas numai Lupu și cu mine, pe Deleanu l-am lăsat la marginea orașului, lângă mânăstire, va veni pentru orice eventualitate cu autobuzul.

Rămân în mașină, Lupu îmbracă un halat alb, își pune o pereche de ochelari și pătrunde în vila nr. 14 pentru o scurtă vizită de orientare.

Beau cafea din termos, în jurul meu bezna e completă, prin geamul deschis pătrunde mirosul de brad atât de binefăcător sinuzitelor și rinitelor alergice, mă gândesc la fiica mea, Monica, cea care trebuie să vină pe lume în următoarele ore, dacă e să dau crezare veștilor transmise de șeful gării din N… stimatul meu socru, și-mi propun ca în clipa în care vin în București, să și cumpăr un cărucior din acela cu roți uriașe pe care să-l umplu cu o mulțime de scutece roz. Cum naiba o să-mi stea împingând cărucul prin parcuri?

Pe lângă mașină trece un tip aidoma lui James Bond, și nu-mi pot stăpâni o tresărire. Dar Negreanu e la loc sigur… Toată dimineața m-am chinuit să scot ceva de la el, dar a fost imposibil. Tipul s-a hotărât să tacă și a tăcut cu încăpățânare. Hotărât lucru, va trebui să rog pe altcineva să se ocupe de el, are o aversiune prea mare pentru „Salvatorul de serviciu”, cum m-a botezat maiorul Neagu, bunul meu prieten care face câte-o piatră la rinichi ori de câte ori reușesc și eu ceva mai de doamne-ajută…

— E O.K., raportează Lupu într-un limbaj destul de neadecvat poziției sale în societate. Moșu’ e singur în cameră. În stânga e o cameră liberă, e o ușă între ele, m-am uitat prin gaura cheii, tipul nu era „acasă”. Am descuiat-o pentru orice eventualitate și i-am uns și balamalele…

— Multă lume în vilă?

— Destulă. Acum sunt mai toți la televizor, dar emisiunea se încheie peste, vreo jumătate de oră. Vor sta mai mult ca sigur toți până la închidere, prea multe distracții n-are omul în stațiune…

— Telefon?

— E pe culoar.

— Perfect. Cum dispare Deleanu din vilă, anunțăm permanența sanatoriului să trimită o salvare, cu cât se face mai multă gălăgie, cu atât mai bine. Păcat că o să trebuiască să-i sculăm din somn pe bieții oameni.

— În schimb au ce discuta două săptămâni, se hlizește căpitanul și își reia locul la volan.

Așteptăm în tăcere până ce Deleanu ne ciocănește ușor în geam, semn că a ajuns. Îl lăsăm să se îndepărteze în direcția vilei, apoi ieșim.

E unu și treizeci și cinci, am hotărât să acționăm înainte de ora două, poate îl luăm pe Rainea prin surprindere.

A răsărit o lună imensă, ne cam deranjează, dar tot răul spre bine, poate va fi și camera 14 cât de cât luminată.

Ușa vilei e descuiată, urcăm scările cu pași de pisică, se aud sforăituri când trecem pe lângă o ușă, camera 14 e la etajul unu, Deleanu își scoate revolverul ridicat din caseta de bagaje de la gară, intrăm în camera 15 și mai verific o dată cele două gloanțe care ne dăduseră atâta bătaie de cap. E în ordine, împing unul dintre ele pe țeavă, trag piedica și i-l înapoiez provizoriului proprietar.

Luna bate în fereastră cu puterea unui bec de 15 wați, se pot recunoaște toate contururile obiectelor din interiorul camerei.

— Fii atent unde ochești, îl mai povățuiesc în șoaptă o dată pe Deleanu, și el dă din cap, liniștindu-mă.

Le fac semn să iasă și când îi simt afară, deschid cu infinite precauțiuni ușa dintre cele două camere, până ce obțin o distanță de câteva degete care-mi permite să cuprind tot interiorul. E, într-adevăr, destulă lumină. Rainea doarme cu fața spre ușă, are mâna dreaptă sub pernă, încleștată pe armă probabil, ceasul deșteptător de pe noptieră arată ora două, când ușa se deschide și Deleanu își face apariția, cu Lupu în spate.

Probabil că Rainea nici măcar nu dormea, a simțit ceva, se ridică într-un cot, mâna ascunsă sub pernă se mișcă fulgerător, dar în aceeași fracțiune de secundă Deleanu apasă pe trăgaci!

Se aude un fâșâit și capul lui Rainea cade pe pernă.

Cariera rezidentului s-a terminat.

*
* *

În vreme ce Deleanu și Lupu o iau la goană pe scări în jos, făcând din ce în ce mai multă gălăgie, pătrund rapid în cameră, ajung dintr-un salt la fereastră, o deschid și scot revolverul. Trag un foc în aer, detunătura va scula probabil toată stațiunea, apoi mă reped la pat și trag de sub pernă mâna bătrânului.

Mâna e goală, iar sub pernă e numai un portofel!

Îl iau, și dispar în camera de alături, cu numai câteva secunde înainte ca primul alarmat să-și facă apariția în ușa deschisă.

Aștept ca toți cei din vilă să se năpustească în camera 14, și când pe coridor nu mai e nimeni, ies liniștit și pun mâna pe telefonul din celălalt capăt al culoarului.

La început medicul de serviciu nu pricepe nimic.

— Cum să fie ucis? Vă țineți de glume?

— N-ați auzit împușcătura?

— Credeam că e rateul unei țevi de eșapament.

— Nu, nu e un rateu. Cineva a fost ucis în camera 14 a vilei nr. 14. Chemați vă rog salvarea și miliția.

— Alo, cine e la telefon?

— Gheorghe Popescu din camera 15, îi răspund, apoi închid.

Când ies pe ușa din spate a vilei, se aude deja sirena mașinii salvării.

Dacă totul merge conform planului, medicul de serviciu pe salvare nu va fi altcineva decât locotenentul Dima.

*
* *

Parcul care înconjoară chioșcul de pe lângă *Palas* adăpostește copaci înalți și stufoși, care nu lasă să pătrundă lumina lunii. În stațiune toți s-au potolit, probabil

s-au și culcat deja, după ce salvarea a transportat victima, iar miliția și-a încheiat rapid ridicările de urme de la fața locului.

Stau culcat pe burtă în iarba udă, la câțiva metri de chioșc, și simt din ce în ce mai imperios nevoia de a fuma, așa încât mă gândesc intens la toate nenorocirile pe care le aduce acest viciu, începând cu cancerul și terminând cu banii aruncați pe fereastră.

Dacă ceasul meu n-a stat, e ora patru fără cinci.

Ca la o comandă, se aud pași furișați pe pietrișul aleii, o umbră se strecoară spre chioșc, e un întuneric ca de catifea neagră, tipul se foiește puțin înăuntru, apoi se lasă din nou liniștea.

Aș da nu știu cât să aflu cine e „domnul X” care-l va întâmpina pe Deleanu și numai indicația expresă a șefului, care mi-a interzis să deviez cât de cât de la planul de acțiune, mă ține pe loc. Și totuși, de când mă știu n-am ars mai tare de nerăbdare, iar Deleanu, ca un făcut, nu mai apare.

Trec încă vreo cinci minute și în sfârșit îi aud pașii care se apropie de chioșc.

Pătrunde înăuntru, îmi ciulesc urechile la maximum și reușesc să deslușesc parcă exclamația lui de mirare, ceva în genul „tu erai”? care mă pune pe gânduri.

Ar fi poate momentul să intervin, dar ordinul e ordin, șeful vrea să meargă neapărat la sigur!

Nu reușesc în ruptul capului să aud clar șușotelile din interiorul chioșcului, dar dacă m-aș apropia acum aș strica totul. Numai Lupu de-ar reuși să se stăpânească…

Aud parcă cum Deleanu îi înmânează „domnului X” revolverul, apoi o scurtă ceartă parcă, ah, dacă Deleanu ar respecta întocmai planul!

Iată că Deleanu părăsește chioșcul.

Nervii mi s-au încordat la maximum, pașii lui pe pietriș bubuie de parcă ar fi încălțat cu bocanci de scafandru, apoi răsună o împușcătură.

Deleanu cade ca secerat, cu fața în jos.

30

Din trei salturi sunt în chioșc, aud revolverul îndreptat către mine țăcănind în gol o dată, apoi încă de câteva ori, mă arunc asupra „domnului X” care se zbate în beznă ca un apucat, îl simt pe Lupu lângă mine, „domnul X” mă mușcă de umăr, reușesc să-i răsucesc brațul la spate mai ușor decât aș fi crezut și țipătul pe care-l scoate aproape că mă paralizează de uimire.

E un țipăt parcă de copil căruia i s-a luat jucăria preferată.

Iar „domnul X” are părul lung și abia acum reușesc să-mi dau seama ce mă frapase în subconștientul meu tot timpul scurtei noastre lupte: vagul miros de parfum *Elisabeth Arden* pe care-l emană vajnicul meu adversar.

*
* *

În mașină e cald. Miroase a *Pall Mall* și șoseaua care încolăcește Dealul Negru nu mai pare atât de periculoasă ca la venire. E drept că nici Lupu nu mai e la volan ci în spate, în stânga mea.

Iar între noi doi…

Întind brațul stâng cu palma în sus, și arunc într-o doară:

— Ai rămas datoare data trecută. Ghicește-mi, Carmencita…

Gina, țiganca tânără care se parfumează cu *Elisabeth Arden* și pe fața căreia fardul savant a început să se șteargă, lăsând să se vadă pe alocuri puțină piele albă pe

care ar invidia-o și-o nordică, mă țintuiește cu ochii ei arzători, în care sclipesc luminițe ucigătoare.

Apoi deodată se hotărăște, îmi ia palma și-o privește atentă.

— N-ai să mori în patul tău, copoiule. Linia vieții tale e scurtă… De trei ori ai trecut pe lângă moarte, dar a patra oară nu scapi… Și, dacă aștepți o veste, alta ai să primești…

Dă drumul mâinii, care îmi cade pe genunchi, și amuțește.

Se vede că nu se mai poate stăpâni și deodată lacrimile încep să-i curgă pe obraji, spălând poteci albe în fondul de ten arămiu.

— Data trecută mi-ai ghicit altceva, Carmencita.

— Data trecută erai altcineva…

Deleanu se întoarce cu mâna pe volan și-i întinde o țigară.

Gina ezită, apoi o ia, își șterge cu dosul palmei lacrimile și-mi cere foc.

— Poate e ultima țigară bună pe care-o mai fumez… Copoiule, când o să mă anchetezi să-mi aduci țigări bune și poate-ți ghicesc în cafea.

— Ție ce-ți ghicești? se interesează Lupu.

Gina tace, trage adânc din țigară, apoi se hotărăște:

— Mie nu-mi pot ghici, și nu-mi pure rău. Cine știe, poate scap mai repede, înainte să se ducă toată tinerețea… Dar la o întrebare tot o să-mi răspunzi, copoiule… Cum naiba ați făcut?

Zâmbesc și-i fac semn către Lupu.

— Puștiul de lângă tine e mort după televizor. Se uită și la emisiunile pentru copii… Ai văzut *Daktari?*

— Am văzut.

— Atunci știi cum. Am schimbat cele șase cartușe din revolverul pe care l-ai depus în caseta din gară, cu alte două, speciale. Primul nu putea face altceva decât să zgârie pielea și să introducă în sânge un somnifer, cu efect

instantaneu. Ne era necesar pentru Rainea, trebuia să pară mort, altfel n-ai mai fi venit la întâlnirea din chioșc, așa-i?

— Așa-i. Părea mort, l-am văzut când l-au luat în salvare.

— N-are nici pe dracu'. O să-l vezi la confruntare.

— Și al doilea cartuș?

— Era orb. Și încă unul din carton presat. Am eu un prieten, unul Edison, specialist în toate…

— Atunci… atunci nu pot fi condamnată pentru încercare de omucidere!

Îi fac semn spre Lupu.

— Întreabă-l pe „doctorul în drept" de lângă tine…

Lupu nu mai apucă să răspundă. Se aude un țiuit, apoi vocea colonelului Dumitrescu din aparatul de emisie-recepție:

— Adrian?

— Da, tovarășe colonel.

— Ți-am trimis o mașină în întâmpinare, te așteaptă la kilometrul 40. Te sui în ea și pleci la N…

— Am înțeles, tovarășe colonel.

— Ai înțeles pe dracu'! La N… ți-am spus. Nu-i vorba de-o misiune. A născut Luminița. Felicitările mele, ai un băiat!

Lupu izbucnește în râs.

Naiba s-o ia de treabă! Cum poți boteza „Monica" un băiat?!?

Deși, dacă mă gândesc mai bine, tot timpul mi-am dorit băiat…

Bine că, deștept cum sunt, am lăsat scutecele pentru ultima zi…

Cine a mai văzut un băiat zdravăn ca al meu, îmbrăcat în scutece roz?!

CUPRINS

Partea întâia: POCO ALLEGRETTO E GRAZIOSO.....7

1.....7

2.....16

3.....25

4.....34

5.....41

6.....46

7.....51

8.....57

9.....62

Partea a doua: ANDANTE CON VARIZIONI.....72

10.....72

11.....77

12.....83

13.....90

14.....95

15.....103

16.....110

17.....115

18.....121
19.....126
Partea a treia: ALLEGRO DI MOLTO E CON BRIO.....132
20.....132
21.....137
22.....144
23.....150
24.....158
25.....164
26.....173
27.....177
28.....183
29.....188
30.....194

Lector: CONSTANTINA PALIGORA
Tehnoredactor: CORNEL CRISTESCU

Bun de tipar 3. IV.1980 Apărut 1980
Comanda nr. 1540 Coli de tipar: 6.25

Tiparul executat sub comanda nr. 4620 la
Întreprinderea poligrafică Galați
Bd. George Coșbuc nr. 223 A
Republica Socialistă România